

Khắc Tinh Của Tổng Tài

Contents

Khắc Tinh Của Tổng Tài	2
1. Chương 1: Bỏ Trốn	2
2. Chương 2: Trở Về	3
3. Chương 3: Hiểu Lâm	4
4. Chương 4: Khắc Tinh Đến Rồi	6
5. Chương 5: Oan Gia	7
6. Chương 6: Trái Đất Thật Tròn	10
7. Chương 7: Tiệc Rượu Và Mỹ Nhân	12
8. Chương 8: Lộ	14
9. Chương 9: Ép Buộc	17
10. Chương 10: Thuốc Kích Thích	19
11. Chương 11: Ân Cấn	20
12. Chương 12: Người Đàn Ông Thần Bí	21
13. Chương 13 :buổi Đầu Giá	23
14. Chương 14: Tiểu Thư Nổi Giận	25
15. Chương 15: Anh Trai Cứu Em Gái 1 Mạng	27
16. Chương 16: Sự Đáp Trả Vụng Về	28
17. Chương 17: Vui Sống Và Tuyệt Vọng	30
18. Chương 18: Sự Xuất Hiện Của Diệp Tử Kỳ	32
19. Chương 19: Cơ Hội Cuối Cùng Của Lãnh Hàn	33
20. Chương 20: Sự Ra Đi Của Diệp Tử Anh	35
21. Chương 21: Bị Kịch Xem Mất	36
22. Chương 22: Người Vợ Bất Đắc Dĩ	39
23. Chương 23: Người Mẹ Bất Đắc Dĩ	40
24. Chương 24: Sự Cố Bất Ngờ	42
25. Chương 25: Nụ Hôn Của Lâm Tuyên	43
26. Chương 26: Cuộc Sống Của Lãnh Hàn	45
27. Chương 27:kí Ức	46
28. Chương 28: Một Vụ Cá Cược	48
29. Chương 29: Lãnh Hàn Thật Vô Tình	50
30. Chương 30: Bắt Cóc	52
31. Chương 31: Hiểu Lâm Nói Tiếp Hiểu Lâm	54
32. Chương 32: Rời Đi Cùng Bảo Bối!	56
33. Chương 33: Diệp Nhật Hạ	57
34. Chương 34: Cha Con Đụng Độ	59
35. Chương 35: Sự Thật	61
36. Chương 36: Đi Công Viên Trò Chơi	63
37. Chương 37: Nghàn Cân Treo Sợi Tóc	65
38. Chương 38: Bí Mật 6 Năm Trước	67
39. Chương 39: Ngọt Ngào	69
40. Chương 40: Cái Kết Viên Mãn (Hết)	71

Khắc Tinh Của Tổng Tài

Giới thiệu

Có đôi khi gặp phải một người này, sẽ xoay chuyển vận mệnh của một người khác. mặc dù chỉ là thoả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-tinh-cua-tong-tai>

1. Chương 1: Bỏ Trốn

Diệp Tử Anh, 18 tuổi, tiểu thư tập đoàn Diệp thị, khuôn mặt thanh tú e lệ, yêu kiều, điệu dàng, đôi mắt to tròn, làn da trắng như gôm sứ, thông minh tài trí, có thể nói là tuyệt thế tiểu mỹ nhân. Nhưng trong sự yêu kiều điệu dàng đó có pha một chút bướng bỉnh nghịch ngợm, chỉ là một chút thôi... cũng đủ khiến anh trai cô - đại thiếu gia tập đoàn Diệp Thị - Diệp Tử Kỳ, phải mất ăn mất ngủ. Hiện tại Diệp Tử Anh đang là Tổng giám đốc công ty lớn nhất nhì thành phố B, sinh ra trong gia đình danh môn vọng tộc, cha mẹ cô luôn rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ con cái, luôn quản lý nghiêm ngặt mọi hành động của cô. Anh cô thì khỏi phải nói, tuổi trẻ tài cao, tốt nghiệp bằng loại xuất sắc đại học MIT, chỉ mới 25 tuổi. Cha Diệp luôn tin tưởng giao phó trách nhiệm của công ty cho anh. Tử Anh đương nhiên không kém cạnh anh trai mình, học lực của cô luôn đứng nhất nhì trong trường mà còn là trường của con nhà quý tộc, với chất lượng giáo dục đứng đầu thế giới. Có phải chẳng không muốn tiếp tục duy trì trạng thái nhàm chán này, suốt ngày làm tiểu thư ăn không ngồi rồi, được mọi người cung kính lễ phép. Cô Diệp Tử Anh quyết định làm chuyện to gan tày trời!

ánh nắng buổi sáng ấm áp bao trùm cả bầu trời, tiếng chim hót ríu rít khắp nơi trên các ngọn cây tựa như bản hợp ca mùa hạ. tại biệt thự Diệp gia....

“các người có tìm thấy tiểu thư chưa?” - giọng nói thất thanh của bà quản gia nhà họ Diệp - Trịnh Thu Diễm.

tất cả người làm trong nhà tập trung lại đại sảnh, im lặng cuối đầu, có vài người có vẻ gan dạ hơn chút, chốc chốc lại ngẩng lên liếc xem sắc mặt dì Diễm. lần này nhìn thấy dì Diễm nổi giận như vậy, e là họ sẽ tiêu đời hết. trong số đó một thanh niên lên tiếng “dạ thưa quản gia, vẫn chưa....” chưa nói được hết câu thì.....

“các người đúng là kẻ ăn hại, chẳng làm được tích sự gì cả! nếu bị phu nhân biết được, cả đám chúng ta đều ra đường ăn mày”. - dì Diễm lớn giọng.

một anh chàng đi đến bên nói nhỏ gì đó bên tai dì Diễm, vừa xong chỉ thấy bà ấy vội vã lên lầu. ở đây chàng thanh niên căn dặn đám người làm “tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, nếu lão gia và phu nhân tìm tiểu thư, cứ nói tiểu thư đi du lịch cùng các bạn, đã nghe rõ chưa?”

- “rõ” hàng chục người làm, ngay cả làm bếp, làm vườn đều đồng thanh.

- “tốt, giờ đi làm việc của các người!”

mọi người tản ra, ai nấy đều trở về công việc của mình. lúc này... ở trên lầu - “thiếu gia, đã theo lời cậu căn dặn bọn họ.” - dì Diễm cung kính.

đầu giây bên kia,Diệp Tử Kỳ ngồi trên ghế giám đốc từ từ xoay lưng,về mặt an nhàn nhả“chuyện tìm Tử Anh cứ để cho cháu,tạm thời dùng cách quảng binh,đưa em gái này ,thiệt khiến cháu đau đầu mà!”nói xong tắt máy.Diệp tử kỳ nhiều mi tâm,đứng lên nhẹ nhàng đi đến bên cửa kính trong suốt,nhìn lên bầu trời,“Diệp Tử Anh,em quả là to gan!”

tất cả mọi người trong nhà đều không biết cô ấy đã đi đâu,nhưng anh là anh cô ấy đương nhiên không qua khỏi mắt anh,dù ngay cả anh cô cũng giám dấu.cả gang trốn về Trung Quốc.anh đương nhiên dấu diêm cho cô,bởi vì anh chỉ có mỗi cô em gái này,anh thương cô nhất,nếu bị cha,mẹ phát hiện,chắc chắn anh sẽ không toàn thân.có tiếng gõ cửa...-“mời vào”-giọng anh vang lên không 1 chút cảm xúc.

ngoài cửa,một cô thư kí xinh đẹp bước vào,giọng nói nhẹ nhàng“giám đốc,có hạng mục đấu thầu,cần anh kí tên”anh xoay lưng ,gió làm lay nhẹ tóc anh.lộ ra khuôn mặt trắng trẻo.đôi mắt xâu không thấy đáy,đôi môi gợi cảm khẽ mấp máy.“để trên bàn,rồi ra ngoài đi”.phong thái lạnh nhạt vô tình.phải nói là vẻ đẹp vô cùng hoàn mỹ.

cô thư kí nhẹ nhàng đặt hợp đồng trên bàn,từ từ quay lưng ra ngoài đóng cửa lại.Anh ở bên trong,ngồi lên chiếc ghế xoay,lật hợp đồng,trong đầu thoáng qua ý nghĩ...“được lắm,anh thì suốt ngày bận bịu công việc,không có thời gian nghĩ ngơi!còn em,giám trốn đi chơi!làm xong hạng mục này,anh nhất định đến đó bắt em về,xem em chơi được bao lâu” đôi tay thon dài lật từng trang,kí từng chữ kí.Anh trai bận bịu khổ tâm như vậy,còn cô,em gái của anh đang ở đâu.....

2. Chương 2: Trở Về

chiếc máy bay từ mỹ xé toạc bầu trời,bay thẳng về đài loan.

tại sân bay:

-“Diệp Tử Anh”-tiếng nói nhẹ nhàng có phần nôn nóng của một cô bé có mái tóc ngắn màu nâu hạt dẻ,khuôn mặt trắng mịn hồng hào,đôi môi anh đào đỏ mọng,cô mặc chiếc váy màu hồng phấn trông xinh đẹp đáng yêu vô cùng.cách cô bé không xa,khoảng cách đủ để nghe thấy tên mình,một cô gái có mái tóc đen mềm mại,rũ rượi xỏa tung dài chấm ngang lưng,làn gió vô tình lướt qua khiến các sợi tóc khẽ lay động để lộ khuôn mặt mỹ lệ tuyệt sắc,đôi môi đỏ gợi cảm, căng mọng,chỉ cần nở nụ cười là tựa hồ có thể hồi sinh sự chết chóc.làn váy trắng dài ngang gối bay trong gió dễ dàng thấy được thân hình hoàn mỹ nhỏ gầy,khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn ôm lấy bảo vệ.tay trái kéo valy màu trắng trông vào là biết không phải người tầm thường.Cô đứng ở nơi đó,ngay giữa sân bay,không biết có bao nhiêu cặp mắt ngoáy nhìn.Nam thì mơ tưởng ,ước mong người con gái ấy là của mình,nữ thì mền mọ dung mạo tuyệt sắc như vậy.đôi tay thon dài đưa lên gỡ cặp kính đen,làm lộ ra đôi mắt to tròn,long lanh như hồ nước trong veo xâu không thấy đáy,hàng mi dài cong vút khẽ chớp.môi nhếch lên,tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

-“Tĩnh Tĩnh”-thanh âm nhẹ nhàng,êm ái vang lên từ Diệp Tử Anh.

bỗng chốc đầu óc choáng váng,hóa ra Từ Nhã Tĩnh là ôm chầm lấy cô,ôm chặt đến nỗi khiến cô xém hết hơi mà lìa đời.

-“tiểu Anh” -có biết mình nhớ cậu lắm không,sao lại bỏ mình đi cơ chứ,cái con nhỏ chết tiệt này.”

-“h...hhh...này ...buồn mình ra trước có được...không”-Diệp tiểu thư sắp hết hơi rồi này.

-“xin lỗi,hahaha,tại mình nhớ cậu quá”-Tĩnh Tĩnh vừa gãi đầu nhẹ nhàng buông tha Diệp Tử Anh.

-“lần này mình trốn về đây chơi,cũng vì nhớ cậu đấy,nhớ kí ức ở nơi này!mình cũng sẽ đi học ở đây”- Tử Anh mỉm cười điệu dàng đặt hai tay lên vai Tĩnh Tĩnh.

-“là cậu trốn về sao?,nếu lỡ hai bác biết được thì làm sao?”-Tĩnh Tĩnh sưng sọt.

-“yên tâm đi,Anh trai tớ sẽ lo tất cả mà.hihihi”được rồi,đã trưa rồi,tớ đói,đi ăn cơm đi”!-nhẹ nhàng ầm ập mà nói ra,khiến người ta không cách nào từ chối.

-“nhắc tới cũng thấy đói nhỉ,đi nào!” nói rồi xoay lưng về phía hai người đàn ông mặt đồ đen-“đem hành lý của Tiểu Anh lên xe dùm cháu”!nói xong kéo tay Tử Anh lên ghế sau chiếc xe hơi màu trắng sang trọng.khi hai cô nàng đã yên vị trên ghế sau,tài xế khởi động xe,đi về hướng nhà hàng locher.

trên xe vì mệt mỏi nên Diệp tiểu thư nhà ta đã ngủ ngon lành ,cho đến khi xe đột nhiên phanh gấp,do không thắt dây an toàn đầu cô ngã về trước đập vào thành ghế,cũng may xe sang xe xịn,ghế mềm như nhung nên cái trán cô vẫn đẹp như ngày nào.

-Tử Anh xoa xoa trán“có chuyện gì vậy Tịnh”,đôi mắt ngây thơ chớp động tựa như rất hiếu kì trên khuôn mặt mệt mỏi có vẻ như còn đang say ngủ.

-“hình như là va quệt với xe người ta rồi”-Tịnh Tịnh có vẻ lo lắng đôi chút.

tài xế vội vã xuống xe nói chuyện gì đó .bên kia là một chiếc xe hơi màu đen cực kì sang trọng ,kính xe thiết kế lớp lọc.khi người ngoài nhìn vào thì giống như đang soi gương mà thôi.nhưng người bên trong thì lại có thể nhìn rõ ràng mọi thứ bên ngoài.một lát sau ,Tử Anh loáng thoáng nhìn thấy tài xế xe bên kia cuối đầu xin lỗi,hai người kia cũng cười vui vẻ,trở vào trong xe,tiếp tục đi về phía trước.Diệp Tử Anh thấy không có chuyện gì lại tựa đầu vào kính xe,ngủ say sưa như chưa bao giờ được ngủ.

Trong chiếc xe màu đen kia:

-”xin lỗi giám đốc,giám đốc có sao không ạ!-giọng nói run rẩy,à không là cực kì run rẩy của tên tài xế, trên trán lấm thẫm mồ hôi.phía sau,một người đàn ông có vẻ mặt bất cần,đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo,sống mũi cao thẳng,ngủ quan sắp xếp vô cùng hoàn mỹ.cả khuôn mặt anh đẹp như không có gì so sánh được.là vẻ tuấn lãng,là tuyệt thế mỹ nam.khuôn mặt này,chắc chắn có tỉ lệ quay đầu nhìn của các cô gái là 300%-mỗi cô khi nhìn thấy đều ngoáy đầu những 3 lần.làn da trắng nổi trên bộ vest cũng màu trắng,làm anh toát lên vẻ đẹp cao ngạo,lạnh lùng bức người.tay đóng lại laptop đặt xuống bên cạnh,môi mỏng mấp máy:

-“anh biết mình phải làm gì đúng không?”-giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn bức người khác tan hồn lạc phách.anh không nói ra,vì cú va chạm kia đã khiến bao dữ liệu của anh mất hết,là người trầm ổn,anh dễ dàng điều khiển cảm xúc của mình,kiềm chế mà chỉ nói một câu nhẹ nhàng như vậy,đã là quá sức với anh rồi.nói rồi khẽ nhìn qua khung cửa kính...còn tên tài xế lúc đó tay chân đã sụi lơ.thần thái như bị oan hồn nhập xác,lái xe chậm như rùa bò.

Trong khoảnh khắc hai xe lướt qua nhau,dường như trong chiếc xe hơi màu đen sang trọng ấy,có ánh mắt của ai đó vô tình lướt qua cô.chỉ là lướt qua,không có cảm xúc.ai có thể biết trước được,định mệnh đã được sắp đặt sẵn....

3. Chương 3: Hiểu Lầm

chiếc xe hơi từ từ dừng lại trước nhà hàng Locher-1 nhà hàng tây khá nổi tiếng ở Đài Loan.Có thể nói chỉ có những người có tiền mới có thể đặt chân vào đây.kiến trúc sang trọng bắt mắt, nó được chọn là nơi bàn chuyện làm ăn của nhiều quan chức cấp cao,hay các công ty lớn.

-“Tiểu Anh”-Tịnh Tịnh lay cô dậy,nhưng con heo lười này vẫn còn ngủ say.-“Tiểu Anh,mau dậy đi,đến nơi rồi!” lần này Tịnh Tịnh lay mạnh hơn một chút,lớn tiếng hơn một chút.cuối cùng thì Diệp tiểu thư cũng chịu mở mắt đón ánh mặt trời.vươn vai một cái,cô lấy lại tinh thần.

-“tối rồi sao,haiz... ngủ một giấc thật tốt nha,thấy khỏe hẳn ra!” đôi mắt to tròn lém lỉnh nhìn Tịnh Tịnh .

Cả hai cùng xuống xe,đi vào trong nhà hàng.

-“quý khách dùng gì ạ!”Cô gái phục vụ trẻ cung kính đưa thực đơn cho họ.Khi nhìn đến Diệp Tử Anh,cô gái kia thoáng ngẩn người.trên đời này có người đẹp đến vậy sao.

-“Tiểu Anh, cậu vẫn ăn món đó chứ”-Tịnh Tịnh chống cằm,ngiênêng đầu hỏi.

-“cho em phần bò nướng crose”cô cười với nhân viên kia.

Cô gái lúc này như ngẩn ngơ trở lại bình thường.cô thật ngưỡng mộ vẻ đẹp này,thật ngây thơ và trong sáng.Tịnh Tịnh thì ăn bò cắt lát cho tiện.

“Tiểu Anh,tối nay muốn đi chơi với bọn mình không?có nơi này đảm bảo cậu sẽ thích!”

Tiểu Anh đang cắt miếng bò,vừa ngược lên nhìn Tịnh Tịnh. - “là ở đâu,nói cho cậu biết,mình về đây chủ yếu để đi chơi,nếu tối nay không đi thì đợi đến bao giờ hả !”

-“vậy tối nay ở nhà chờ ,mình sẽ đến đón cậu”.

-“không cần phiền cậu đâu,nói là ở đâu,mình sẽ đón taxi tới.”

-“bar Chill Sky.để mình đón cho,dù gì cũng tiện đường”.

-“thử lòng cậu xem cậu có giám bỏ mặt mình không thôi.cậu mà để mình đi taxi thì hôm nay phải nhập viện rồi”-Tiểu Anh vừa nói vừa xiết tay thành một nắm đấm xoay qua xoay lại, có ý đe dọa.

-“Có tin mình bỏ cậu thật hay không.đừng tưởng học được ít võ mè cào thì lên mặt nhá!”-Tịnh Tịnh khoanh tay nói với vẻ đắc chí.Nhưng trong lòng không phải là không biết Tiểu Anh là đã đạt đai đen karate.

Do Diệp lão gia và Diệp phu nhân sợ con mình bị ức hiếp nên đã bắt cô học võ.mặc dù bên mỹ,chưa bao giờ cho cô rời khỏi tầm mắt vệ sĩ.Ăn trưa xong,Tịnh Tịnh đưa Tử Anh về nhà của Tử Anh-căn hộ cấp 4,nhìn vào bên ngoài rất sơ sài,không có vẻ gì là sang trọng.

-“trời ạ!cậu ở đây sao?tại sao không mượn nhà ở chung cư sang trọng chút,đại tiểu thư của tôi?”-Tịnh Tịnh khó tin ở to mắt quay sang nhìn con bạn thân.

-”Đừng đánh giá bề ngoài,bên trong rất sang trọng nhé,chỉ là che mắt thôi,lần này về mình sẽ hóa thân thành cô bé nghèo xấu xí.

-“Đồ điên này,không bỏ được tật phá phách”-Tịnh Tịnh cốc đầu Tử Anh.

-“Thôi mình lên nhà ngủ,tối rồi chơi tiếp,goodbye!”moa....

-“gớm chết đi được,mình về đây,tối gặp.”,nói rồi lên xe trở về biệt thự Từ gia.

.....

.....

.....

7h15

tiếng điện thoại reo long trời lở đất,đánh thức Diệp Tử Anh.vật vờ ấn nút nghe .từ trong điện thoại phát ra tần số âm thanh cực đại.

-“Diệp.... Tử... Anh.....Đừng có nói với mình là cậu vẫn đang ngủ đấy!dậy ngay ình,mình đang ở trước nhà cậu,lập tức thay quần áo,xuống đây ngay.mình cho cậu 5p.”-Tịnh Tịnh bực bội tắt đt.

Tử Anh sực nhớ ra tối nay có kèo đi chơi ,vội vàng xuống giường,vớ bộ váy voan màu xanh nhạt chạy vào phòng tắm.

quả thực 5p sau Tử Anh đã xong,và đi xuống.

vừa nhìn thấy Tử Anh ,Tịnh Tịnh không nhận được mắng .

-“con nhỏ chết tiệt kia,cậu không biết tối nay đi đâu sao mà để đầu tóc như thế hả?”nhìn kĩ mặt Tử Anh cô càng thêm hốt hoảng

.

-“a....gì đây.sao mặt cậu lại trở nên đen như vậy,cậu bôi cái gì,sao lại có người thích làm mình trở nên xấu xí như thế chứ!”

-“mình đã nói rồi,nếu lỡ để người khác nhìn thấy dung mạo thực sự của mình,không phải tội cố ý giết người hay sao.”-Tử Anh chảnh.

-“thôi tui gớm bà quá bà ơi!biết là cậu sẽ dịch dung,nhưng không tưởng tượng nổi còn ghê hơn mình tưởng.đi thôi,mọi người đang đợi.”

hai cô gái lên xe,tài xế khởi động xe.chiếc xe từ từ lao nhanh trong màn đêm tĩnh lặng.

....

tại ba Chill Sky

khi chiếc xe hơi dừng lại,hai cô nàng vội vã xuống xe,đi thẳng vào bên trong.cánh cửa bật mở.Biết bao con mắt đổ dồn về hai người họ.Tĩnh Tĩnh mặt chiếc váy đen ngấn ôm sát cơ thể,hiện lên đường cong tinh tế quyến rũ.để lộ bờ vai thon trắng hồng,tóc búi cao trông thật sành điệu.mọi người khi nhìn Tĩnh Tĩnh thì cảm thấy ngưỡng mộ,thì thầm to nhỏ.Nhưng khi liếc qua Tử Anh thì hận không thể ỏi hết cơm ra ngoài.Tử Anh mặt váy voan xanh nhạt dài ngang gối.cũng có thể nói đường cong quá quyến rũ đi!nhưng mà gương mặt kia thì quá kinh khủng.da mặt đen hơn nhiều so với trước khi bôi chất dịch dung đặc chế của thằng bạn thân bên mỹ.tóc xõa ngang vai.nhìn vào nhỏ gầy đáng yêu(nếu như mà không nhìn cái bản mặt của nàng ta) .mặc kệ bọn họ,hai cô gái đi thẳng vào trong phòng,nơi hẹn gặp mặt các bạn của họ.sau khi vào trong mọi người chào hỏi nhau cùng uống rượu rất vui vẻ.Tử Anh nhà ta tửu lượng kém mới uống hai ly mắt đã nhìn 1 hóa 2.

-“mình đi vệ sinh đã nhé!” Tử Anh tay vịn. lên vách tường lần ra phía cửa ra ngoài.

lúc vừa ra khỏi cửa,đi được vài bước đến cái phòng tiếp theo thì do say quá ,đầu choáng váng mà ngã nhào vào lòng 1 người đàn ông đang đi trên hành lang,hên sao lúc đó cửa phòng bật mở có một người đàn ông trung niên đang quần khăn tắm lộ đầu ra ngoài,rồi lại đóng cửa lại.Người đàn ông đang ôm Tử Anh có lẽ đã hiểu lầm cô là thứ kia mất rồi!

4. Chương 4: Khắc Tinh Đến Rồi

-“A...anh hai,em ...sẽ không trốn đâu mà,đừng bắt em về nha!...”-giọng nói say rượu của Tử Anh vang lên.Có lẽ cô nhầm đây là anh hai mình,bởi người đàn ông trước mặt cao lớn,cao hơn cô 1 cái đầu,mặt tây trang màu đen sạch sẽ,sang trọng,giống cách ăn mặc của anh hai cô.Hai tay Tử Anh chấp lại van xin,về mặt ngày thơ vô tội,đáng yêu vô cùng.

-“Anh hai sao?...thì ra cô thích chơi trò như vậy!”-lần này là giọng âm lãnh phát ra từ phía người đàn ông kia,cực kì lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Tử Anh mơ màng ngược lên nhìn người trước mặt,mới phát hiện ra không phải anh hai Tử Kỳ của cô .Nét mặt kia hiện lên vẻ khinh thường cô.cô muốn đâm vào mặt anh một phát cho chết luôn,nhưng cô không còn sức lực nữa.

- “A”.Lúc này một lực đạo mạnh mẽ đẩy cô ra ,Tử Anh choáng váng ngã va vào vách tường bên hành lang đau đớn,bất chợt thoát khỏi vòng tay âm áp khiến cô có 1 chút tiếc nuối.

-“mới đó mà đã quyến rũ người khác,cũng không xem lại bản thân,xấu xí như vậy,cô xem thường tôi quá rồi!” ,thanh âm băng lãnh này cô nghe mà sởn gai ốc.Lời vừa nói ra Tử Anh lại nhào đến bên anh.

-“Cô!”,chưa kịp nói ...thì một cái gì đó ấm nóng trào ra trên ngực anh.Là Tử Anh trong lúc kiểm chế quá độ,đã không nhịn nổi nữa.Cô cứ thế nôn hết lên người anh,không chút do dự,không chút tỉnh táo gây sự với anh.

-“xin lỗi,thất lễ rồi!”-Tử Anh lúc này tuy đã mơ màng nhưng vẫn còn một chút ý thức.tuy vậy lời xin lỗi của cô nghe qua như là không có chút thành ý nào lại còn có vẻ kiêu ngạo.Tử Anh buông người đàn ông trước mặt ,loạng choạng bước đi về phía nhà vệ sinh,vẫn không để ý đến anh ta lúc này quần đen đầy trăn.anh ta nhìn lại quần áo của mình,cơ mặt có chút thay đổi,nhúchặt mi tâm,anh ta đuổi theo cô.

Đi được vài bước ,chợt đôi tay cô bị anh ta nắm chặt, xoay lại đối diện với mình.

-“Cô muốn chạy!”

nhìn nét mặt người đàn ông này cho thấy sức chịu đựng anh ta đã vượt quá giới hạn.nhưng Tử Anh vẫn ngây thơ.—“không!tôi vẫn đang đi từ từ...từ từ. ..mà.”cô giương đôi mắt to long lanh nhìn anh. Thái độ này là sao?cô muốn đùa dờn ư!Tử Anh đã không biết là cô đang chọc giận ai.Người mà tất cả các cô gái ao

ước có được, luôn muốn nắm giữ được. Chỉ cần một ánh mắt của anh ta cũng khiến họ mẫn nguyện. Chỉ cần anh ta muốn, bất kì cô gái nào cũng có thể từ bỏ bạn trai của họ, hay thậm chí là chồng của họ. Nhưng giờ đây, ngay tại nơi này, cô đã thật sự chọc giận anh.

bỗng nhiên anh ta nắm tay cô thật chặt, lực đạo tăng lên đột ngột khiến cổ tay cô đau buốt.

– “mau buông tôi ra, đau quá!” Tử Anh nhịn không được nên lớn giọng.

người đàn ông trước mặt không nói gì, một mạch lôi cô đi. đến trước cửa 1 căn phòng, anh mở cửa kéo cô vào trong. Đẩy thẳng cô lên chiếc giường lớn, khóa cửa lại. Tử Anh lúc này tay rất đau do lúc nãy anh nắm quá chặt, bật ngồi dậy, chạy đến trước cửa không ngừng hét lớn. – “mở ra.... mở cửa ra!”. Nhưng không thể, cửa đã bị anh khóa. Cô quay lại nhìn anh thì lúc này anh đang cởi áo khoác vứt trên ghế sofa. một tay anh cởi áo sơ mi, từng nút từng nút được tháo ra, để lộ cơ thể săn chắc, cơ bắp cuồn cuộn, da thịt trắng trẻo không tì vết. đến khi chiếc nút cuối cùng bị anh tháo ra cũng là lúc chiếc áo sơ mi rơi trên sàn nhà. Tử Anh lúc này cảm thấy như trời đất quay cuồng, tâm hoảng ý loạn, vội lấy tay bịt mắt.

– “á..... Anh làm gì vậy!”. Do quá hoảng loạn mà thanh âm có phần run rẩy.

– “Không phải cô thích như thế này sao?” Vừa nói, anh vừa đến gần bên cô, thấy người đàn ông trước mặt đang đến gần, Tử Anh vội lùi lại phía sau, anh tiến một bước, cô lùi một bước, anh lại tiến một bước, cô lại lùi một bước. Đến khi điểm đến cuối cùng của lưng cô chỉ còn là bức tường lạnh ngắt. Cô đã hết đường chạy. Hai tay anh chống lên vách tường, nhốt trọn cô gái nhỏ vào trong vòm ngực ấm áp kia. Hơi thở anh ấm áp phả vào tai cô.

– “Thế nào, già vờ ngây thơ sao!” mặt anh tỏ vẻ khinh thường người con gái trước mặt.

Lúc này Tử Anh đã có phần hơi tỉnh táo lại, nhưng vẫn còn say. Cô hoảng loạn đẩy anh ra, nhưng càng đẩy anh càng tiến gần hơn, có lẽ do cô quá yếu ớt.

– “A!”... là tiếng kêu của anh ta. Anh bị Tử Anh cắn một phát vào cánh tay, máu rôm cả một vùng. Cô cũng không vừa đá luôn vào hạ thể anh một cú trời giáng. nhanh chóng thoát khỏi sự vây hãm. Anh ta bị đá bất chợt đau nhói, càng thêm tức giận. Tử Anh loạng choạng chạy khắp nơi tìm chỗ thoát thân. bất chợt Tử Anh liếc nhìn qua cửa sổ, chưa kịp tính kế, liền bị một lực lớn kéo quay lại phía sau, lưng dựa vào vách tường, đôi môi bị ai đó phủ lấy, chiếm trọn ngọt ngào của cô, anh không hề nhẹ tay. ngược lại là cuồn bạo, mạnh mẽ chiếm đoạt đôi môi anh đào bé nhỏ. cái lưỡi kia mạnh mẽ tiến sâu vào bên trong mà cắn mút. Anh thật mạnh, càng hôn lại càng mạnh, khiến cô hít thở không thông, thấy người con gái này gần như tắt thở, anh mới buông ra. Tử Anh lấy tay che miệng hùng hổ nhìn anh mắng.

– “Hạ lưu”.

– “Cô mắng tôi, không nhìn xem mình là loại người gì, cô có tư cách gì mắng tôi.?” mỗi câu nói anh nói ra đều chứa đầy sự khinh bỉ. Vừa hung hăng kéo tay cô vút lên giường lớn. Tử Anh lúc này vừa giận dữ lại oán hận, anh đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô, không chút nương tay, anh cường bạo chiếm đoạt nụ hôn đầu tiên của cô. giận dữ lại càng thêm giận dữ, cô dùng hết sức bình sinh ngồi dậy... đứng dậy. lại đá vào hạ thể anh 1 cú. cú này mạnh gấp 3 lần lúc nãy.

– “Cô...dám...” tay anh ôm hạ thể ngã quỵ dưới sàn nhà.

lúc này mới phát hiện người đàn ông này đã vật vã không đứng vững được. Tử Anh chạy đến cửa định mở cửa trốn thoát, nhưng cửa không mở được, cô đang rất đau đầu. Liếc thấy anh sắp ngồi dậy được, cô liều mạng đến bên cửa sổ, hơi do dự nhưng hết cách rồi.....

tiếng gió va vào cửa nghe rớt rớt, tấm rèm cửa màu tím phất phơ trong gió, hai cánh cửa đóng đưa, dưới ánh trăng và màn đêm tĩnh lặng. Một cô gái nhỏ bay ra từ cửa sổ. tóc cô xoả tung bay trong làn gió, bộ váy thướt tha tung bay phấp phới, đẹp tựa như một bức tranh.

5. Chương 5: Oan Gia

Diệp Tử Anh từ cửa sổ rơi xuống... cái đồng lá khô héo cạnh gốc cây Sơn Trà, cũng may cô liếc thấy có đồng lá khô này, cộng với đây là tầng 1 nên mới dám đánh liều nhảy xuống chứ nếu không thì chắc cô đã đi theo

liệt tổ liệt tông luôn rồi.

Trong phòng lúc này người đàn ông kia đã dần hồi phục và đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng Tử Anh loạng choạng, đầu tóc rối tung với những chiếc lá rách nát dính trên tóc. Cô dần dần khuất bóng trong đêm tối. Bàn tay anh nắm chặt, trong mắt hiện lên một tia hung ác.

-Đừng để tôi gặp lại cô. thanh âm đó vẫn như vậy, lạnh thấu xương.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại reo vang, anh nhấc máy.

-Lãnh Hàn, cậu biến đi đâu vậy? có chuyện gì sao?

-Không có gì? đến ngay đây.

Tắt máy. Lãnh Hàn lại ấn nút gọi vào 1 số. Bên kia lập tức nhận đt.

-Mang cho tôi 1 bộ quần áo. phòng 202.

-Dạ tổng giám đốc, lập tức mang tới.

chưa đầy 5 phút, có tiếng gõ cửa, Lãnh Hàn mở cửa. Có một người thanh niên trẻ trạc tuổi anh mặc vest đen cung kính cúi đầu đưa bộ quần áo cho anh. Nhận lấy bộ tây trang, anh đóng cửa, vào phòng tắm, mở vòi sen. Từng giọt nước rơi trên thân thể anh, anh muốn rửa sạch, tắm thật sạch, rửa trôi tất cả những thứ bẩn thỉu cô gây ra. sau khi tắm gội sạch sẽ, bước ra khỏi phòng tắm. Khi đi ngang qua chiếc gương, anh nhìn thấy 1 chiếc lược chân. Nó rất tinh tế, sợi bạch kim mảnh, có đính những viên đá nhỏ màu tím lấp lánh. trông vừa đơn giản vừa sang trọng. Anh biết nó là của ai. Nhặt lấy chiếc lược bỏ vào túi áo, anh khoan thai bước đi, đôi chân dài thẳng tắp bước ra khỏi phòng lưu lại chỉ còn là hương thơm sạch sẽ. Lãnh Hàn trở lại nơi Tề Lăng hẹn anh.

-Hey! Tề lăng đưa tay vẫy anh.

Đi thêm vài bước, đến trước Tề Lăng, anh ngồi xuống, đôi chân dài bắt chéo, 1 tay chống lên bàn, nghiêng người, xoa xoa thái dương.

-Sao vậy, trông cậu có vẻ mệt mỏi. Tề lăng có vẻ quan tâm

-Chết tiệt. Nếu để tôi gặp lại con nhỏ đó, cô ta sẽ phải trả giá. Lãnh Hàn bực dọc, cảm thấy nổi hận dân trào.

-Sao cơ? ai đã chọc giận cậu, là con gái sao? haha... lần đầu tiên thấy có cô gái nào có thể chọc giận cậu đến như vậy, thật thú vị. Tề Lăng nói với giọng điệu đầy vẻ châm chọc.

- Cười lại xem. Lãnh Hàn liếc Tề Lăng. giọng điệu đe dọa.

- ...Làm gì ghê vậy, chỉ nói chơi thôi mà...khắc....kh...hahahahaha. Tề lăng không thể nhịn cười khi nhìn vẻ mặt Lãnh Hàn lúc này.

Lãnh Hàn móc điện thoại gãi vờ gọi ai đó. Tề Lăng lập tức chụp lấy tay anh.

- Nay, đừng có chơi ác vậy chứ, không giám nữa, không giám nữa.

sau khi uống một ít rượu, hai người đều ai nấy trở về nhà. Tề Lăng trở về khu chung cư cao cấp. Lãnh Hàn trở về biệt thự Lãnh gia. Nhắc đến Lãnh Hàn không một ai là không biết đến anh. Một doanh nhân thành đạt, người đàn ông điển hình, người đàn ông lí tưởng của các cô gái. thành công trong lĩnh vực kinh doanh, Lãnh Hàn chỉ mới 25 tuổi, Năm trong tay chức tổng tài tập đoàn tài phiệt Lãnh thị. Tập đoàn lớn nhất Đài Loan. Không những đứng thứ nhất trong nước, công ty anh còn vươn xa ra cả thế giới, có rất nhiều công ty con trên khắp các nước. Không một ai giám đắc tội anh, có lần một công ty nợ mới thành lập không biết đến anh mà mạo phạm đắc tội, dù chủ tịch công ty đó đã đích thân xin lỗi, thậm chí quỳ trước mặt anh, nhưng kết quả vẫn là phá sản. Lãnh hàn cực kì mưu trí, rất giỏi và có năng lực, nhưng tới tuổi này, anh vẫn chưa cưới vợ. mặc dù ba mẹ anh luôn thúc dục và thậm chí ép anh đi xem mắt với những tiểu thư của các tập đoàn lớn khác. Nhưng chưa lần nào anh có mặt. Khiến phụ huynh của các cô nàng cực kì phần nộ. Phần nộ thì phần nộ nhưng vẫn không giám đắc tội anh. Lãnh Hàn có 1 người bạn thân là Tề Lăng, bằng tuổi anh, là thiếu gia tập đoàn cổ phiếu Tề thị, tuy không lớn mạnh bằng tập đoàn Lãnh thị nhưng cũng là 1 trong những tập đoàn lớn nhất

Đài Loan.Thiếu gia Tề Lăng bị cha bắt cai quản công ty nên trốn nhà,ra ở khu chung cư cao cấp.sở dĩ anh sợ Lãnh Hàn là do Lãnh Hàn nắm được nhược điểm đó của anh

tại nhà Tử Anh

-Tịnh Tịnh,xin lỗi mà,mình gặp phải tên khốn kiếp trời đánh,phải trốn về trước,lần sau mình sẽ không như vậy nữa-Tử Anh vẽ mặt thành khẩn vô tội,nhưng Tịnh Tịnh thì không thể nhìn thấy được.

- Cậu được lắm,tha cho cậu 1 lần.Mà nè,ngày mai đến nhà mình chơi nha,ba mẹ mình cũng nhớ bạn lắm đó.Tịnh Tịnh vui vẻ nói.

-Được,nhất định ngày mai mình sẽ tới.

-Ngày mai mình đón cậu.Nói xong k kịp chờ Tử Anh trả lời,Tịnh Tịnh tắt máy.

-Nè...!!!

.tút tut.....tút

Quảng điện thoại lên giường,Tử Anh lăn ra ngủ.

Cho đến 12h 30 trưa hôm sau.

Ánh nắng chói chang lách qua khe cửa chiếu rọi vào khuôn mặt nhỏ bé làm đánh thức cô.

haiz.....vươn vai một cái,Thấy đồng hồ đã quá trưa.Tử Anh vội đánh răng rửa mặt,bôi chất dịch dung,gọi Tịnh Tịnh đi shopping.

Tại khu mua sắm thương mại lớn nhất đài loan.Và cũng là của Lãnh đại nhân.

bước vào một cửa hàng thời trang sang trọng.Tử Anh ngắm nghía,chọn những bộ váy khá đơn giản.mặc thử ,ngắm mình trước gương,như thế này cũng không xấu lắm.Cô mua cả thấy 5 bộ váy.bước ra ngoài,cô thấy bóng giáng ai đó khá quen thuộc.Anh ta đang dẫn đầu một đoàn người,tay không ngừng chỉ trỏ,miệng nói gì đó mà toàn người phía sau gật đầu râm rập.Bất chợt anh nhìn cô.Hai ánh mắt dao nhau hơn 30s thì cô đã nhận ra anh.Cô vội vã chạy,xuống thang máy.Tất nhiên anh đuổi theo cô.Bỏ lại Tịnh Tịnh đáng thương ngơ ngát không hiểu chuyện gì đang xảy ra.sau khi thấy anh không còn đuổi theo cô,nấp vào một góc mà thở dốc.bất chợt quay lưng lại.

-Chạy tiếp đi.Thanh âm băng lạnh chứa vài phần tà khí của Lãnh Hàn vang lên.

cả người Tử Anh run rẩy.

-Tôi,không quen anh.Tử Anh kiềm chế sự sợ hãi mà trả lời.

-Không quen sao?cũng phải,qua lại với nhiều người đàn ông như vậy,chẳng trách....Lãnh Hàn không ngừng giễu cợt.

-mặc kệ anh nói gì.tôi không có.Cô bậm môi trợn mắt nhìn anh.

-Vậy sao?.....A....

Tử Anh dẫm lên chân Lãnh Hàn ,chạy vào ngã rẽ,chạy qua mấy ngã nữa rồi ra khỏi khu thương mại.

Chỉ còn lại Lãnh Hàn ôm một cục tức .Nổi hận càng thêm dân trào.Từ xa,Tịnh Tịnh đến gần.

-Chào chú.Có chuyện gì vậy ạ.

-À,không gì.Lãnh Hàn không nói nhiều.

-Chú!tối nay ba mẹ mời chú tới ăn cơm.Tịnh Tịnh nói với giọng điệu cực kỳ đáng yêu.

-Được!Chú đi trước.

Nói rồi bước đi về hướng lúc nãy.

Tử Anh đợi trước cổng rồi gọi điện cho Tịnh,sau đó 2 cô trở về nhà.

6. Chương 6: Trái Đất Thật Tròn

Tối hôm đó,tại biệt thự Từ gia.

-Từ Anh mau vào đi,ba mẹ chờ cậu lâu lắm rồi đó.Tịnh Tịnh đẩy vai Từ Anh vào trong .

Tại đại sảnh,Từ lão gia và Từ phu nhân ngồi ở ghế sofa đang ăn trái cây ,thấy Từ Anh vào thì kéo Từ Anh đến gần ngồi bên mình.

-Con bé này,biết ta nhớ con lắm không,đi đâu cũng không về thăm ta.Từ phu nhân nói giọng trách yêu cô.

-Con cũng rất nhớ cô!Từ Anh vòng tay ôm lấy Từ phu nhân giống như con gái ôm mẹ.

-Bà ấy suốt ngày nhắc con,cứ như là ta có hai cô con gái vậy!haha.Từ lão gia cười tươi rất sáng khoái.

-Vậy cứ nhận Từ Anh làm con nuôi luôn đi.Tịnh Tịnh cười tươi như hoa choàng vai Từ Anh.

-Được đó,hay là làm con ta đi,rồi dọn đến đây sống,ở một mình buồn lắm.Từ lão gia lên tiếng,Từ phu nhân cũng cười hùa theo.

-Như vậy có được không?Từ Anh có vẻ rất vui.

-Còn không gọi ba, mẹ.Từ phu nhân nắm tay cô.

-Ba.....mẹ.....Từ Anh cảm động ôm chầm Từ phu nhân và Từ lão gia.

-Tốt rồi,em gái,mau gọi chị.Tịnh Tịnh khoanh tay về kiêu ngạo.

-Có hết á.Muốn bị đánh sao?Từ Anh ngênh mắt.

Cốc....-Con bé giám hỗn láo với chuy!.Tịnh Tịnh cốc đầu Từ Anh.

- Giám đánh ta,mi thật to gan.Từ Anh ngồi dậy,chạy đuổi theo Tịnh Tịnh vòng quanh nhà.Hai ông bà thì ngồi xem trò náo nhiệt vui cười tít mắt.đúng là một gia đình hạnh phúc.

Có tiếng mở cổng,chiếc xe hơi màu đen đậu vào gara.

-Chào anh hai....chị hai.Lãnh hàn bước vào,phong thái vẫn lạnh lùng như xưa.

-Nào,ngồi đi.đầu bếp đang làm thức ăn.Một chút nữa là có ăn ngay. Từ phu nhân giọng ân cần.

-Em cũng nên thường xuyên đến đây ăn cơm đi,ăn một mình không buồn sao?Từ lão gia phụ họa.

-Em ăn một mình quen rồi!giọng nói không cảm xúc của Lãnh Hàn.Anh nghe thấy trong bếp có tiếng cười nói đùa dờn rất vui vẻ.

Lúc này,2 cô con gái đang bưng trái cây từ trong bếp ra.Tịnh Tịnh bưng đĩa táo,đi trước.Từ Anh bưng đĩa cam đi sau.vừa ra đến phòng khách,Từ Anh đã thoáng nhìn thấy bóng lưng quen quen của ai đó.Nhưng cũng không nghĩ nhiều,cùng Tịnh Tịnh bước thẳng.Tịnh Tịnh đặt đĩa táo xuống.

-Chào Cậu.Mời cậu ăn trái cây.

đến lượt Từ Anh thì....

Chết tiệt cô nhận ra hấn.Hấn là tên khốn kiếp lần trước cưỡng hôn cô.Còn xem nữa thì đã....cô xua tan ý nghĩ trong đầu bưng đĩa trái cây run rẩy.

-Làm gì vậy con.Không đặt xuống rồi cùng ăn đi.Từ phu nhân thúc dục.

Nghe thấy vậy.Lãnh Hàn ngẩng đầu lên nhìn.ánh mắt giao nhau trong 3s,cô lập tức nấp sau đĩa trái cây đó.Lãnh Hàn vẫn chưa nhận ra cô.

-Con bé hỗn láo không mau lên.Tịnh Tịnh kéo đĩa trái cây đặt xuống làm lộ ra gương mặt cô...ngay trước mặt Lãnh Hàn.Trong khoảnh khắc đó ,thoáng thấy môi Lãnh Hàn nhếch lên,một đường cong hoàn mỹ xuất hiện.Tịnh Tịnh kéo Từ Anh ngồi xuống đối diện Lãnh Hàn.

-Cậu,đây là Tử Anh,từ nay là con nuôi của ba mẹ.Là cháu của cậu.Nói rồi quay sang cô.“-Em gái,mau gọi cậu.!”

.....c.....c.....Tử Anh nói không thành tiếng.

-Còn không mau lên.Từ Lão gia hối.

-Chào cậu.lời thốt ra từ miệng Tử Anh nhẹ nhàng thanh thoát,khiến người nghe vô cùng dễ chịu.Nhưng lúc này,hai người đối diện nhau lại là tâm ý tương thông,là đối đầu nhau.

-Ngoan.Lãnh Hàn thốt ra 1 từ khiến cả nhà chấn động Lần đầu tiên nghe thấy lãnh Hàn dùng giọng điệu dễ nghe như vậy.Nhưng không ai biết được,anh là đang nghĩ cách trả thù cô.

-Thưa lão gia,phu nhân ,cơm đã chuẩn bị xong.một hầu nữ cung kính.

-Nào,chắc mọi người đói rồi,ăn cơm thôi.Từ lão gia ân cần nói.Sau đó tất cả mọi người vào phòng bếp ăn cơm.Từ lão gia ngồi vị trí chủ tọa.ngay đầu bàn.Tịnh Tịnh và Từ Phu nhân ngồi đối diện.Và cuối cùng là cặp đôi oan gia cũng song song nhau.Đối diện bàn ăn thịnh soạn toàn món cô thích.Khi thấy ai nấy cũng đã xuống đĩa,Tử Anh nhào tới ăn như chết đói,hoàn toàn không có tư cách của một tiểu thư danh môn.Chỉ là do cô quá đói.Khi chiếc đĩa của cô đựng tới món nấm xào đông cô,cũng là lúc hai đôi đĩa giao nhau trong cùng 1 miếng nấm.Cô quyết giành giật không buông.Lãnh Hàn anh làm sao chịu thua.Một lúc lâu sao.Nhìn thấu đại cục ,Tịnh Tịnh gấp cho Tử Anh một miếng,Tử Anh lập tức buông ra không so đo vs anh ta.Lãnh Hàn cũng bực dọc,mà buồn tha iếng nấm nhỏ nát bấy kia.Trong lòng dâng lên một sự vui vẻ.Không tự chủ được môi khẽ cười.Nụ cười đẹp tựa như hoa.

Ăn cơm xong,

-Cậu!nhà cậu tiện đường chở Tử Anh về đi.Tịnh Tịnh cũng nghĩ cậu từ chối.Lúc này Tử Anh bên cạnh nhéo tay Tịnh Tịnh.Tỏ ý khó chịu.

-Được thôi.Cháu!...đi theo cậu....

Lãnh Hàn tỏ vẻ sẵn sàng nhưng lòng thâm tính kế.hất mái tóc,gương mặt đẹp trai kia đầy vẻ tà mị.

-Không phiền cậu,cháu đi taxi được rồi.Tử Anh đang rất sợ.Lần trước hại anh ta như vậy,giờ lại trở thành cháu gái anh ta.Đi với anh ta,khác nào tìm đường chết.

-“Lên xe”.thanh âm bằng lãnh một lần nữa khiến cô hồn xiêu phách tán.Tử Anh giữ khoảng cách mở ngay cửa sau.Vừa định ngồi vào trong thì .

-Ra phía trước.Lãnh Hàn như hiểu được cô có ý gì.dùng giọng điệu đó đe dọa cô.

-Cháu...chưa kịp nói,đã bị một lực đạo mạnh mẽ kéo tay lôi vào ghế trước.Đóng cửa lại.Lãnh Hàn cũng qua bên kia,mở cửa ,khởi động xe rời khỏi biệt thự nhà họ Từ.

Trên đường đi

Tử Anh không ngừng nơm nớp lo sợ trong lòng.Bởi người đàn ông bên cạnh vẫn không 1 tiếng động ,không 1 xúc cảm.Vẫn giữ nguyên nét mặt đó,lái xe thẳng về phía trước.Cho đến khi....

kết.....Tiếng xe thắng lại bên đường.Lãnh Hàn từ từ quay sang cô.

-Không có gì để nói sao?Lãnh Hàn lạnh lùng nhìn thẳng Tử Anh.

-“Có gì sao cậu”.Tử Anh run bần bật.

-“Cậu!”haha.Lãnh Hàn khinh thường.“Cô có tư cách đó!”

-“Cậu có ý gì?”Tử Anh biết Lãnh Hàn vẫn hiểu lầm cô.

-“Loại con gái lẳng lơ mà cũng muốn học làm tiểu thư như cô tôi gặp nhiều rồi!”lại là vẻ mặt khinh bỉ ấy.

-Cháu,không có.Chắc cậu có hiểu lầm.Chuyện lần trước là cháu sai,cháu xin lỗi.Chỉ 1 mình cô với hấn,cô đành phải chịu thiệt hạ mình với hấn.

-“Hiểu lắm!”Lãnh Hàn nghiêng người sát vào Tử Anh.

Tử Anh không tự chủ được mà run bần bật,lấy tay chống lên vòm ngực kia mà đẩy ra.

-Cậu!cậu làm gì vậy.Tử Anh đang rất sợ hãi.chưa kịp phản ứng ,đôi môi lại bị ai đó bá đạo chiếm lấy,mạnh mẽ chiếm trọn.Lưỡi anh ta không ngừng tiêng vào trong,mạnh mẽ cạy hàm cô,mút lấy lưỡi cô.Một cái hôn thật bạo lực,thật sâu là sự trừng phạt nhẹ cho cô.Sau khi thấy người con gái trước mặt đã hít thở không thông,anh nhẹ nhàng buông tha.trở về chỗ cũ.Mặt lại không chút cảm xúc,khởi động xe .Tử Anh ngồi thẳng dậy,không giám lên tiếng.Cô biết cô đã đụng phải con người bá đạo như vậy ,không giám có hành động gì,chỉ im lặng nhẫn nhịn.

Kết...Lãnh Hàn đạp thắng,mém chút Tử Anh chúi về phía trước.

-“Xuống xe”.Vừa mới hôn người ta,xoay lưng đã lạnh lùng xua đuổi,con người anh thật khó hiểu.Tử Anh không nói gì,tay tự mở cửa,bước xuống.Đóng cửa một cái “rầm”.Là cô dần mặt anh.Bà đây về nhà rồi,không sợ anh nữa.Lãnh Hàn nhìn thấy bóng dáng người con gái nhỏ bé bước vào trong,trong lòng dâng lên một sự thú vị.môi không tự chủ khẽ cười.Chợt nhận ra mình vừa cười,Lãnh Hàn tự đánh mình,“làm sao lại cười chứ,cô ta thật xấu xí”.

Nói xong lái xe trở về nhà.

7. Chương 7: Tiệc Rượu Và Mỹ Nhân

Chương 7: Tiệc rượu và mỹ nhân

Sau khi lên phòng,Diệp Tử Anh nằm ngay xuống giường,lấy tay che miệng.

- Á.....áá.....!!!!Tên khốn kiếp,tên chết bầm.Đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của người ta,bây giờ lại cưỡng hôn lần hai.Ta nguyện rửa người,đồ khốn kiếp.

Tử Anh không ngừng chửi rửa.Cô không hề biết rằng có người đang phải dừng xe lại mà hắt hơi,đến chảy cả nước mũi.Lãnh Hàn tiếp tục lái xe về biệt thự Lãnh gia.Tử Anh cũng thiếp đi trong sự tức giận.

Sáng hôm sau,những tia nắng gắt thi nhau chiếu vào cửa sổ,chiếu vào mặt Tử Anh nóng rất.sức nóng này là tầm 12h trưa.Cô tiểu thư này được nuông chiều đã quen nên ngủ nướng đến tận trưa.Đến khi điện thoại reo.

-“Tử Anh,tối nay đi dự tiệc với mình nhe!”,giọng nói Tịnh Tịnh đầy vẻ chờ mong.

-“Oap...oa....Tiệc gì?”.Tử Anh đáp với vẻ mặt ngáy ngủ lơ ra khỏi chăn.

-“Là tiệc dành cho những thiếu gia ,tiểu thư còn độc thân,ở đó có nhiều anh chàng đẹp trai lắm!đảm bảo cậu sẽ thích mê cho xem!”

vẫn là vẻ ngáy ngủ đó.

-“Thì sao chứ?với nhan sắc của mình thì muốn bao nhiêu anh đẹp trai mà chẳng có?”

-“Thôi đi cô nương,tóm lại tối nay mình đến đón cậu,7h đấy nhé,cậu mà như lần trước là không xong với mình đâu,rõ chưa mậy!”Tịnh Tịnh đùa dòn.

-“Được rồi,được rồi,đi thì đi.”Tử Anh tắt máy.

.....

.....

7h tối.

Tử Anh bước xuống xe Tịnh Tịnh.

-Trời ơi!Cậu có điên không?hôm nay là xem mặt đó.Cậu lại đi bôi cái thuốc gì đó sao?

-Có sao không?...Cô căn bản là không muốn đi,chỉ là bị ép buộc thôi.

Tuy khuôn mặt có hơi đen đúa đi một chút,nhưng cơ thể vẫn là quyến rũ,vẫn hoàn mỹ không ai sánh bằng,cô mặc bộ đầm công chúa màu hồng,thân váy có đính những hạt kim cương lấp lánh,đơn giản mà sang trọng,mái tóc xõa tung bồng bềnh trong gió,chân đi đôi giày cao gót 5 phân,nhìn vào cực kì đáng yêu.

-Mặc kệ cậu.Muốn xấu thì cho xấu chết cậu,lên xe đi.

Cả hai lên xe,đi thẳng đến khách sạn,nơi diễn ra bữa tiệc.....

Tại công ty của Lãnh Hàn.

-“Hàn! đi dự tiệc với tôi,nhanh lên!”là giọng của Tề Lăng.Anh mở cửa phòng giám đốc.

-“Tôi nói là không đi!Bữa tiệc vớ vẩn”.Giọng nói âm độ bất cần vang lên,tay vẫn lật lật tài liệu.

Tề Lăng đến gần,bắt lấy xấp tài liệu.

-“làm ơn đi ,1 lần thôi,dù gì cậu cũng độc thân mà.Nghe nói cháu cậu cũng đi phải không?”

Trong 1 giây Lãnh Hàn bất động,suy nghĩ miên man gì không biết.

-“Đi thôi!”nói rồi đứng dậy,đi ra khỏi phòng.Bỏ lại một mình Tề Lăng ngu ngơ không biết chuyện gì khiến Lãnh Hàn đồng ý trong khi anh đã năn nỉ nguyên ngày hôm nay.

Chiếc xe từ từ dừng lại,hai cô gái cùng bước xuống xe.Đi vào bên trong.Không gian bên trong thật êm ái,tiếng nhạc cổ điển vang lên du dương cả căn phòng.Những chiếc bàn dài chất đầy bánh ngọt và trái cây.các chàng trai con nhà quý tộc độc thân kia ăn mặc sang trọng,sạch sẽ thẳng thớm.Các tiểu thư của các tập đoàn thì ăn mặc khá kín chu.Có cô thì lờ lợt đang đứng nghe chuyện với các bạn giống như một bà 8.Cũng có những cô gái được dạy dỗ có gia giáo nên rất biết giữ lễ nghĩa,e thẹn trước những anh chàng đẹp trai.Họ mời rượu lẫn nhau say sưa vui vẻ,đúng là một bữa tiệc quý tộc.

Hai cô gái cùng bước vào.lại giống lần trước ở quán bar,không cần miêu tả.Các cô gái vì ngưỡng mộ sắc đẹp của Tịnh Tịnh mà trầm.trở khen ngợi.Còn về Tử Anh miễn bình luận luôn.Mà thay vào đó là vẻ mặt khinh thường.mặc kệ bọn họ ,hai cô nàng đi đến bên bàn thức ăn,Tử Anh lấy đĩa gấp đủ thứ bánh ngọt,toàn món cô thích.ngồi bên ghế,ăn ngon lành trong khi Tịnh Tịnh há mồm trợn mắt nhìn cô.Tịnh Tịnh nhìn thấy bạn cô vậy tay.

-“Tử Anh,cậu ăn ở đây,mình qua bên này chút nhé!”.

Tử Anh chỉ phất tay.vẫn chú tâm vào việc ăn.....Bỗng nhiên bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào phía cửa,hai mỹ nam bước vào....Lãnh Hàn mặt tây trang màu trắng sang trọng tinh tế ,hất mái tóc lộ ra khuôn mặt mỹ nam tuyệt sắc,anh bước đi phiêu diêu tự tại...khiến bao cô gái như chết đi sống lại,không thể rời tầm mắt.Tề Lăng phong cách âm áp,anh nở nụ cười đầy vẻ dụ hoặc,còn nháy mắt với các cô gái,khiến các tiểu thư lại một lần đến ả môn quan,đúng là yêu nghiệt mà.

Lúc này Tử Anh không thèm để ý,tập trung việc ăn .Cô lấy một ly nước cam ép uống.Bất chợt ánh mắt ai đó bắt gặp cô.Cô cũng quay sang và hai ánh mắt giao nhau tầm 10s thì cô cúi đầu xuống,chỉ là cô sợ hấn,thật sự sợ hấn.

“sao tên đáng ghét đó lại đến đây cơ chứ!thật đáng ghét,cầu thần linh thiên địa cho anh ta đừng thấy con,đừng đến đây.”

Trong lúc đó,Lãnh Hàn đang tiêu sái đi về phía cô.

“làm ơn....đừng đến đây.....đừng đến đây.....làm ơn”.Cô không ngừng chấp tay cầu khẩn,thế nhưng.

-“Cô đang làm gì”.Lãnh Hàn nhìn chằm chằm đĩa bánh ngọt của cô.

-“Cậu!Cậu cũng đến đây sao?”cô cười tươi như hoa,là đang diễn thôi mà.

-“Tôi không thể đến đây?”

-“Không !không,làm sao cậu không thể đến chứ,cậu đã già như vậy mà còn không có vợ,phải đi tìm chứ!haha”.Cô cười châm chọc anh.

-“Cô!.....”Lãnh Hàn hơi tức giận nhưng cũng vừa buồn cười.Trong lúc hai người set điện thì bên kia có mấy cô gái đã nhìn thấy,trong đó có con nhỏ Linh Nhi,cô ta là tiểu thư tập đoàn Cao thị-Cao Linh Nhi,thậm yêu Lãnh Hàn đã lâu,khi nhìn thấy cảnh này thì máu nóng sôi trào.Đợi khi thấy Lãnh Hàn rời đi đến chào hỏi bạn thì....

-“Mày là ai mà dám đến gần Lãnh Hàn”.giọng nói chanh chua của Cao Linh Nhi như muốn bóp chết cô.

Liếc thấy Lãnh Hàn ở đó.

-“Lãnh Hàn ư!là bạn trai tôi!”Tử Anh nhẹ nhàng chỉ vào Lãnh Hàn phía bên kia.Cô muốn đùa giỡn xem cô gái này định làm gì,về mặt gen tuông của cô ta thật buồn cười.Nhưng Tử Anh không ngờ.trong phút chốc...Linh Nhi đã hất cả ly rượu vang vào mặt cô.Trong khoảnh khắc đó cô thoáng lo sợ,không phải sợ Linh Nhi mà là sợ chất dịch dung này không sợ trời không sợ đất,chỉ sợ rượu vang.Nếu để dính rượu vang thuốc sẽ chảy để lộ da thật.Tử Anh vội vàng ôm lấy mặt,ngăn không ọi người nhìn thấy.Linh Nhi lại tát cô một cái,xô cô ngã xuống nền nhà.Lúc này đã kinh động Lãnh Hàn,anh quay lại thấy Tử anh ngồi dưới đất,tay vẫn ôm mặt,anh có chút lo lắng,....đi đến gần.

-“Cô đang làm gì?”Lãnh Hàn chụp lấy tay Linh Nhi đang chuẩn bị tát thêm cái nữa.

-“Em....em!”Linh Nhi chưa kịp hết câu thì.

-“Cút”Giọng nói âm độ bức người vang lên.

-“Cô ấy nói cô ấy là bạn gái anh,đó có phải sự thật không?”Linh Nhi lên tiếng.

-Lúc này lãnh Hàn khó hiểu nhìn Tử Anh đang dùng mười ngón tay với những khe hở chà bá bự nhìn anh vẽ lém lỉnh,xấu hổ.anh thầm nghĩ“phải trừng phạt cô mới hả giận”.

-“Không phải!”Thanh âm từ chối lạnh lùng khiến Tử Anh một phen xấu hổ muốn đào lỗ mà chui xuống.Linh Nhi lúc này miệng nở nụ cười khinh bỉ nhìn Tử Anh.Nhưng thanh âm đó lại vang lên 1 lần.

-“Là vợ tôi!”

Thời gian như ngừng trôi.Cả căn phòng đầy tiếng bàn tán xôn xao.có người nói“Trời ơi!!là phu nhân Lãnh gia.”có người nói“Tổng giám đốc Lãnh đẹp trai,tài giỏi như vậy sao lại có cô vợ xấu xí như thế!”.còn có“phen này có kịch vui xem rồi!”.Linh Nhi vẽ mặt cực kì xấu hổ bỏ chạy ra phải cửa.Ở bên trong...

-“Đi được không?”Lãnh Hàn quan tâm kiểu lạnh lẽo.

Tử Anh vẫn không dám bỏ tay xuống vì sợ anh thấy khuôn mặt thật của mình,với 1 phần là chân cô đã bị trật lúc bị đẩy ngã.Thấy Tử Anh như vậy,Lãnh Hàn bế phắt cô dậy trong sự trầm trồ của bao nhiêu người,bước thong thả về phía phòng vệ sinh nữ.

-“Cậu!Thả tôi xuống”.Tử Anh khó chịu.

Lãnh Hàn thả cô xuống,cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh,rửa sạch mặt.lộ ra khuôn mặt trắng hồng không tỳ vết,mắt to tròn long lanh,mi dài cong vút,môi anh đào đỏ mọng,nhung nhan này có thể nói đẹp nhất thế gian,không ai sánh bằng.Sợ Lãnh Hàn,cô không dám ra,thần thờ lo lắng.cộng thêm việc lúc nãy vì trả thù cô mà anh nói cô là vợ anh,cô thật không dám đối mặt.Thấy Tử Anh lâu như vậy vẫn không có động tĩnh,lo sợ cho chân cô.Lãnh Hàn liền mình bước vào trong.Tử Anh đang thần thờ trước gương không để ý có người phía sau.Nhìn thấy Lãnh Hàn,cô lập tức lấy tay che mặt.Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó,anh đã nhìn thấy toàn bộ gương mặt thật của cô,lúc đầu là hơi sững sốt,cô thật sự rất đẹp,chưa bao giờ anh nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy,nhẹ nhàng đến gần.Anh dùng lực gỡ bàn tay cứng đầu của cô xuống.

.....hết

8. Chương 8: Lộ

Chương 8: Lộ

-“Buông tay”.Lãnh Hàn ra lệnh.

-“Không buông!” Tử Anh bướng bỉnh không chịu nghe.

-“Vậy đừng trách tôi!”.

Nói rồi một lực đạo mạnh mẽ kéo cánh tay cô đau buốt.

-“A!...”Tử Anh đau đớn kêu la.Nhưng lúc này đôi tay đã bị gỡ xuống,gương mặt thuần khiết trong sáng kia hiện lên,đôi mi khẽ chớp động,đôi mắt long lanh thoáng một vẻ vô cùng tội nghiệp ôm lấy cổ tay.

-“Cậu!thật mạnh tay a”

-“Nói!Cô vì sao phải làm như vậy?”Giọng nói lạnh lẽo buộc Tử Anh phải thú nhận.

-”Tôi!.....tôi...chỉ là

..” Nhất thời cô không biết phải giải thích thế nào với anh.

-“Cô có âm mưu gì?”Lãnh Hàn khinh thường liếc Tử Anh môi khẽ nhếch.

-“Cậu đừng nghĩ ai cũng âm mưu này nọ,chắc cuộc đời cậu gặp toàn hạng người như vậy nên trong đầu cậu đã hình thành mưu mô.Đừng vu oan người khác”.Tử Anh khí thế hùng hổ ngẩng cao đầu ,nhìn thẳng Lãnh Hàn.

-“là hạng như cô!” Anh nhàn nhạt nói.

-“Nếu Cậu nói tôi là âm mưu hay tính kế thì tại sao lại giúp tôi,người có âm mưu mới là cậu!”

-“Tôi giúp cô,chỉ vì cô là bạn Tịnh Tịnh”.Lãnh Hàn nhẹ nhàng đáp.

-“Được,không cần biết cậu nghĩ gì.Về sao làm ơn đừng đến gần tôi.”Tử Anh thật sự rất sợ Lãnh Hàn nhưng cô rất cứng đầu.

-“Hạng người như cô,dù có quỳ xuống xin tôi cũng không nhìn”.Nói rồi xoay lưng bước đi.Trong lòng thoáng nhớ đến hình bóng lúc nãy.Nhưng nghĩ con người cô là loại lẳng lơ như vậy,anh không thèm nghĩ nữa.

Tử Anh nhìn bóng lưng mất hút về phía hành lang mà trong lòng chua xót.Vừa nãy khi anh cứu cô,cô đã cảm thấy anh thật sự rất tốt rất tốt,nhưng chớp lát anh lại biến thành như vậy.Cô cũng bước về phía hành lang mà đi.

Trở lại bữa tiệc,Tử Anh giờ đây không còn xấu xí như xưa,thay vào đó là khuôn mặt xinh đẹp động lòng người,vóc người nhỏ nhắn thon thả bước đi cao ngạo toát lên khí khái hào môn.Nhưng Lãnh Hàn lại nghĩ cô ra vẻ như vậy là muốn câu dẫn người,uôn xem thường cô.Đi thẳng một mạch ra đến cửa trước con mắt ngạc nhiên và háo hức của bao nhiêu người ,Tử Anh gặp Tịnh Tịnh ở đó đợi cô.Hai người cùng lên xe trở về.

Về đến nhà,chào tạm biệt Tịnh Tịnh,cô lập tức lên phòng nằm bẹp trên giường đánh túi bụi vào cái gối hình con gấu.

-“đồ đáng ghét,tôi đánh chết anh,đánh chết anh!” cô đánh vào con gấu,về mặt giận giữ vô cùng đáng yêu.

.....

.....

....

Sáng hôm sau,Tịnh Tịnh gõ cửa nhà Tử Anh.Vừa mới vsen song,vội vội vàng vàng mở cửa.

-“Làm gì lâu vậy em gái!”Tịnh Tịnh xoa đầu cô.

-“Cậu đến đây làm gì?”Tử Anh ngạc nhiên.

-“Mau don đồ,đến nhà mình ở!”Tịnh Tịnh mệnh lệnh như chị gái .

-“Làm gì?”Tử Anh lại ngạc nhiên.

-“Cha mẹ kêu em dọn đến nhà ở,ở một mình buồn mà lại nguy hiểm,dù gì bây giờ chúng ta đã là người một nhà!”

-“Có cần phải như vậy không?”

-“Nhanh lên”.Tịnh Tịnh vừa hồi thúc vừa đẩy Tử Anh vào phòng xếp đồ,mang ra xe,chạy thẳng về biệt thự Từ gia.

Tại Từ gia trang...

-“Tử Anh của mẹ ,về nhà rồi,có thích không?”Từ phu nhân ôm cô vào lòng,xoa đầu cô.

-“Mẹ,rất thích rất thích!”Tử Anh càng ôm chặt.Buông ra lại đến ôm Từ lão gia.

-“Cha!..”

-“Con gái ngoan,mau mang đồ lên phòng,phòng con đã được sắp xếp từ sớm,cạnh phòng Tịnh Tịnh!”Từ lão gia ôn nhu nói với cô con gái nhỏ yêu quý.

-“Cám ơn cha...mẹ!” Nước mắt sớm đọng trên mắt cô.

-“sao rồi,sao lại khóc rồi,từ nay là con ngoan của ta!Nào mau lên phòng.”Từ phu nhân nắm tay cô.

-“xin phép cha,mẹ!”Nói xong chạy lên phòng vì hành lí của cô đã được người hầu sắp xếp từ lâu.

Vào trong phòng mình,cô thoáng ngạt nhiên,căn phòng thiết kế toàn bộ màu hồng là chủ đạo,các đồ vật được sắp xếp theo phong cách tây,chiếc giường lớn cũng màu hồng nốt,xung quanh có mang che y như cái giường cho công chúa.Phòng đẹp và sang trọng không kém cạnh phòng cô bên mỹ.Cô cảm thấy cha mẹ nuôi thật tốt với cô.Thoáng nghĩ về cha mẹ của mình,cô không biết bây giờ họ đang làm gì.

....

.,.....

Tại Diệp gia trang bên mỹ

Cả nhà họ Diệp đang ngồi ăn cơm,ngoại trừ tiểu thư Diệp gia.

-“Tử Kỳ,sao con nói em con đi du lịch với bạn gì mà lâu thế,mẹ gọi nó mãi cũng không được”.Diệp phu nhân đang gấp miếng nấm vừa nhìn Diệp Tử Kỳ.

-“Chắc chuyến đi chưa kết thúc mà mẹ!”Anh nhẹ nhàng trả lời.Anh quả nhiên nói dối không chớp mắt,điều sai trái này cũng là do cô mà ra cả.

-“Đi chơi gì mà cả điện thoại cũng tắt máy!lại không xin phép cha mẹ,con mau bắt nó về ngay cho ta.” Diệp lão gia vẻ mặt nghiêm nghị,lời nói nói ra khiến Tử Kỳ cũng một phen lo sợ cho Tử Anh.

-“Cha à,điện thoại nó bị hư,nó đang sửa.Con sẽ bảo nó lập tức trở về,cha đừng nóng giận.Trẻ con ham chơi!”Tử Kỳ xỏ găng dùng hết lời giải nguy cho em gái.trong đầu thoáng ý nghĩ,“hạng mục sắp xong rồi,đến lúc đó,xem em còn chạy đi đâu!”.ghây rắc rối cho anh,chắc chắn Tử Kỳ sẽ cho cô một bài học nhớ đời.

Diệp lão gia buồn đũa.

-“Tuần sau cha mẹ phải bay sang Đài Loan để tham gia sự kiện thành lập tập đoàn Lãnh thị,chăm sóc em cẩn thận,không để sơ suất!”Cha anh thật lạnh lùng,lời nói nói ra không có một chút cưng chiều.

-“Con biết rồi,thưa cha!” trước mặt Diệp lão gia anh rất cung kính lễ phép.

Buổi trưa nắng tại thành phố L.A

Diệp Tử Kỳ đứng bên cửa sổ,anh mặt tây trang màu trắng trang nhã,từng tia nắng xuyên qua khung cửa chiếu rọi khuôn mặt anh đẹp tựa hào quang tỏa sáng,mái tóc rũ xuống,che khuất đôi mắt đoạt hồn, nhìn về một nơi xa xăm,anhsuy nghĩ điều gì...

“Tử Anh,em tốt nhất đừng để cha mẹ nhìn thấy!”

“Chúc may mắn,công chúa nhỏ!”

...,....the end.....

9. Chương 9: Ép Buộc

Tử Anh đang ở trong phòng ngủ trưa. Tư thế ngủ đẹp mắt đôi mắt to nhắm chặt, hàng mi dài cong lên, môi mím như đang cười, mặc chiếc hoa mỏng bông bành bành, khi nằm lộ ra cặp chân thon dài trắng không tì vết. Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, 1 lần, 2 lần.... vẫn không động tĩnh. Thấy cửa không khóa, người kia đẩy cửa bước vào, bất gặp không gian trong phòng, thoáng mát sảng khoái, khiến bất kì ai một khi đặt chân vào đây đều không muốn ra.

Lãnh Hàn chậm rãi đi quanh phòng, khi đến bên giường, bất gặp khoảnh khắc ngủ đáng yêu của cô, đôi tay không tự chủ được mà vuốt ve khuôn mặt cô, vén những sợi tóc trên trán.

Cảm thấy có gì đó mát lạnh trên khuôn mặt, Tử Anh mở mắt.

-“Á.....á.....á...Cậu làm sao lại ở đây!” Cô không tin vào mắt mình, dùng tay dụi dụi.

-“Đây là nhà chị tôi!” Lãnh Hàn nhàn nhạt trả lời.

-“Cho là vậy, tại sao cậu vào phòng tôi”.

-“Tôi tưởng đây là phòng anh trai”.

-“Vậy sao cậu lại chạm vào tôi!” nói rồi lấy tay sờ mặt mình.

-“Tôi nhìn thấy con bọ!” Anh thoáng đỏ mặt nhưng rất nhanh lấy lại phong độ, không ai thấy dc 1 giây ngắn ngủi đó.

-“Thật sao!”

-“tin hay không tùy cô!” anh nhún vai.

-“đi ra đi!” Cô quát nhẹ.

-“xin lỗi” Nói rồi quay lưng ra cửa, không nhìn lại.

Tử Anh tức giận ngồi giậy, đi xuống lầu, đã thấy anh ngồi ở phòng khách với ba mẹ. Cô xuống chào hai người, sau đó liếc anh 1 cái, ngồi xuống cạnh Tử phu nhân.

-“Em trai, tôi nay em mang ai đêm đây!” Từ lão gia nhìn Lãnh Hàn cười gian.

-“còn chưa có!” Lãnh Hàn lườm Tử Anh.

-“Đừng mắt mặt vậy chứ! ngau cả 2 cô cũng k có?” Từ lão gia thoáng kinh ngạc.

-“Không có thì tức là không có!” lại lạnh lùng liếc cô 1 cái. đôi chân bắt chéo thon dài thẳng tắp khẽ động.

-“Mặc kệ em!” Từ lão gia mắt kiên nhẫn.

-“Em phải về công ty rồi, chào anh chị!” Lãnh Hàn đứng dậy quay lưng.

-“Tạm biệt chú” nghe thấy Tử Anh dùng giọng nói ngọt ngào như cháu gọi chú. Cô chỉ là nể mặt cha mẹ cô mà thôi.

Lãnh Hàn cảm thấy nổi ốc khi nghe cô mềm nhẹ như vậy. Anh nhàn nhạt xoay lưng ra ngoài.

....

.....

Buổi tối tại khách sạn nơi diễn ra sự kiện 20 năm thành lập công ty tập đoàn Lãnh Thị.

Từng chiếc xe hơi sang trọng đậu trước cổng, bao nhiêu khách quý bước trên thảm đỏ vào trong.

Xe Lãnh Hàn đang từ từ lăn bánh trên đường.

-“Cậu không mang theo cô gái nào sao?” giọng Tề Lăng vang lên từ trong chiếc dt hàng hiệu.

-“Không có”! Lãnh Hàn trả lời như không có gì, không quan tâm.

-“Mất mặt chết anh rồi!”

-“Tôi có!” Giọng nói Lãnh Hàn vang lên khi gần tới cổng, anh nhìn thấy Tử Anh bước xuống từ chiếc Lexus màu đen.

Xe Lãnh Hàn nhanh chóng dừng lại, nhanh chóng mở cửa xe.

-“A....lại là cậu a!” Tử Anh cảm thấy có lực đạo mạnh mẽ kéo tay mình, thì quay đầu nhìn lại.

-“Hôm nay, làm bạn gái tôi!” anh xiết chặt tay cô, vòng qua cánh tay anh.

-“Anh có tư cách gì? Tử Anh muốn rút tay lại, nhưng chưa kịp nói câu tiếp theo cửa lớn mở ra, anh kéo theo Tử Anh bước vào. Mọi ánh mắt đổ dồn về hai người, có quá nhiều lời bàn tán xì xầm to nhỏ, khen ngợi và ngưỡng mộ đôi kim đồng ngọc nữ kia. Người đàn ông mặc vest đen sang trọng lịch lãm, cô gái nhỏ mặt váy dạ hội màu trắng cộng với làn da trắng hồng làm cô càng thêm rạng rỡ. Cô bị anh kéo vào, nét mặt khó chịu vô cùng. Một luồng hơi thở ấm nóng phả vào bên tai.

-“Cười cho tôi!”

-“chết tiệt! Tôi không cười!” Cô bướng bỉnh cãi lại nhưng vẫn cường độ nhỏ, bởi vì cô cũng sợ mất mặt.

Tay Lãnh Hàn vòng qua chiếc eo nhỏ, lại nghiêng người.

-“Không cười! tôi hôn cô!” Giọng anh lạnh lùng tức giận mang tính đe dọa có xu hướng thành sự thật.

Tử Anh sợ đến mức run rẩy, sợ anh ta thật sự hôn cô tại đây. Vì vậy cố gắng gượng nở 1 nụ cười với anh.....Nụ cười ấy, khiến trái tim anh ngừng đập 3s, khiến toàn bộ mọi người như chết đứng, nụ cười thanh thoát đáng yêu, vô cùng ngây thơ. Đi song song với nụ cười ấy là cái dậm chân đau điếng cô dành cho anh, Lãnh Hàn rất đau nhưng Anh nhanh chóng lấy bình tĩnh, bước tới bên các đối tác, các khách quý chào hỏi.

-“Lãnh tiên sinh thật có mắt nhìn, chọn được bạn gái xinh đẹp như vậy!”, Lâm giám đốc nhìn về phía người con gái bên cạnh Lãnh Hàn.

Anh ôm lấy cô. “bảo bối của tôi!”

Cô càng giận dữ, máu sôi tới não, cô chịu đựng thật hết nổi, nhéo anh 1 cái đau nhói. Anh rất giỏi nhịn, không ai nhận ra được.

-“Tôi có việc, đi trước!” Lãnh Hàn kéo Tử Anh đến chỗ đèn mờ.

-“không nghe lời?” Lãnh Hàn nhìn Tử Anh.

-“Tại sao phải nghe lời?” Tử Anh chống nạnh trợn mắt nhìn anh. cô nổi giận vô cùng đáng yêu.

-“Bởi vì tôi đã từng nói, không nghe lời...tôi hôn cô!” nói rồi 1 tay bắt lấy tay cô, tay còn lại giữ chặt gáy cô. đôi môi phủ lên môi cô. anh hôn cô, chiếm đoạt của cô. ngọt ngào, rồi lại ngọt ngào, anh không muốn buông. không hiểu tại sao cô gái nhỏ này lại có thể khơi dậy dục vọng của anh, khơi dậy bản năng của anh một cách vô cùng mạnh mẽ. Chợt cô đập chầm anh. đau đớn, anh buông cô ra.

-“Đồ biến thái, tên xấu xa!” Tử Anh bực tức đấm túi bụi vào anh.

Xa xa....

-“Sao trông con bé đó giống Tử Anh nhà mình vậy!” Từ lão gia gọi Từ phu nhân.

-“Làm sao có thể, chắc ông hoa mắt rồi.” nói xong bà cũng chăm chú nhìn, quả nhiên rất giống, bà xâu chuỗi các sự việc lại, thật trùng hợp vậy sao?

.....the end.....

10. Chương 10: Thuốc Kích Thích

-“Tôi chắc chắn đó là nó!”Diệp lão gia khẳng định.

-“Chỉ là người giống người thôi,chắc ông nhớ nó quá nên hoa mắt thôi!”.Diệp phu nhân đã nhận ra Tử Anh hướng về cô.

Lúc này Tử Anh cảm nhận thấy và quay đầu lại nhìn,cô lập tức nhận ra cha mẹ mình,cô hoảng hốt nắm chặt cánh tay Lãnh Hàn,cúi đầu,kéo lưng anh hướng về cha mẹ mình,che đi thân hình nhỏ bé kia.

-“Cô làm gì?”Lãnh Hàn thấy cô có gì đó khác thường.

-”Im lặng 1 chút đi,cậu mà không nói thì không ai nói cậu cầm đâu!! Tử Anh tức giận với anh.

-“Cái con bé hỗn xược này!”Anh lấy tay cốc cho cô 1 cái rõ đau.

Diệp phu nhân nháy mắt với cô,đánh lừa cha cô cho cô trốn đi,khi cô thấy được tín hiệu kia,liền kéo theo Lãnh Hàn vào bên trong phía hành lang.

-“Có chuyện gì?”Lãnh Hàn hỏi.

-“Liên quan gì đến cậu!” Cô nói xong quay lưng bỏ đi.

Lãnh Hàn nổi giận,bắt lấy cổ tay cô,kéo cô vào vách tường,dùng đôi tay áp cô vào trong,khiến cô không còn lối thoát.Cảm nhận thấy hơi thở ấm nóng của anh,cô thoáng run lên.

-“Cậu! muốn làm gì?”Vừa nói vừa hạ mình xuống thấp,định trốn khỏi.

-“Đứng yên!”Lãnh Hàn ra lệnh.

Lúc này Tử Anh vô cùng sợ hãi,cánh tay chống trên ngực anh dần run rẩy,cô không dám phản kháng.Lãnh Hàn tiến gần hơn,định hôn cô thì thấy đằng xa có vài người đàn ông đi tới,anh buông cô ra kéo cô trở về bữa tiệc.

Bữa tiệc chỉ vừa mới bắt đầu.

Lần này anh thật sự phải đi gặp khách quý,đó là cha mẹ cô,cũng là đối tác lớn của công ty anh.Cô không chịu đi,anh cũng đành bó tay,để cô ở đó ăn bánh ngọt.Nếu cô mà đi có lẽ đã bị còng đầu về Mỹ thôi.Tử Anh đang vui vẻ ăn bánh ngọt thì.

-“Người đẹp,uống với tôi 1 ly được chứ!” Một anh chàng thoát nhìn là 1 thiếu gia ăn chơi,cổ áo hở hai nút,để lộ vòm ngực săn chắc gợi cảm,mái tóc hung vàng nhìn khá điển trai.

-“Xin lỗi,tôi không thích uống rượu!”Cô từ chối anh 1 cách thẳng thừng.

-“Cô nhất như vậy sao!”Anh ta khích cô .

-“Tôi mới là không sợ anh.”Tử Anh bưng ly rượu 1 hơi uống sạch.Nhưng cô không biết rằng trong ly rượu đó,anh ta đã bỏ thuốc kích thích.

Uống xong,Tử Anh cảm thấy đầu óc choáng váng,mơ hồ rồi bước đi loạng choạng,cô gần như mất ý thức bị anh ta dìu đi ra phía hành lang. Lãnh Hàn đưa mắt khắp nơi tìm kiếm Tử Anh nhưng không thấy,cho đến khi nhìn thấy cô bị 1 người đàn ông dìu đi,trong lòng nóng như lửa đốt.Lập tức cáo từ Diệp lão gia và Diệp phu nhân chạy về phía hành lang.

Lúc này cô bị người kia lôi vào 1 căn phòng,căn phòng hơi tối,anh ta không bật đèn,đầu tiên anh ta ôm cô,tay vòng qua eo cô mà vuốt ve,một tay lần xuống mông cô mà xoa.Thuốc vẫn chưa phát huy tác dụng,Tử Anh vẫn hôn mê.Anh ta đặt cô trên giường,tự cởi hết đồ của mình sau đó định cởi đồ của Tử Anh thì đột nhiên “Ầm !” một cái,cánh cửa mở tung,Lãnh Hàn nhìn thấy cảnh tượng này máu điên sôi trào,đi đến đấm mấy cái vào mặt người đàn ông kia,rồi lại đấm mấy cái vào bụng người đàn ông kia.Khiến anh ta nằm yên bất động,máu me đầm đìa.

-“Xử lí!” Giọng nói băng lãnh vang lên .

Lập tức một đám người mặt đồ đen chạy đến khênh xác người đàn ông kia ra ngoài. Lãnh Hàn đến bên giường, ôm Tử Anh qua một căn phòng khác. Vừa mới đặt cô xuống, định quay lưng thì.

– “A ...Nóng quá!” Tử Anh lên tiếng, đôi mắt vẫn nhắm.

– “Nóng!” Lãnh Hàn khẽ chau mày rót ly nước cho cô. Vừa quay lưng lại thì thấy cô đang gỡ sẵn tia kéo phía sau váy dạ hội. váy dần dần tuột xuống, lộ ra hai đóa hoa đỏ thắm, bầu ngực to tròn, trắng nõn nà đung đưa như mời gọi. Lãnh Hàn là một người đàn ông, dù có đang hoàng cách mấy cũng không thể chịu đựng cảnh này. Ngay lập tức anh đè lên người cô, hôn đôi môi nhỏ của cô, anh hôn càng ngày càng mạnh, càng mạnh, khiến môi cô sưng đỏ, tay không an phận mà đưa tới trước hai đóa hoa đào xoa bóp, tay còn lại luồn xuống váy mà sờ xoạc, lửa nóng của anh đang thật sự dâng trào.

Tử Anh cảm thấy có cơ thể ấm nóng đè lên người mình, đang xoa bóp nơi đó của mình. Cô mở to mắt, dần lấy lại 1 chút xú tính táo.

– “là Cậu sao?” Cô yếu ớt kêu.

– “là tôi!” tay anh vẫn không an phận như vậy.

Tử Anh ý thức được chuyện gì đang diễn ra thì.

– “A...Buông tôi ra!” Tử Anh yếu ớt đẩy Lãnh Hàn. Nhưng một chút sức lực cún con đó chẳng ăn thua gì anh. tay anh tăng thêm lực đạo, khiến cô run rẩy toàn thân.

– “Sao?Cô mời gọi tôi mà còn giả vờ ngây thơ!” tay tiếp tục xoa bóp trên người cô. Anh cởi hết quần áo của mình vất qua một bên.

– “Mau buông ra, tôi nóng quá.!” miệng thì nói vậy nhưng thâm thể thì không nghe, càng muốn tiếng sát người anh, cọ vào người anh, có lẽ thuốc quá mạnh.

Lãnh Hàn kéo luôn chiếc váy vướng víu kia xuống lộ ra thân hình trắng hồng mềm mại như nước, tóc xỏa tung toát loạn trên gối, hai đóa hồng đỏ thắm nở rộ. Cô lảo lộn trên giường có vẻ thống khổ. Anh hôn cô, càng hôn càng bạo lực, sau đó dùng sức tách hai chân cô ra....

“Dù sao cũng không phải lần đầu, là loại người gì còn giả vờ!”trong khoảnh khắc đó....anh tiến vào, bỗng nhiên bị cái gì đó chặn lại, anh mới biết rằng cô vẫn còn là xử nữ. Anh đã hiểu lầm cô.

“Bốp!” Tử Anh tát vào mặt anh, tránh ra xa vào góc giường, thân hình nóng bức cuộn tròn. Lãnh Hàn ngơ ngát lửa nóng khắp người đang định đến bắt cô thì cô đã nhanh chân đá hấn 1 cái, nóng bức chạy vào phòng tắm. khóa trái cửa, xả nước trong bồn, ngâm mình vào bên trong, cô cảm thấy dễ chịu hơn 1 chút. Cô ở bên trong đã bao lâu rồi, mà vẫn chưa ra, Lãnh Hàn lo lắng gõ cửa.

– “Cô làm gì? mau ra đây cho tôi!”

Thấy không có tiếng động, anh một cước đá văng cửa phòng tắm, thấy cô nằm yên bất động trong bồn tắm, nước ngập đến cổ. Anh hoảng sợ đến ôm cô ra khỏi đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô....

.....End.....

11. Chương 11: Ân Cần

Sáng hôm sau....

Âm thanh gió lùa nhẹ nhàng qua cửa sổ làm lay động tấm rèm che, tiếng chim hót ríu rít thật êm tai, từng tia nắng dịu nhẹ xuyên qua rèm cửa chiếu rọi khuôn mặt nhỏ bé của ai đó. Khẽ cựa mình, mở mắt ra, vươn vai một cái, Tử Anh cảm thấy cả người khỏe khoắn, không một chút bệnh tật, mở to mắt, cô thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ, nhận ra là căn phòng khách sạn, cô hốt hoảng nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra? tại sao cô ở đây? tại sao trên người cô lại là một bộ quần áo khác? cô có suy nghĩ sâu xa một chút nhưng cảm thấy thân thể vẫn khỏe mạnh nên không suy nghĩ nữa....nhưng có lẽ cô đã không thể nào nhớ được chuyện xảy ra tới qua....

“ An sáng! Sau đó trở về nhà!”

Giọng điệu lạnh tanh mang theo mệnh lệnh đó cô đoán không ai khác chính xác là Lãnh Hàn, cái tên đáng ghét nhất. bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, cô nhanh chóng mở cửa. Ngoài cửa là một anh nhân viên phục vụ ăn mặt chỉnh tề, trên tay mang theo

khay

thức

ăn

.

-“ Tiểu thư, mời ăn sáng!”

Cô nhanh chóng nhận lấy khay thức ăn.

-“cám ơn ạ!” Tử Anh lễ phép trả lời khiến nhân viên phục vụ thoáng đỏ mặt, liền nhanh chóng rời đi. Tử Anh mang khay thức ăn trở vào phòng đóng cửa lại, đến giờ phước này thì cô không còn tâm trạng phản kháng anh vì

Tử Anh lễ phép trả lời khiến nhân viên phục vụ thoáng đỏ mặt, liền nhanh chóng rời đi. Tử Anh mang khay thức ăn trở vào phòng đóng cửa lại, đến giờ phước này thì cô không còn tâm trạng phản kháng anh vì bụng đang đói cồn cào, ngồi ăn ngon lành, ăn ngấu nghiến, ăn như chưa bao giờ được ăn. Ăn xong, cô bắt taxi trở về nhà. Cả ngày hôm đó Tử Anh ở nhà cùng làm bánh với Tịnh Tịnh và Từ phu nhân, cả gia đình cùng vui vẻ bên nhau, vô cùng hạnh phúc.

Chiều hôm đó, Tịnh tịnh rủ Tử Anh đi trung tâm mua sắm mua một ít quần áo mới, cả hai cô nàng dịu dàng như nước, đáng người mãnh khảnh thướt tha trong bộ váy thật đáng yêu chết người mà...

Tử Anh đang thoải mái vui vẻ, sách theo một bộ váy vừa mới mua đi một mình trên hành lang, tại vì Tịnh Tịnh đi vệ sinh một lát, đang đi....đang đi...cô thấy cách cô không xa, à không! phải nói là rất gần cô, cha mẹ cô đang lựa quần áo ở một cửa hiệu thời trang nổi tiếng. Cảm thấy lạ lạ, Diệp lão gia đột nhiên quay lại nhìn. Tử Anh vô cùng hốt hoảng, thấy có một tập người đàn ông mặt đồ đen đi ngang qua, cô vội đại người đi đầu tiên, kéo anh ta xoay đổi diện mình để che chắn. Diệp lão gia chỉ thấy tấm lưng hoàn mỹ của ai đó, mà không hề thấy được đứa con gái bướng bỉnh của ông.

-“Cô muốn làm gì!” giọng điệu lạnh lùng, mang chút khó hiểu.

.-“Im lặng một chút!” Tử anh vẫn mãi mê nhìn về phía kia mà không hề biết cô đang dần phá đi tính nhẫn nại của một người. Hàng người mặt tây trang màu đen sừng sốt, ai nấy lạnh cả người, cảm thấy thương hại và phục cô gái này, lần đầu tiên có một cô gái giám làm như thế với tổng tài của bọn họ.

-“Im lặng một chút!” Tử anh vẫn mãi mê nhìn về phía kia mà không hề biết cô đang dần phá đi tính nhẫn nại của một người. Hàng người mặt tây trang màu đen sừng sốt, ai nấy lạnh cả người, cảm thấy thương hại và phục cô gái này, lần đầu tiên có một cô gái giám làm như thế với tổng tài của bọn họ.

Khi thấy cha, mẹ đi khuất, cô nhẹ nhàng buồn người đàn ông trước mắt mà cô coi như cột đình che chắn kia ra.

12. Chương 12: Người Đàn Ông Thần Bí

khi bàn tay Tử Anh rời khỏi cũng là lúc người mặt tây trang màu đen ấy đưa mắt xuống, áo anh ta nhăn nhúm lại vì bị cô giằng xé trong lúc lo lắng. Anh ta không nghĩ trên trần đời này thật sự có đứa con gái dám kéo áo anh, à không dám đến gần anh thì nếu tính ra cô đứng thứ 2 thì không có ai đứng thứ nhất.

-“Thực xin lỗi!” Giọng nói mềm nhẹ như nước, du dương như điệu nhạc vang lên, cộng với cái vẻ mặt cười cười vì hối lỗi của cô làm anh không khỏi thất thần. Nhưng dù sao thì cái bộ mặt đó cũng không thể nào làm anh hết giận được...liếc đến cái mặt cô thì thôi rồi, mọi cảm tình trước đó tan biến không 1 chút dấu vết, giọng nói hay như vậy thật là...uổng phí. Càng làm tâm tình anh thêm khó chịu.

-“Cút đi!” Giọng nói đặng đặng sát khí,âm lãnh tột độ,khiến hàng người phía sau không khỏi khiếp đảm mà cúi gằm mặt.

Là ai là ai chứ,cao ngạo như vậy,khinh thường người khác như vậy,thật đáng ghét,1 tên Lãnh Hàn đã đủ chán ghét rồi,đang bực mình lại còn chọc giận cô...tuy vậy nhưng người này trông ghê gớm như vậy,tốt nhất nên tránh xa aaa....vừa nghĩ vừa lui ra 1 bên.

Thấy con nhóc trước mặt tránh đường,người mặt tây trang màu đen liền bước ngang qua cô,bước đi 1 cách tiêu sái.Đám người theo sau không hẹn nhau mà đồng loạt nhìn cô 1 cái ,sau đó mới theo sau người kia,tạo thành 1 đoàn người vô cùng hoành tráng.

Lúc này Nhã Tịnh trở lại không thấy 1 màn kia thật đáng tiếc.

-“đợi mình có lâu không?”

-“về thôi!”Đang thất thần nên Tử Anh có phần nóng tính với Tịnh Tịnh,làm cô bé không hiểu gì,thầm nghĩ:mình đi cũng đâu có lâu lắm đâu ta!

Cả ngày hôm đó,Tử Anh thấp thỏm không yên,lo sợ cha mẹ phát hiện đã đành,còn bị tên Lãnh Hàn kia không rõ muốn làm gì với cô.

Đang ướm thử bộ váy mới mua trước gương,thì điện thoại chợt vang lên điệu nhạc cổ điển như ma rên quỷ rống.thật không hiểu cô là con gái kiểu gì mà toàn yêu thích những cái lạ lùng mà người bình thường rất hiếm khi thích.Tử Anh liền vuốt 1 ngón tay...

-“Tử Anh! Con đừng tưởng mẹ không nhận ra con.”

Tử Anh đầu tiên là sửng sốt,sau đó là há hốc miệng...tiêu rồi tiêu rồi,mẹ biết,thì papa sẽ biết mà papa biết đồng nghĩa với việc cô sắp thăng thiên rồi.Cắt đứt dòng suy nghĩ của cô lại là giọng nói ấy.

-“Hay lắm,lừa cả nhà,trốn về đây,con quả thật là không sợ cha con!”Mẹ Diệp nghe qua lời nói có phần tức giận nhưng bà thương đứa nhỏ này nhất,dù nó giảo lâm như vậy,nhưng bà thấy cũng không có gì to tát.Nên chỉ định hù nó 1 lát.

-“Mẹ!con biết lỗi rồi,...mẹ,mẹ ơi! Cha đã biết chưa?”giờ phút này cô run rẩy tựa hồ gió thổi ngang qua cũng chỉ còn 1 đồng tro tàn.

-“Ông ấy vẫn chưa!tạm thời mẹ che giấu,nhưng tốt nhất con nên trở về,sắp xếp khéo 1 chút,giấy không gói được lửa,đến lúc ông ấy phát hiện,trời cũng không cứu nổi con!”

Cái đầu mém nổ tung của cô giờ phút này nghe được câu này đột nhiên có sinh khí trở lại.

-“Ồ!mẹ yêu,con yêu mẹ nhất rồi!moa moa.....”Cô gián môi vào điện thoại,đến khi rời ra thì điện thoại đã ứt 1 mẩu lớn.haha.vội vàng kéo áo chùi chùi...Khi đặt lại vài tai thì mẹ cô đã cúp máy tự thuở nào.

Lòng dạ hớn hỡ vui mừng,hân hoan ngồi lên giường,đung đưa đôi chân nhỏ,đến khi nhìn lại mới phát hiện.

“Aaaaaa!...lắc chân của mình!”Đó là chiếc lắc có giới hạn trên thế giới mà ông nội tặng cho cô,nếu làm mất ,cô thật không giám nghĩ đến.Vội vội vàng vàng lục tìm khắp phòng,nhà tắm,gầm giường,tủ áo,gương đồ,...sau đó chạy khắp nơi trong nhà tìm kiếm,làm mấy người hầu cũng nôn nóng không kém,nhưng kết cục,vẫn là không có.Trở lại phòng,suy nghĩ nát óc,rất cuộc...“bingo!có khả năng là ở đó!không sai!chính là lúc đó!”Thay luôn bộ váy mới mua cô gọi taxi tiến thẳng đến cái nơi sây ra cái đêm định mệnh kia...

Bước vào ,cô đi thẳng đến quầy,hỏi nhân viên...

-“xin chào!làm ơn cho tôi hỏi mấy hôm trước tôi có vào phòng ở đây,không biết lúc dọn dẹp,các người có nhìn thấy cái lát chân nào không?”

Nhân viên đầu tiên nhìn nhau,sau đó 1 cô gái với vẻ mặt khinh thường ,nhếch mép nói.

-“xin chờ 1 lát!”sau đó kiểm tra đồ vật khách đánh rơi...1 lát sau.

-“Xin lỗi quý khách,món đồ đó không có ở đây!”về mặt khinh thường ấy làm người ta muốn tát 1 cái.

-“Không thể nào,các người,làm ơn tìm kĩ 1 chút được không?”Tử Anh có phần nôn nóng.

-“Thật xin lỗi,nhưng chắc chắn là không có !”lời nói vẫn cung kính,bởi vì biết quy định của nhân viên ở đây.Chứ trong lòng thật sự là khinh thường Tử Anh.

Nhân viên đã nói không có,Tử Anh buồn bã trở ra với vẻ mặt ngàn năm đau khổ.Đám nhân viên kia thì bàn tán xôn xao cả lên.

nv1:Đã vào quán bar mà còn thuê phòng thì cũng chỉ là hạng người đó mà thôi...nói xong che miệng cười.

nv2:đã vậy còn trở lại tìm kiếm gì chứ!tiền bo còn chưa đủ sao?hahaha...cả đám nhân viên bàn tán.

một màn này làm sao qua khỏi mắt 1 người đang ngồi cách đó không xa....không sai!đó là ông chủ ở đây Lãnh tiên sinh-Lãnh Hàn.Đôi tay nhẹ nhàng đút vào túi ,lấy ra 1 chiếc lắc chân nhỏ tinh tế lấp lánh...miệng khẽ mấp máy:“Tử Anh...thứ này quan trọng với cô vậy sao?”nói xong lại nhét trở lại vào túi,đứng lên,tiêu sái bước đi ra cửa.

.....hết....

13. Chương 13 :buổi Đấu Giá

Sau khi trở về nhà, tâm tình Tử Anh vô cùng buồn bực, một phần vì không tìm thấy chiếc lắc, mặt khác lại lo lắng vì sợ một khi nó thật sự bị mất, phải ăn nói với ông như thế nào.Suy đi nghĩ lại,cô chắc chắn khả năng lớn nhất chỉ có đánh rơi vào thời điểm đó mà thôi,chiếc lắc đó thiết kế hoàn mỹ như vậy làm sao dễ dàng rơi khi chuyển động bình thường được chứ...Nhắc tới chiếc lắc,đó là sản phẩm thiết kế thủ công số lượng có hạn,cả thế giới cũng chỉ có 3 cái. Một cái hoàng gia Anh đã mua cho công chúa của họ, cái thứ hai hiện nằm trong tay công chúa của Thái Lan,vật quý báu toàn thuộc sở hữu của các vị vương tôn quý tộc,mà cái thứ 3 là quà sinh nhật lần thứ 17 của ông nội tặng cho cô, nếu không mau tìm thấy,...ôi...cô không giám nghĩ nữa.Thoắt cái nhìn ra cửa sổ trời cũng đã chập tối,Tử Anh buồn bã ngã xuống giường ...bỗng có tiếng gõ cửa.

-“Tử Anh, mình đây!” Nhã Tịnh nói vọng từ bên ngoài.

-“Vào đi!” Tử Anh vô cùng chán nản lên tiếng.

Nhã tịnh đi vào,ngồi bên giường.

-“Lại làm sao rồi!” Nhã Tịnh thấy Tử Anh buồn bực không yên thì không khỏi quan tâm.

Tử Anh ngồi dậy,nhìn vào Nhã Tịnh : “ Lắc chân ông nội tặng mình bị rơi mất rồi !”.Thái độ vừa ảo não vừa buồn rầu khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

-“ Chỉ là cái lắc chân thôi,mất rồi thì mua cái khác, có gì phải buồn rầu như vậy!” Nhã Tịnh vương đôi mắt ngây thơ của một vị tiểu thư xem tiền như cỏ rác.

-“ Cậu không biết đâu,nó rất quan trọng với mình!” lại thêm một câu thở dài của Tử Anh.

-“Thôi tạm thời bỏ qua đi,mau chuẩn bị quần áo,chúng ta đi xem đấu giá!”

Tử Anh khó hiểu nhìn: “ Đấu giá gì vậy?”

-“ là buổi đấu giá của công ty cậu mình,ba mẹ cũng đi,nên bảo chúng ta cùng đi,thôi không nói nhiều,đi thay đồ nhanh lên!” Nhã Tịnh hớn hờ,tay vừa đẩy Tử Anh đi thay quần áo.

Buổi đấu giá diễn ra ở một nơi vô cùng sang trọng, lại nói đến quy mô vô cùng hoành tráng.Từ ngoài cửa trải thảm đỏ vào đến tận chỗ đấu giá,ánh đèn lấp lánh sang chói như ban ngày,âm thanh cộng với ánh đèn chớp lóe của máy ảnh không ngừng vang lên.Ngoài cửa vô số cảnh vệ mặc tây trang màu đen canh giữ,khách tới ngày càng đông đúc,toàn bộ đều là các thương nhân giàu có,cũng có không ít các thiếu gia,tiểu thư đến đây xem náo nhiệt.Ngoài cửa,chiếc xe hơi màu đen chậm chậm dừng lại,trong xe bước ra là chủ của buổi đấu giá hôm nay,là tổng tài Lãnh Hàn,người đang ông hoàng kim,là đối tượng mơ ước của tất cả các cô gái có chồng chưa chồng.Ngay tại khoảnh khắc ấy,không biết có bao nhiêu cô gái muốn ngắt sủi vì vẻ đẹp đó,vẻ lạnh lùng,băng lãnh,cả người tỏa ra cổ khí chất cao quý khiến người ta không thể nào với tới được.Lãnh

Hàn một thân tây trang màu trắng sạch sẽ, gương mặt nhàn nhạt không có cảm xúc bước đi tiêu sái vào bên trong bỏ lại bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng.

Ngay sau đó, một chiếc xe màu trắng sang trọng cũng dừng lại... 2 cô gái xinh đẹp như hoa, gương mặt trong sáng ngây thơ, tươi cười cùng nhau đi vào bên trong. Mọi người lại được một phen choáng ngợp, từ đầu xuất hiện hai tiểu thư đáng yêu như vậy, mọi ánh mắt nhìn chằm chằm vào họ. Sau khi nghe được giọng nói báo buổi đấu giá sắp bắt đầu thì mọi người liền ổn định chỗ ngồi. Tử Anh và Nhã Tịnh ngồi ở vị trí khá gần lễ đài, sẽ nhìn rõ được các sản phẩm, ông bà Từ cũng ngồi cách đó không xa. Trên lễ đài, người đàn ông trung niên lấy xuống miếng vải đỏ, lập tức ánh sáng lấp lánh của viên dạ minh châu thu hút ánh mắt của mọi người.

-“Bảo vật thứ nhất được đấu giá là viên dạ minh châu thời nhà Đường, hiện nay trên thế giới cũng chỉ còn 1 viên duy nhất, trân quý vô cùng, giá khởi điểm là 100 ngàn”. Tiếng nói của người đàn ông trung niên vang vọng cả khán vòng.

-“120 ngàn!”. Một vị tiểu thư dơ băng, lại nghe các tiếng nói lần lượt vang lên, cuối cùng viên minh châu ấy trị giá từ 100 biến thành 300 và thuộc về thiếu gia nhà họ Trần.

-“Tiếp theo là bình hoa gốm thời nhà Tống!”

Bình hoa ấy đã thuộc về Trương lão gia của Trương Thị. Không biết qua bao lâu, những món đồ lần lượt đấu giá, Tử Anh ngáp ngáp dài, hầu như đối với việc này không hề có một chút hứng thú.

-“Tử Anh, không thích món nào sao?” Nhã Tịnh ngồi bên cạnh chợt lên tiếng.

-“Đối với mấy món đồ này, mình căn bản không có” lời còn chưa nói ra đã nhìn thấy người đàn ông trên lễ đài mở ra chiếc hộp nhỏ,

-“bảo vật cuối cùng, lắc chân đá quý Vins!” nghe qua giọng điệu có vẻ ông ta vô cùng hứng thú với vật này. Bên dưới tiếng bàn tán xôn xao, mà ngay lúc này, Tử Anh dường như đang hóa đá.

Tại một nơi khác, Lãnh Hàn khẽ nhếch môi, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Biết được được món này đối với cô quan trọng nên anh đã điều tra, liền biết đó là vòng đá quý nổi tiếng giới hạn trên thế giới, anh có chút nghi ngờ nhưng nhanh chóng cái ý nghĩ trêu đùa cô đã hiện lên và xua tan đi cái nghi ngờ kia. Thấy được biểu hiện kia, anh thật không khỏi sảng khoái ở trong lòng nên tâm tình liền trở nên vui vẻ. Mà lúc này....

-“Tử Anh, Tử Anh....!” Nhã Tịnh liên tục gọi và lay Tử Anh, cuối cùng cũng có phản ứng...

-“Đó! Là lắc chân của mình!” Tử Anh cảm thấy rất khó chịu, vốn dĩ nó là của cô, mà bây giờ lại trở thành món đồ đấu giá, khỏi phải nói cô cũng biết là cái tên kia giờ trò, nhặt được lại không trả cho cô còn đem đi đấu giá, Hừ cái tên chết bầm, cô sẽ giết hắn!!!...

-“Lắc chân bị mất của cậu là cái đó sao? sao có thể trở thành món đồ đấu giá được, cậu có làm hay không, cái món đó trên thế giới hình như có 3 cái!” Nhã Tịnh từ từ giải thích.

-“Nó chắc chắn là của mình!” Sát khí của Tử Anh không ngừng tăng cao, cô đương nhiên biết là có 3 cái, nhưng nếu nó xuất hiện ở buổi đấu giá của những công ty khác, cô có thể tin đây không phải đồ của cô. Nhưng là nó xuất hiện ở đây, thì chắc chắn là của cô. Đến thời điểm này, khi Tử Anh chú ý đến mọi người thì cái lắc chân yêu quý của cô đã lên đến 500 ngàn, mà cái người ra giá 500 kia là tiểu thư Uyển Nhu của Trịnh gia, cô ta đã yêu thích nó từ lâu, nhưng cả 3 cái đều đã có chủ, cuối cùng hôm nay cô cũng có cơ hội sở hữu nó, đương nhiên sẽ không bỏ qua. Tử Anh không thể nào tin vào tai mình nữa. Tại thời khắc người đàn ông kia gõ búa thành giá lần thứ 3.

-“600 ngàn!” một giọng nói du dương nhẹ nhàn vang lên, âm thanh rất êm tai. Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Tử Anh, không khỏi bất ngờ vì người ra giá cao hơn là một cô bé. Uyển Nhu trong lúc cái lắc chân kia sắp rơi vào tay mình lại nhả ra thì vô cùng tức giận. Đôi mắt hướng về phía Tử Anh hiện lên vẻ tức giận và khinh thường. Mà gương mặt Tử Anh đương nhiên không lo sợ, thần thái kiên định hiện lên trên mặt. Cô là ai chứ? Tiểu thư của Diệp gia làm sao lại dễ bị trêu đùa trong tay cái tên hỗn đản đó! lại càng không để ý đến cái gì Uyển Nhu tiểu thư kia, giờ phút này cô là đang nóng lòng giành lại món quà ông tặng mình. Uyển Nhu đương nhiên không chịu thua liền giơ băng 1 lần nữa giá được nâng lên 700 ngàn, đôi môi nhếch lên khinh thường nghĩ trong đầu: Con nhỏ đó nghĩ mình là ai giám tranh giành đồ với tao, còn không biết lượng

sức.Tử Anh đương nhiên không yếu thế hô một tiếng: “ 800 ngàn.!”thần thái của cô cũng không hề thay đổi,ánh mắt liếc về phía Lãnh Hàn tựa hồ muốn bấm hấn thành trăm mảnh.

Nụ cười một lần nữa hiện lên trên khóe môi Lãnh Hàn,không nghĩ cô ta có nhiều tiền như vậy,dám ra giá 800 ngàn,tiền này chắc chắn xin sỏ cha mẹ nuôi,.Nghĩ đến đây,anh thoáng một tia khinh thường cùng chán ghét, nhưng ngay từ đầu anh không định để người khác lấy đi món đồ đó, anh đương nhiên chỉ định chọc tức cô thôi,đã sớm sắp xếp người kêu giá cao nhất lấy lại món đồ kia.Dù sao cũng đấu giá từ thiện, xem như quỵen nhiều một chút tích đức vậy...liền sau đó...anh liếc về phía thư kí,anh ta liền hiểu ý:

-“1 triệu!”

Mọi người quay sang nhìn về phía người ra giá 1 triệu kia, là một người đàn ông khá trẻ, ngủ quan tương đối,ghương mặt phổ biến, không mấy đặc biệt.Lúc này Uyển Nhu hầu như thất vọng tột đỉnh, 1 triệu thì cô không thể nào với tới được,mang bộ mặt tức giận rời khỏi khán phòng.Tử Anh lúc này có chút do dự, tài khoản của cô không có tới 1 triệu...nhưng không thể để mất đi món đồ quan trọng kia,cô 1 lần nữa liều mạng định gờ bằng.....nhưng ngay lúc đó một bàn tay chụp lấy cổ tay cô lôi thẳng ra bên ngoài.Thân tây trang màu trắng cao quý,tổng tài của Lãnh thị,người đàn ông hoàn kim sáng giá,hiện giờ đang lôi kéo 1 vị tiểu thư ra ngoài,Tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp khán đài,máy ảnh lia tới liên tục chụp lấy chụp để.Xem ra báo ngày mai hai người này khó tránh khỏi đứng ngoài bia...

Lãnh Hàn thấy Tử Anh định ra giá đương nhiên không thể để đồ của cô mà lại phải mất một khoản tiền lớn để lấy lại,liền nhanh chóng đưa cô ra ngoài.Thấy người lôi mình ra ngoài là Lãnh Hàn, Tử Anh hất mạnh tay ra,cổ tay đau nhói,đỏ lên 1 vùng.

-“Tránh ra đi tên hỗn đản nguời!”Tử Anh vô cùng tức giận chửi bới.

-“Đó là sự trừng phạt nhỏ cho cô!”Lãnh Hàn khoanh tay trước ngực nhướng mày nhìn Tử Anh,ghương mặt đỏ lên vì tức giận,giờ đây còn phồng lên trông vô cùng đáng yêu.Anh không hề biết món đồ đó quan trọng với cô đến mức nào.

-“Trả lại đây cho tôi!anh có quyền gì đem nó đi đấu giá!” Tử Anh bức xúc trách mắng Lãnh Hàn.

-“Không Trả!”Lãnh Hàn nhàn nhạt cất lời.Tử Anh vô cùng Tức giận đánh úi bụì về phía Lãnh Hàn.

-“Trả lại cho tôi, trả lại đây,đồ đáng ghét!”ghương mặt đỏ bừng vì tức giận kia khiến anh không khỏi buồn cười,nhưng lại kiềm chế lại.

-“dù sao người ta cũng đã lấy đi,không thể lấy lại được rồi!”Lãnh Hàn nhún vai tiếp tục chọc tức cô,Sau đó đi thẳng lên chiếc xe đậu cách đó không xa,ra lệnh tài xế lái đi.Tử Anh đứng đó,miệng lẩm bẩm mắng chửi lại không biết người trong chiếc xe đang chạy trên đường kia hiện giờ tâm tình vui vẻ,lâu lâu lại nở một nụ cười,khiến tay lái xe phía trước khó tin mà lạnh người.

14. Chương 14: Tiểu Thư Nổi Giận

Trở về nhà với nỗi giận vạn kiếp bất phục,máu nóng sôi trào đến não,Tử Anh ở trong phòng không ngừng lần qua lần lại,làm hỗn loạn mọi thứ trên giường.Cô không hề biết chiếc lắc ấy đã được Lãnh Hàn giữ lại,cứ tưởng đã bị tên đàn ông kia cướp đi.Đã vậy tên Lãnh Hàn đáng ghét đó còn không cho cô giành lại,cô hận chết hần,hận chết hần.Lại 1 lần ngủ thiếp đi trong sự tức giận,muốn đem tên hỗn đản kia đánh chết.

Sáng hôm sau,Tử Anh bị Nhã Tịnh đánh thức,mơ mơ màng màng bị hỏi đủ thứ chuyện về tối hôm qua.Nhã Tịnh thấy cậu mình lôi Tử Anh đi,không biết họ có quan hệ gì với nhau,không khỏi tò mò mà hỏi Tử Anh dồn dập.Tử Anh thì không thèm liếc tới, mắt nhắm mắt mở mà ngáp ngắn ngáp dài.

Một tờ báo đưa đến trước mặt.

-Aaaaaaaa!.....miệng thì hét lớn,tay giật lấy tờ báo.

Trên trang bìa của 1 tờ báo nổi tiếng,hình ảnh Lãnh Hàn hiện lên cùng 1 cô gái mặc váy trắng xinh đẹp,tư thế ám muội,đương như đang lôi kéo.Mà người đó không ai khác ngoài Tử Anh.Không song rồi,...cô lên báo!mà còn là trang báo lớn.Giờ phút này ngoài lo lắng ra còn có thể là gì,ngoài lo lắng còn có tức giận,cơn

tức giận thật lớn ập đến, khiến cô không tự chủ lao xuống khỏi giường, lấy bộ quần áo thay ra sau đó chạy ra khỏi cửa, cô chạy xuống từ lầu hai, đi thật nhanh ra cổng...bỏ lại Nhã Tịnh ngơ ngát vì không hiểu tại sao nó lại có phản ứng lớn như vậy. Nhã Tịnh nghĩ chắc hẳn Tử Anh có gì đó mờ ám với cậu của cô rồi.

Một chiếc taxi dừng trước cổng công ty nhà họ Lãnh. Cô gái xinh đẹp bận bộ váy tiểu thư màu tím nhạt, gió thổi làm bộ váy nhẹ bay, hòa theo làn gió tóc cô cũng bay lòa xòa, gương mặt hiện lên tia sát khí, báo trước một điềm xấu. Cô hướng lên tòa nhà cao ngất kia nhìn một cách thất thường. Hai tên bảo vệ đứng gần đó không khỏi rùng mình.

Tử Anh xăm xăm một mạch tới quầy tiếp tân. Cô hướng mấy nhân viên lớn giọng.

- Kêu tổng tài nhà các người lần ra đây cho tôi!

Mấy nhân viên đồng loạt sửng sốt, tiếp theo đó là lạnh xương sống. Bọn họ sống mấy chục năm, vào đây làm việc đã lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái lớn tiếng mắng chửi tổng tài bọn họ. Thoạt nhìn qua vị tiểu thư này có phần cao quý, chắc là con gái của tập đoàn nào đó chăng. Một nhân viên liếc mắt lên tiếng.

-Thưa tiểu thư, cô có hẹn trước không.

- "Lập tức kêu hắn ra đây cho tôi!" Tử Anh hất giọng, ngữ khí cao bức người.

Cô nhân viên sợ hãi, chắc phải gọi tổng giám đốc thật, vì cô không giám đắc tội với cô ấy. Nhấc điện thoại cô gọi cho thư kí giám đốc. Bên đây cô thư kí sau khi nghe xong, có mấy phần

kinh ngạc, đi đến cửa phòng tổng giám đốc gõ cửa.

-“Vào!” Giọng nói Lãnh Hàn vang lên, trên tay cầm 1 tờ báo, xoay mặt hướng cửa kính nhìn xa xăm.

-“Giám đốc, có 1 vị tiểu thư tìm ngài, đang lớn tiếng chửi bới bên dưới!”

Lãnh Hàn kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy đã đến đây, còn không xem hắn ra gì, giám chửi hắn, giám làm loạn ở công ty của hắn. Xoay người trở lại đối diện cô thư kí, anh lên tiếng.

-“Mang cô ta lên đây!”

-“Vâng thưa giám đốc!” cô thư kí nói xong cúi người rồi ra khỏi cửa, nhấc điện thoại.

-“Mời tiểu thư đi theo tôi!” Cô nhân viên cung kính.

Tử Anh theo cô ấy, vào thang máy, lên tận lầu 29. Cô không hề biết phía xa kia có một đoàn người lúc nãy đi lướt qua cô, một người đứng đầu trong khoảnh khắc nghe giọng nói cô, nghiêng người nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục đi như chưa từng nghe thấy gì.

Đứng trước cửa phòng giám đốc, cô thư kí cung kính.

-Mời tiểu thư vào!

Tử Anh không do dự đẩy cửa bước vào, trông thấy tên đáng ghét kia ngồi đó, cười như không cười nhìn cô. Liền đi thẳng đến trước mặt hắn.

“phịch” tờ báo trên tay cô quăng lên mặt Lãnh tổng giám đốc. tay còn chỉ vào mặt anh.

-“Đồ đáng ghét kia, anh có biết chuyện lớn rồi không!”

Lấy tờ báo ra khỏi gương mặt đoạt hồn đoạt phách kia. Lãnh tổng gần từng tiếng.

-“cô chán sống rồi phải không?” liền đứng dậy, bóng dáng cao lớn che khuất cô.

Tử Anh cũng hơi sợ thái độ đó của hắn, cầm lấy tờ báo -“anh nhìn đi, tại anh mà mọi chuyện ra nông nỗi này, tại anh mà tôi mất đi món đồ yêu quý, tại anh mà tôi lên báo, bị mọi người đàm tiếu, tại sao anh luôn ám tôi, tôi đã gây tội gì với anh?”

Nghe thấy những lời kia, Lãnh Hàn càng thêm tức giận, anh là ai, có ai giám mắng chửi anh, ai giám đánh anh, ai giám ném đồ vào mặt anh. Cô gái trước mặt to gan làm càn khiến anh không nhịn được, từng bước áp sát cô.

Tử Anh cảm thấy hần đang tiếng về phía mình liền lui lại phía sau.người kia tiến 1 bước,cô liền lui 1 bước,cho đến khi cùng đường,cô run run nói.

-“Muốn làm gì?”

-“Tôi còn có thể làm gì cô?” Lãnh Hàn càng tiếng sát,đưa khuôn mặt tuấn mỹ áp sát vào mặt cô.Tử Anh đưa đôi tay chống đỡ,đánh loạn xạ về phía vòm ngực săn chắc kia,giống như 1 đứa trẻ.Lãnh Hàn không khỏi buồn cười ,kề bên tai cô.-“nếu còn không biết thân phận,cô chết chắc!”

Tử Anh dừng lại động tác.giương đôi mắt oán hận nhìn anh.

-“Chuyện này có gì là lớn,tôi không quan tâm!” giọng nói cất lên không cảm xúc của Lãnh Hàn.

Hần nói không quan tâm,đối với hắn đây là chuyện nhỏ,nhưng đối với cô đây là chuyện lớn ,mà còn là rất lớn.Lỡ như.....lỡ như để cha cô đọc được,cô sẽ chết rất thảm.Cha cô rất khó,quản giáo con cái rất nghiêm khắc,từ nhỏ cô và anh trai không biết bị đánh bao nhiêu,bị quỳ bao nhiêu.Cô rất sợ,cô là người không sợ trời không sợ đất,chỉ sợ một mình cha cô! dù sao cũng là con gái,lại là tiểu thư được nâng như trứng,hứng như hoa từ nhỏ,lúc gặp phải chuyện như vậy,lại bị hắn khi dễ,hiểu lầm,cô nắm chặt tờ báo,nước mắt không tự chủ lặng lẽ rơi....

.....hết....

15. Chương 15: Anh Trai Cứu Em Gái 1 Mạng

Thấy người con gái trong lòng mình khóc,Lãnh Hàn ngớ ra,anh đã làm sai rồi sao,đã đùa quá mức rồi sao,anh ghét nhất cảm giác nhìn con gái khóc,giống như anh đã làm uất ức cho xô.Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô.

-“Xin lỗi,tôi không cố ý,cô đừng khóc nữa!”Giọng nói dịu dàng dỗ dành cô.

Tử Anh 1 phen sững sốt,không ngờ hắn có lúc dịu dàng như vậy.Tim bỗng nhiên đập lệch đi 1 nhịp,lúc này,sao cô lại không chán ghét cái cảm giác này,cảm giác được hắn ôm,nằm gọn trong vòng tay của hắn.Cô lưu luyến nó,không muốn rời xa nó.Chợt nhớ ra điều gì,cô liền đẩy hắn ra,lùi ra xa.

Lãnh Hàn cảm thấy có chút áy náy,lấy tay quệt đi những giọt lệ còn đọng lại nơi khóe mắt Tử Anh.

-“Ngaoan,đừng khóc nữa!” lần này giọng nói thật phần cứng chiều.

Tử Anh như ngây ngốc,không thể tin được,ngần không được con tim đập liên hồi,càng không thể cất tiếng nói.Lúc này Lãnh Hàn rút tay vào túi,lấy ra một chiếc khăn chân,đưa đến trước mặt cô.Chiếc khăn phát ra ánh sáng màu tím nhẹ nhẹ.

-“Trả cho cô!”sau đó cầm lấy tay cô,đặt vào bên trong.Xoay người rời đi.

Bước vào thang máy, anh cảm thấy bản thân thật không có tiền đồ, cảm thấy mình hôm nay đúng là bị điên rồi, rảnh rang lại đi ôm cô, lại còn dỗ dành cô.Trái tim anh lúc đó cũng cảm thấy khác thường.Từ khi nào anh trở nên như vậy, luôn chú ý từng hành động của cô, lúc cùng cô đi dạo trong quán bar, lúc gặp lại cô trong nhà chị gái, lúc cô gọi anh 1 tiếng cậu, lúc cô mạnh miệng nói cô là bạn gái anh trước cô ả Linh Nhi, là lúc cô chửi bới anh, đánh anh, lúc thấy được gương mặt thật của cô hay lúc cô không phản kháng mà khóc trong lòng anh.....Tiếng báo hiệu của thang máy mở ra cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.Tâm can náo loạn anh lấy điện thoại ra,gọi cho người nào đó,sau đó đi thẳng ra cửalên xe rời đi.

Sau khi anh ta đi khỏi, Tử Anh đứng chết lặng, tay ấn vào phía con tim đang đập liên hồi.Không hiểu tại sao cô lưu luyến,cô thích cảm giác được hắn ôm,thích hắn dịu dàng với cô.Mấy ngày nay cô cảm thấy rất lạ,cảm giác được trái tim không chịu nghe lời, không biết từ khi nào khi nhìn thấy hắn, hay ai đó nhắc đến hắn, trái tim cô liền thiếu đi một nhịp.Từ lúc nào trở nên như vậy, lúc hắn hôn cô trong xe hơi,lúc hắn bế cô thoát khỏi tay tiểu thư Linh Nhi, lúc cứu cô khỏi người đã bỏ thuốc cô, là những lúc hai người cãi nhau, hay là lúc hắn ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành cô, lau nước mắt cho cô,đôi tay xiết chặt chiếc khăn.

Những suy nghĩ đó không ngừng hiện lên,đối với một cô gái chưa trải qua tình yêu như cô,thì đó là cảm giác rất lạ,nó có một chút nhớ nhung,một chút thích thú,cộng thêm quyến luyến không rời.Thoát khỏi dòng suy nghĩ,cô đi ra khỏi cửa bắt taxi trở về nhà.

Bên kia quả địa cầu, vào thời điểm sáng sớm, trong 1 ngôi biệt thự, một người đàn trung niên,ngồi trên ghế sofa.

-“dì Diễm,báo hôm nay đâu?”

Nghe được lão gia muốn đọc báo,mọi người đều 1 phen hốt hoảng,sợ đến ngây cả người.Gì Diễm cố gắng giữ bình tĩnh,đi đến bên lão gia.

-“Thưa lão gia,hôm nay người giao báo bị bệnh,nên không có giao!”

Nét khó chịu thoáng qua gương mặt,nhú đôi mày,ông lên tiếng.

-“Không có thì sai người đi mua,đi không biết rõ tính tôi hay sao!”

Tất cả mọi người đều khiếp đảm,đưa mắt nhìn nhau.

-“Dạ thưa lão gia,tôi sai người đi mua ngay!” dì Diễm cung kính,có phần run rẩy.

Cùng lúc đó,có người đi vào,đưa báo ột hầu gái,liền lập tức rời đi.Dì Diễm ngạc nhiên vô cùng,vì bà ta vẫn chưa sai người đi mua,sao có thể nhanh như vậy được,nhưng thấy dáng vẻ người vừa rời đi bà ta lập tức hiểu ra.Báo được đưa đến tay Diệp lão gia,ông cầm lấy vừa hớp một ngụm trà vừa đưa mắt đọc.

Bên này đám người hầu nín thở chờ đợi,cả dì Diễm cũng thấp thỏm không yên.

Không biết qua bao lâu,vẫn không có động tĩnh,lão gia vẫn không có biểu hiện khác thường,mọi người được 1 phen chết đi sống lại.Nhưng họ cảm thấy nghi ngờ tờ báo kia,không lẽ lão gia không thấy hay sao?

Sự thật là Diệp Tử Kỳ sớm phát hiện,và sắp xếp một tòa soạn làm 1 trang báo khác,bỏ đi phần ảnh bìa kia thay bằng một tin khác.sai người mang về Diệp gia,kiệp thời cứu em gái một mạng.Nghĩ đến Tử Anh thật sự có phúc,có được anh trai đẹp trai,tài giỏi,nhìn thấu mọi chuyện,thương yêu và bao che cô.

Tại một công ty nhà họ Diệp , trong căn phòng tổng giám đốccó 1 người đàn ông đứng quay lưng về phía cửa,mặt hướng về phía xa xăm,tay nắm lấy 1 tờ báo,trên đó,....có cô.

16. Chương 16: Sự Đáp Trả Vụng Về

Chuyện xảy ra đến nay đã vài ngày,từ hôm ấy,Tử Anh không còn thấy Lãnh Hàn xuất hiện,dường như anh tan biến ngay trước mắt cô vậy.Điều làm cô khó hiểu nhất chính là từ hôm đó,không còn bất kì trang báo nào đăng tin về cô và anh ta,cũng không còn bất cứ tin tức nào truyền ra nữa.

Cô có cảm giác rất lạ, có thứ gì đó len lỏi trong lồng ngực,khó chịu vô cùng,những hình ảnh của anh lâu lâu lại xuất hiện trong đầu,đặc biệt là lúc anh ôm cô vào lòng,lấy tay gạt đi những giọt nước mắt của cô,nó khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.Một con nhỏ bú sữa bình như cô cũng có ngày phải lòng một người con trai,mà người con trai đó lại là kẻ thù của cô,luôn tìm cách gây khó dễ cô,cô cảm thấy bản thân thật buồn cười.Nhanh chóng xua đi ý nghĩ trong đầu,Tử Anh bình tĩnh lại(cô sẽ không bao giờ yêu anh ta,nhất định là như vậy!)

Tại công ty tập đoàn Lãnh Thị

Lãnh Hàn ngồi trước bàn làm việc,tay không ngừng lật xem hết hợp đồng này đến hợp đồng khác, mái tóc buông thả che khuất đôi mắt sâu thẳm,ngón tay thon dài đặt bút,tiếng sột soạt vang nhẹ cả căn phòng.Thỉnh thoảng anh với tay lấy cốc cà phê nóng bên cạnh uống một hớp, sau đó lại tiếp tục chú tâm vào công việc.Mấy hôm nay công việc rất nhiều, khiến anh cảm thấy mệt mỏi, tâm trạng vì thế cũng tệ đi không ít.Nhưng thi thoảng lại có một hình bóng ai đó xẹt ngang trong đầu, trái tim nơi lồng ngực lại đập loạn,một cổ nhớ nhung ập đến,làm anh không kiềm chế được cảm giác nhìn thấy cô,muốn nhìn thấy cô ngay lập tức.Tiếng điện thoại reo cắt ngang dòng suy nghĩ,.....anh nhấc máy.....

người đó nói gì đó với anh một lát sau...sau khi cuộc gọi kết thúc,anh mệt mỏi ngồi xuống ghế dựa,nhắm mắt,đôi mày hơi nhíu lại,trên khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi.

biệt thự Diệp gia

-“Tử Kỳ! sao em con vẫn chưa về!” Diệp lão gia nhướn mày nhìn Diệp Tử Kỳ đang ngồi đối diện trên ghế sofa.

-“Con cũng không rõ,chắc do khóa thực tập hơi dài!”Diệp Tử Kỳ trả lời mà trong lòng như lửa đốt.(con nhỏ này đi hơn cả tháng nay rồi,nó không biết mình sắp không chống đỡ nổi cho nó nữa!)

-“Lập tức kêu nó về!cha có người muốn giới thiệu cho nó!” Diệp lão gia hớp một ngụm trà.

Diệp Tử Kỳ xem ngất xỉu khi nghe tin này,một chút nữa phun hết trà trong miệng ra.(phen này anh không cứu nổi em rồi em gái à!) ,anh khẩn trương nói.

-“Con sẽ tìm nó về ngay!”.Ý cười hiện lên trong mắt anh.

Trưa hôm sau,quả nhiên.....chiếc máy bay xé một đường cắt những đám mây lớn làm hai nửa bay thẳng về Đài loan.Lãnh Hàn ngồi khoan vip,đôi chân dài thần tấp đan vào nhau,đôi mắt nhìn ra phía cửa sổ,anh nhìn những đám mây trôi bồng bềnh tự do,(Tử Anh! Đến lúc trở về rồi!)

Màn đêm gần như bao trùm cả không gian và thời gian,hôm nay,Nhã Tịnh lại súi dục Tử Anh đi chơi.Tử Anh cũng ham vui nên đồng ý ngay,mấy ngày nay cô chán chết đi được.

Hai cô gái vào một quán cà phê trang trọng,ngồi gần phía cửa sổ,vừa trò chuyện vừa ngắm cảnh ngoài phố.Bỗng nhiên nghe thấy điệu nhạc của dương cầm du dương cất lên,hai cô cùng quay đầu lại hướng về phía góc bên trái,với ánh sáng dịu dịu mờ ảo không thấy rõ cảnh vật xung quanh.Một cô gái đang đàn,tiếng đàn nghe qua cũng khá hay nhưng vẫn không chuyên nghiệp cho lắm.

-“Tử Anh! lâu lắm rồi không nghe cậu đàn nha,tài năng của cậu là độc nhất vô nhị!có muốn thử không?” Nhã Tịnh nhướn đôi mày nhìn Tử Anh.

-“Thôi đi,mình không thích !”Tử Anh tiếp tục bưng li kem ăn từng miếng.Quay sang đã thấy Nhã Tịnh biến đâu mất.Hướng về phía sân khấu đã thấy con nhỏ ghé nhỏ vào tay người quản lí.Không lâu sau ông ta cầm micro lên tiếng.

-“Xin mời cô Diệp Tiểu Thư lên đàn một bản!”

Tử Anh trong khoảnh khắc muôn băm con nhỏ chết tiệt đó ra,đã nói là không muốn rồi mà....Khi tiếng kêu ấy vang lên lần thứ hai,thì Tử Anh biết mình không thể từ chối,cô đứng dậy,hướng phía cây đàn đi tới,bước đi uyển chuyển dịu dàng khiến lòng người say đắm.Cho đến khi cô ngồi xuống,ánh sáng xung quanh bỗng tắt lịm....

một lúc sao,mọi người thấy nôn nóng,.....một tiếng nhạc du dương vang lên,dịu dàng như sông suối,nhẹ nhàng như làn gió,xuyên vào tâm trí mọi người,với ánh đèn chiếu thẳng vào cô,làm ọi người có thể nhìn rõ hình ảnh người con gái mảnh khảnh dịu dàng,ngón tay không ngừng lướt trên phím đàn.

Khi khúc nhạc kết thúc,ánh đèn bật trở lại,mọi người cảm thấy vô cùng tiếc nuối,họ muốn nghe nữa,nghe thật nhiều,mãi mãi không dừng lại.....Tiếng vỗ tay vang vọng,vô số ánh mắt liếc nhìn,Tử Anh từ tốn trở về phía bàn,đôi tay dợ lên nắm đấm về phía Nhã Tịnh,còn Nhã Tịnh thì cười khanh khách.Chợt có một người đàn ông đứng chắn ngay trước bàn,anh ta mặt áo sơ my màu xanh dương trang nhã,tay áo sần lên một đoạn,.....đôi bàn tay to lớn bắt lấy tay Tử Anh,không một câu nói,không một lời giải thích,lôi cô ra khỏi quán cà phê trước bao nhiêu con mắt hiếu kì,không loại trừ Nhã Tịnh.

Anh ta lôi Tử Anh bỏ vào trong xe,rồi anh ta cũng lên xe,phân phó tài xế cho xe chạy. Từ nãy xô không nhìn thấy mặt anh ta,nhưng bây giờ với ánh đèn đường thấp thoáng,khuôn mặt aya đã hiện lên,phải.....đó là người cô thầm nhớ mấy ngày nay,....người làm con tim cô lỗi nhịp-Lãnh Hàn.Tuy vậy Tử Anh vẫn chống cự rút tay ra,sau đó mắng xối xả vào mặt anh.

-“Tên khốn kiếp,anh là đồ bá đạo,khi không kéo tôi đi đâu?”

Đôi mày Lãnh Hàn nhíu chặt tỏ vẻ khó chịu, anh quay mặt về phía đối diện cô, cửa sổ xe mở, gió thổi vào bên trong làm tóc mái của anh bay lất phất, đôi mắt đoạt hồn thoát ẩn thoát hiện. Mà giờ phút này anh lại đang nhìn thẳng vào cô, không khí thế bức người mạnh mẽ bao vây Tử Anh....

Tử Anh im lặng nhìn thẳng Lãnh Hàn đầy vẻ sợ hãi. Cơ thể cảm thấy thấp thỏm lùi xa anh sát vào thành cửa. Lãnh Hàn thấy cô lùi xa mình, tay anh bắt lấy tay cô kéo một cái,.....cả cơ thể cô nhẹ tênh thoáng một cái đã ngồi trên đùi anh. Đôi mắt Tử Anh mở to hết cỡ nhìn anh, sau đó liên tục vùng vẫy, biết lực cô không thể chống đối, cô chỉ biết cúi gầm mặt. Vòng tay anh ôm trọn Tử Anh, cô nhỏ bé, hơi gầy, khiến cho anh muốn bảo vệ, che chở. Bàn tay Lãnh Hàn nâng cằm cô lên.

–“Nhìn tôi!” Giọng nói như ra lệnh, áp bức người khác phải nghe theo. Tay anh cũng kéo mặt cô đối diện mình.

Lúc hai đôi mắt giao nhau, tim Tử Anh như vỡ tung, cô có cảm giác vui mừng, sợ hãi, lo lắng.....không không! là vui hay là sợ, cô không thể suy nghĩ nữa rồi vì.....Lãnh Hàn trong lúc đó đã một tay bắt lấy gáy cô, đầu anh tiến về phía trước, đem đôi môi phủ lấy môi cô, cô không có thời gian suy nghĩ nên chưa kịp đóng hàm, tạo cơ hội cho lưỡi anh bá đạo đi sâu vào bên trong mà thăm dò, anh mạnh mẽ bá đạo, như muốn ăn cô vào trong bụng, thấy cô khó thở, động tác anh lại dịu dàng hơn, nhẹ nhàng hơn, đôi tay hơi thả lỏng hơn. Cô lúc này không thể ngăn chặn được trái tim mình nữa, tay Tử Anh vòng qua cổ ai đó....cũng vụng về....đáp lại. Thấy đôi môi ai đó khẽ động, lưỡi ai đó quấn lấy lưỡi anh vụng về, Lãnh Hàn cảm thấy buồn cười....thật dễ thương!!!. Anh biết trong tim cô, đã có anh.

17. Chương 17: Vui Sống Và Tuyệt Vọng

Kết thúc nụ hôn ngọt ngào mà nóng bỏng, mặt của Tử Anh lúc này đỏ như quả cà chua, chỉ cúi đầu không dám nhìn Lãnh Hàn, ngón tay ấn vào nhau, vô cùng xấu hổ. Bỗng giọng nói dịu dàng ôn nhu của Lãnh Hàn vang lên.

–“Vừa rồi nhiệt tình như thế, mà bây giờ mắc cỡ rồi sao?”

Đôi gò má Tử Anh càng thêm ửng đỏ, cô muốn tìm cái lỗ để mà chui xuống để bớt mặt, cơ thể dần dần dịch xa anh, muốn rời khỏi cơ thể ấm nóng của anh. Nhưng không, Lãnh Hàn làm sao lại cho phép cô ngay lúc này rời đi, đôi tay vòng qua eo cô, nhốt cô vào trong lòng, không cho cô cử động.

–” Tôi cho phép em yêu tôi!” Giọng nói băng lãnh có phần ép buộc của Lãnh Hàn vang lên bên tai.

Dù có thể coi là lời tỏ tình nhưng sao lại bá đạo như vậy. Tử Anh thầm hận trong lòng. (Anh nghĩ mình là ai, cho phép tôi yêu anh sao, tôi mới không thèm). Tử Anh cô gấn vùng vẫy để thoát khỏi vòng ôm bá đạo kia, nhưng làm sao đây! cô không thể chống cự. Lửa giận lại dâng lên, cô cảm thấy mình bị hạ nhục khi anh nói câu đó.

–“Cho phép sao? tôi không thèm!” Tử Anh vùng vẫy, lửa giận nghi ngút.

–“Nói lại một lần nữa!” Lãnh Hàn tức giận gằn từng tiếng.

Anh thích cô nhưng do anh không biết phải nói như thế nào nên mới có lời nói hành động như thế, nếu bây giờ anh dịu dàng mà nói những lời sến súa kia thì anh cảm thấy mình thật ghê tởm, nên đi chết cho sớm thì hơn.

–“Tôi không.....ừm...ừm..!” Lời chưa kịp nói ra đã bị anh cướp lấy, anh mạnh bạo dùng lửa giận trong người trừng phạt cô, dùng sự tức giận mà hành hạ cô, giám nói không thèm với anh, cô chỉ có 1 kết quả.....anh hôn cô dồn dập, mãnh mẽ, thô bạo, trút hết hơi thở của cô. Sau khi kết thúc sự trừng phạt, Tử Anh mặt đến sắp ngất xỉu mà ngã vào lòng anh, đầu tựa vào ngực anh mà thở hổn hển. Anh nói...

–“Từ hôm nay, em là bạn gái của anh!” Giọng nói tự tin, kiêu ngạo, đầy khí chất.

Tử Anh như chấn động, lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, anh yêu cô sao? cô không tin vào tai mình nữa....thấy cô vẫn im lặng, Lãnh Hàn cúi xuống nhìn cô, đôi mày nhíu lại như cần câu trả lời.

Tử Anh cảm thấy rất xấu hổ, đầu lại rúc vào ngực anh, cô vòng tay ôm lấy anh thay cho câu trả lời của mình.

Nhận được câu trả lời như ý,Lãnh Hàn cảm thấy vui vẻ,anh nở một nụ cười, tìm Tử Anh như ngừng đập,anh cười với cô ư!nụ cười này thật đẹp nha,nụ cười này ngay đến cả ánh nhật nguyệt cũng phải lu mờ.Lãnh Hàn ôm cô trong lòng,cô thật nhỏ bé,anh có cảm giác anh rất thích rất thích người con gái này,mãi mãi sẽ không để cô xa anh.

Chiếc xe chạy băng băng trên đường dần dần bị màn đêm nuốt trọn.

—————-/——/—————

Sáng sớm hôm sau,bầu trời thoáng đặng mát mẻ,những đám mây lơ lững phiêu lãng trôi,gió thổi nhẹ nhẹ làm rơi những cái lá khô trên những tàn cây.Tử Anh giật mình thức giấc.

-“Ồ!mình nằm mơ sao?”Tử Anh bật ngồi dậy mà miệng không ngừng lẩm bẩm.

Chuyện tối hôm qua,cô cảm thấy như một giấc mơ vậy!quá vui mừng và hạnh phúc,trái tim tử anh đập liên hồi,cô sợ,sợ mọi chuyện tối hôm qua như một giấc mơ,sợ Lãnh Hàn thay đổi ý định.Cô không biết rằng nỗi sợ kia không bao giờ có khả năng xảy ra,vì Diệp Tử Anh cô đã có một vị trí cực kì quan trọng trong tim Lãnh Hàn.Mãi mê suy nghĩ cô không để ý thấy điện thoại reo liên hồi.Giấc mình,nhắc máy,cô không tin vào tai mình nữa....

-“Tối nay cùng ăn tối!” Lãnh Hàn chỉ nói một câu,không chủ không vị.Nhưng câu nói ấy sẽ làm cô cả ngày không yên.Không nghe thấy cô trả lời,anh lại nói.

-“Có nghe anh nói không?” giọng điệu áp bức khiến người ta khó thở.

Tử Anh hoàn hồn liền nói.

-“Em nghe!”

-“Tối nay anh đón em!” Lãnh Hàn nói xong liền tắt máy.Bỏ điện thoại vào túi,anh bắt giấc nở một nụ cười,xem ra gần đây,số lần anh cười ngày càng nhiều.Lãnh Hàn ngồi vào bàn,tiếp tục tập trung vào công việc.Lâu lâu lại nhớ đến hình ảnh của ai đó,khóe môi lại cong lên,cảnh tượng này không ai có cơ hội thấy được.

Tử Anh cả ngày không yên,cô đi tới đi lui,trái tim thấp thỏm,lần đầu tiên hẹn hò,lần đầu tiên ăn tối với anh ấy,cô đang rất khẩn trương,lời mấy bộ váy mới mua hôm trước,cô ướm đi ướm lại,tâm trạng cực kì vui vẻ.

Tối

sau khi đóng lại sổ sách,Lãnh Hàn mệt mỏi đứng dậy, đưa tay nhìn đồng hồ, với tay lấy áo khoác,anh nhanh chóng rời khỏi công ty đi đón Tử Anh.Nhưng vừa bước vào thang máy,điện thoại chọt reo vang.Anh nhấc máy.

-“Nói!”Ngữ khí cao bức người .Sau khi nghe cuộc hội thoại,mày Lãnh Hàn nhíu lại,cuộc gọi kết thúc,tay anh lại ấn một dãy số.

Lúc này Tử Anh đã chuẩn bị xong hết mọi thứ,tự tin sẵn sàng ứng phó cuộc hẹn hò đầu tiên.chuông điện thoại reo,cô thấy người gọi là Lãnh Hàn,liền vui vẻ ấn nút nghe.

Không biết anh nói gì đó với cô,mà sau khi tắt máy,Tử Anh ngồi phịch xuống giường, vẻ mặt vô cùng buồn bã.Anh nói có chuyện gấp,không thể ăn tối cùng cô,điều này khiến cô vô cùng thất vọng.Cô đã đặt nhiều hy vọng vào lần hẹn hò đầu tiên với anh,nhưng bây giờ không còn cơ hội nữa.

tối hôm đó,cô buồn bã lang thang trên phố,cô muốn đi dạo phố để khuây khỏa,Nhã Tịnh đòi đi theo cô,nhưng cô muốn ở một mình nên không cho Nhã Tịnh theo.

cô cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.Một hình ảnh quen thuộc hiện lên trước mắt,cô không tin vào mắt mình,cô lại gần nhìn kĩ.Bên trong lớp kính,một người đàn ông đang ngồi ăn tối với một cô gái trẻ,cô ta rất xinh đẹp và quyến rũ.Cô ấy cười xinh đẹp nhìn anh,anh cũng dịu dàng nhìn cô cười,thoạt nhìn hai người vô cùng hạnh phúc.Mà người đàn ông đó,không ai khác chính là Lãnh Hàn,người tối hôm qua đã xác định mối quan hệ với cô,giờ đây lại cười vui vẻ ăn tối với một cô gái khác,anh từ chối cô,nói có việc gấp của công ty cần giải quyết, để rồi đi ăn tối với một cô gái khác,ngay trước mặt cô.Tử Anh ngã quỵ xuống,trái tim quặn thắt từng cơn,cô nhìn anh,nước mắt lặng lẽ rơi,cô không còn sức lực nữa,anh không biết cô thích anh

đến mức nào,anh không thể biết cô đã vui sướng như thế nào khi nhận được lời mời ăn tối của anh,nhưng đổi lại là gì,anh chẳng qua chỉ đang đùa dỡn cô,anh chưa bao giờ yêu cô cả.....

.....hết.....

.

18. Chương 18: Sự Xuất Hiện Của Diệp Tử Kỳ

Thì ra mọi chuyện đối với cô thật sự chỉ như một giấc mơ, đáng lí ra cô không nên hy vọng quá nhiều để rồi thất vọng càng nhiều.Cô chống tay lên bức tường,cổ gấn đứng dậy,rồi xoay người bước đi loạng choạng,nước mắt thi nhau rơi từ khóe mắt xuống hai gò má,rồi trượt xuống áo ướt đầm.Tử Anh bước từng bước một,như một người mất hồn lang thang trên phố....

Mà lúc này,bên trong lớp kính kia.

-“Cô Chu!lúc đầu không phải ông ấy đã đồng ý như vậy sao?bây giờ lại đổi ý!”Lãnh Hàn dựa lưng vào chiếc ghế,hai chân bắt chéo,nhàn nhả nói.

-“Lãnh tiên sinh!điều kiện anh đưa ra,công ty chúng tôi không thể chấp nhận được!”Cô gái xinh đẹp hướng đôi mắt đưa tình nhìn anh.

-“Cô nên nhớ,Lãnh Hàn tôi xưa nay chưa bao giờ đối xử tệ với ai,nếu công ty của cô không chấp nhận,thì còn khối công ty khác!tôi có việc đi trước.” nói xong,anh đứng dậy,bước đi thông dong ra khỏi cửa.Thời gian còn sớm Lãnh Hàn quyết định đón Tử Anh cùng ăn tối,tuy hợp đồng này hủy bỏ cũng gây rắc rối cho anh,nhưng nó không làm khó được anh.Nghĩ đến việc ăn tối cùng cô,khóe môi lại hiện hữu nụ cười.

Đứng trước cửa một quán bar,Tử Anh không ngần ngại bước vào.Mọi người nhìn thấy cô gái trẻ,gương mặt thanh tú,xinh đẹp,lại có vẻ tiêu tụy như vừa thất tình,có không ít người muốn giở trò với cô.

Tử Anh đến bên quầy rượu,gọi một ly widky,....cầm ly rượu trong tay,Tử Anh một hơi uống sạch,gọi thêm một ly khác,cô lúc này như muốn quên hết mọi chuyện,thật sự quên hết tất cả.Phục vụ thấy cô đã uống liền 3 ly,không khỏi lo lắng cho cô,nhưng cô là khách,anh vẫn là phải nghe theo.Một anh chàng từ đầu xuất hiện,tóc anh ta màu vàng,hơi xoăn và rũ xuống mắt,cổ áo hở hai nút để lộ cồm ngực săn chắc,anh ta đến gần ghé sát vào tai Tử Anh.

-“Đi với anh nhe cô bé!”Giọng nói ma mị đầy dụ hoặc khiến tai cô cảm thấy ngứa ngứa.

-“Tránh ra!”Tử Anh phát tay tỏ ý không thích,gương mặt đỏ bừng,cơ thể mềm nhũn,có vẻ như cô đã say.

Chàng trai kia lại không buồn tha cho cô,anh ta vòng tay qua eo cô,đầu ghé sát vào cô,hít lấy hương thơm thanh mát của cô.Giọng nói dụ dỗ ấy lại vang lên.

-“Cô em thật thơm,đi với anh,anh sẽ làm em vui!”.

Một cú đâm thẳng vào mặt,làm anh chàng kia đau điếng ngã xuống đất.Mọi người nghe tiếng động hướng về phía Tử Anh,chỉ thấy một anh chàng bận tây trang màu đen cắt may vừa người,thân hình cao lớn như siêu mẫu,gương mặt tuấn tú thanh ái tóc rũ xuống che khuất nửa con mắt,anh ta đứng chắn trước người Tử Anh,khí thế cao ngất trời,khiến người ta không rét mà run.Chàng trai kia thấy người này không thể đụng vào,liền ôm mặt lẩn vào đám người trốn đi.Lúc này người đàn ông kia xoay người,tính tiền với nhân viên,sau đó ôm Tử Anh bước ra khỏi quán bar.Tử Anh lúc này mơ mơ màng màng,cảm nhận được vòng ôm ấm áp quen thuộc,cổ sức mở mắt ra,cô nhìn thấy hình ảnh hơi mờ mờ,nhưng cô vẫn biết người đó là ai.

-“Anh hai!sao.....anhlại có thể ở đây!”Lúc này cô cố gấn tỉnh táo một chút,trong lòng lo lắng(để anh thấy được bộ dạng này của cô,phen này cô chết chắc!)

-“Vào trong rồi nói!”Giọng nói mang đầy vẻ tức giận.Nhận được điện thoại nói cô đang ở quán bar một mình anh đã nổi cơn thịnh nộ ,anh tức tốc đến đây,lại thấy bộ dạng của cô như thế này,làm anh càng thêm tức

giận,nếu anh đến trễ một chút,không biết cô sẽ trở thành cái bộ dạng gì?Diệp Tử Kỳ ôm Tử Anh đặt vào trong xe,đóng cửa xe,tài xế lái xe rời khỏi.

Ngay lúc này,cách đó không xa,người đàn ông đang ngồi trong chiếc xe hơi màu đen,gương mặt hiện hữu sự tức giận tột độ,tay anh đập vào vô lăng,bàn tay xiết chặt thành quyền.Anh bận đi bàn công việc với đối tác,vừa hủy cuộc ăn tối với anh,cô liền đi theo một người đàn ông khác,cô còn nhìn anh ta với ánh mắt nhu mì,dịu dàng,như van xin điều gì.Điều này khiến Lãnh Hàn vô cùng tức giận.Một bên cô vừa đồng ý làm bạn gái anh,quay sang cô lại đi theo người đàn ông khác,cô xem anh là gì?,trò đùa sao?khó khăn lắm anh mới yêu một người,khó khăn lắm mới có người khiến anh động tâm,vậy mà cô gái ấy lại là một kẻ lường gạt,anh nỡ một nụ cười tự giễu,tim nhói đau khi nhìn bóng chiếc xe ấy mất hút trong màn đêm tĩnh lặng.

Trong chiếc xe hơi đang chạy băng băng trên đường kia,một cô gái cúi đầu bấm móng tay,một chàng trai chân bắt chéo,một tay chống lên thành cửa.

-“Bỏ nhà đi,đem đến vào quán bar uống rượu!”giọng nói chát vắn của Tử Kỳ khiến cô em gái chột dạ càng cúi thấp xuống.

-“Hơn một tháng trời không liên lạc với gia đình!”

-“Diệp Tử Anh!em còn có gia đình không?”Diệp Tử Kỳ quay sang đối diện cô,gương mặt tuần tú mang nét giận dữ.

Tử Anh hồi lỗi ngẩn đầu nhìn anh

-“Anh!em sai rồi!”

-“Sai như thế nào?”

-“Em không nên trốn về đây,không nên cắt đứt liên lạc với gia đình,không nên uốn rũ, vạn lần không nên làm anh lo lắng!”cô vương đôi mắt ngây thơ nhìn anh,đôi tay nắm lấy cánh tay anh lay lay.

“Anh!em biết lỗi rồi!”

.....hết.....

19. Chương 19: Cơ Hội Cuối Cùng Của Lãnh Hàn

-“Anh cho em 1 ngày để từ biệt gia đình-nơi em đang sống,qua ngày mai,theo anh trở về !”Diệp Tử Kỳ nhìn cô ban lệnh.

-“Anh!lâu một chút được không,một ngày ít quá!” Tử Anh nũng nịu van xin,tay áo Tử Kỳ xém chút là rách ra.

-“Ngày mai lập tức theo anh về!”Tử Kỳ lại phán một câu.

-“Được rồi,được rồi...1 ngày thì 1 ngày!”Tử Anh phụng phịu buông tay Tử Kỳ ra,quay mặt về phía cửa sổ tỏ vẻ giận dữ.Diệp Tử Kỳ đang giận còn chưa có hết nên chẳng để ý gì đến cô,cho tài xế đưa Tử Anh về nhà.....

xe dừng trước cổng biệt thự Từ gia.Sau khi thấy Tử Anh xuống xe,Diệp Tử Kỳ cũng xuống xe.

-“Nhớ là em chỉ có 1 ngày!” Tử Kỳ đưa tay véo nhẹ lên má cô,sau đó lên xe rời đi.Tử Anh tức giận cái người anh trai này,gương mặt xụ xuống liền ấn chuông cổng.

Vào nhà,thấy cha mẹ nuôi của cô đang ngồi trên ghế sofa ăn trái cây cùng Nhã Tịnh,Tử Anh chạy đến,ôm chầm lấy hai người họ khóc nức nở.

-“Có chuyện gì vậy con gái!” hai ông bà cùng lo lắng đồng thanh hỏi.

-“Tử Anh! cậu bị làm sao vậy hả?”Nhã Tịnh đến gần chụp lấy vai cô.

-“Cha,mẹ,Tịnh Tịnh,qua ngày mai con phải trở về Mỹ rồi!”Tử Anh khóc không ngừng,cô không muốn xa gia đình này.

-“Đừng khóc nữa con gái?con còn có gia đình ở bên đó,chẳng lẽ con định ở đây luôn sao?còn cha mẹ con thì sao?trở về bên đó sau này thường xuyên sang thăm ta đó!”Tứ phu nhân ôm cô vào trong lòng vỗ về,mặc dù bà cũng không hề muốn xa cô,nước mắt cũng lưng tròng.

-“Về bên đó phải thường xuyên liên lạc đấy,lâu lâu lại về thăm chúng ta!”Tứ Lão gia cũng phụ họa.

Nhã Tịnh đã khóc không ngừng,bao ngày qua hai đứa sống cùng nhau, cùng ăn cùng chơi,cùng mua sắm dạo phố,bây giờ Tử Anh nói đi,nhất thời Nhã Tịnh không thể kiềm chế được.Sau một hồi khóc lóc âm ỷ,Tử Anh cũng trở về phòng,cô nhớ đến hình ảnh kia, trái tim lại đau nhói,lệ rơi đầy mặt.Sau một lúc suy nghĩ,cô chợt nhớ...(đúng rồi!Lãnh Hàn nói là bạn công việc với đối tác,lỡ đâu cô ấy là đối tác thì sao,?nghĩ đến đây,cô cảm thấy đỡ hơn,nhưng cô lại nhớ tới hình ảnh hai người cười vui vẻ,...không! không...nếu là đối tác,sao lại có thể cùng cười vui vẻ như thế,không phải nên nghiêm túc sao?....)Tử Anh trầm tư suy nghĩ một lúc,sau khi đấu tranh tư tưởng cô quyết định ngày mai tìm Lãnh Hàn hỏi rõ,cô sẽ cho anh một cơ hội,nếu anh thật lòng với cô,cô sẽ tìm cách xin anh hai,bằng mọi giá sẽ ở bên cạnh anh.....cô cảm thấy có động lực,tâm tình trở nên tốt hơn,rồi cô ngủ thiếp đi...

Buổi trưa,biệt thự Từ gia nhốn nháo cả lên....âm thanh cười nói không ngừng vang vọng khắp ngôi nhà.Tử Anh một tay cầm thao bột đang không ngừng hất về phía Nhã Tịnh.Nhã Tịnh cũng không vừa,hất nguyên đồng kẹo viên tí hon vào mặt Tử Anh.mặt mày hai đứa tèm lem,lại nghe có tiếng trách mắng pha lẫn ý cười của Tứ phu nhân.

-“Hai đứa có thôi đi không,làm loạn hết cả lên rồi này!”

-“Mẹ,là Tử Anh nó kiếm chuyện trước!”

-“Là Tịnh Tịnh thì có đó mẹ!”

Ầm.....nguyên một thao bột đã rơi vào người Nhã Tịnh.

-“Á.....cái con nhỏ chết tiệt!”Nhã Tịnh rượt Tử Anh chạy khắp nhà bếp.Tiếng cười vui vẻ sảng khoái khiến cả căn nhà như bừng bừng sắc xuân.

Sau khi những mẻ bánh thơm lừng được mang ra thì cũng là buổi chiều,mọi người thưởng thức và khen tay nghề của Tứ Phu nhân rất tuyệt.Tứ phu nhân sắp một số cái bánh xu kem đẹp nhất vào trong một cái hộp rất đẹp.

-“Tử Anh!con mang đến công ty cho Lãnh Hàn giúp mẹ nha!”Tứ phu nhân vừa đóng gói chiếc hộp vừa nói.

Tử Anh ngần ra một hồi,...cô nghĩ(.được rồi,nhân tiện mình sẽ hỏi rõ,cho anh một cơ hội để giải thích vậy,hy vọng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.)

Xách hộp bánh trên tay,Tử Anh bắt xe đến công ty Lãnh thị.Vào đến cửa,cô nhân viên kia liền nhận ra Tử Anh,định nhắc máy gọi lên thì bị Tử Anh ngăn cản.Cô nhân viên biết hai người có quan hệ nên cũng thôi.Tử Anh xách theo hộp bánh vui vẻ đi vào thang máy,cô định dành cho anh ấy một bất ngờ,lại muốn nghe anh nói mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Cửa thang máy mở ra,Tử Anh liền đi đến trước cửa phòng giám đốc,cô liếc qua chỗ cô thư ký,không thấy ai cả,thật lạ,thư kí lại đi đâu mà không ở đây,thật thuận tiện cho cô nha....

Định gõ tay gõ cửa,nhưng cô định cho anh bất ngờ,với tay vận nhẹ nắm cửa,cửa bật mở một khe hở,Tử Anh ló đầu vào ngó ngang ngó dọc.Bỗng nhiên âm thanh lạ vang lên bên tay,là thanh âm rên rỉ,thanh âm dụ hoặc của con gái đang ở mức sung sướng tột đỉnh,cô cảm thấy tim thắt lại,cô cố tìm kiếm nơi phát ra thanh âm đó,cô đưa mắt về hướng ghế sofa.Đập vào mắt cô là hình ảnh một cô gái khỏa thân tóc tai rối loạn ,hai tay cô ta không ngừng cào cấu trên lưng một người đàn ông,Người đàn ông nằm phía trên cô gái,thân hình lấm tấm mồ hôi,tay anh ta liên tục chà sát trên người cô gái,hạ thân không ngừng hoạt động.Tử Anh như chết lặng,cô ngã quỵ xuống sàn nhà,hộp bánh cũng rớt xuống đất,đôi mắt ươn ướt vẫn nhìn về phía Lãnh Hàn và cô thư ký.Đột nhiên xô gái kia cất tiếng nói trong sự dục vọng dâng trào.

-”uh...Giám đốc,không phải anh với cô gái kia có quan hệ sao..ah?

Lãnh Hàn nhiều mày nhìn cô thư kí. Anh lại liếc mắt về phía cửa, anh biết cô đang đứng đó, ngay từ khi cửa mở anh đã biết là cô, vì cái mùi hương đó, chỉ có cơ thể cô mới có được.

-“Cô ta! chỉ là một con điểm! tôi cũng chỉ định vui đùa một chút!” Lãnh Hàn nói một câu mà mang theo cả sự tức giận và cả hận, anh động thân thật mạnh mẽ hơn, càng cuồng bạo hơn, như trút hết sự giận dữ lên người cô thư kí.

Bên ngoài cánh cửa, Tử Anh lại một lần nữa chết tâm, vốn dĩ cô định đến đây để hỏi anh cho rõ. Cô đã tưởng tượng ra hình ảnh, anh ôm eo cô nói với cô: ngốc! đó là đối tác mà thôi!.... rồi cô đút cho anh những cái bánh xu kem nóng hổi kia, cả hai cùng cười ngọt ngào bên nhau. Nhưng cô đã lầm, mọi chuyện chỉ là cô mơ tưởng, cô mơ anh thích cô, cô mơ anh sẽ ở bên cô, dịu dàng với cô, tất cả chỉ là một giấc mơ của riêng cô đã dệt lên, anh trêu đùa cô đã đành, anh còn nói cô là một con điểm, đây là lời nói khiến cô đau lòng nhất từ khi sinh ra cho đến bây giờ. Nước mắt lại tràn ra khóe mi, cổ áo đã ướt một mảng lớn, cô đưa tay lên tim mình, nó thật đau, thật sự rất rất đau. Vốn định cho anh một cơ hội giải thích, nhưng giờ không cần giải thích nữa rồi, anh là người đàn ông phóng túng, cô chỉ là 1 người chơi qua đường của anh mà thôi. Cô lấy lại bình tĩnh, dùng hết sức đứng lên, tay nắm lại thành quyền. (Lãnh Hàn! tôi hận anh! cơ hội cuối cùng tôi dành cho anh, anh đã không biết nắm giữ!) Cô xoay người rời khỏi đó, rời khỏi cái nơi chết tiệt này, cô chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi ghê tởm này.

.....hết.....

20. Chương 20: Sự Ra Đi Của Diệp Tử Anh

Không còn cảm thấy mùi hương kia nữa, Lãnh Hàn biết cô đã đi. Cuộc vận động cũng chấm dứt, anh với tay lấy quần áo vào mặt vào, đột nhiên một bàn tay trắng như ngọc bắt lấy cánh tay anh, giọng nói dịu dàng mê hoặc của cô thư kí vang lên bên tai.

-“Bây giờ người ta đã là người của anh rồi! anh phải chịu trách nhiệm với người ta nha!”

Lãnh Hàn đang tức giận, hất tay cô thư kí, mặc nhanh quần áo rồi bước ra khỏi cửa.

Cô thư kí kia cảm thấy mất mát, mới vừa rồi còn cùng cô vui vẻ ân ái, bây giờ lại lạnh lùng xa cách... Nhưng dù anh có đối xử với cô thế nào cô cũng vẫn yêu anh như vậy, anh từ lâu đã chiếm giữ trái tim cô, cô biết, Diệp Tiểu thư kia đã chiếm vị trí rất lớn trong lòng Lãnh Hàn, nhưng cô tiểu thư đó lại phản bội Lãnh Hàn. Ánh mắt cô thư kí nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lãnh Hàn rời đi, miệng nhếch lên một nụ cười. -“Lãnh Hàn, anh phải là của em, em sẽ mang thai con của anh và vị trí Lãnh phu nhân kia sẽ thuộc về em!”

Lãnh Hàn vừa mở cửa đã đá trúng một vật gì đó dưới đất, anh khom người nhặt lên, là hộp bánh lúc nãy Tử Anh mang đến, vẫn còn âm ấm và mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi. Lãnh Hàn cầm hộp bánh trong lòng tức giận tiện tay quần vào thùng rác bên cạnh, rồi bước đi vào thang máy.

Bước vào thang máy, anh đưa tay xoa mi tâm lòng lại khó chịu (Cô lừa gạt tôi chưa đủ sao? vẫn chưa biết tôi đã phát hiện ra cô là loại người dâm tiện như thế nào? ngay từ đầu nên tránh xa cô mới phải!) tuy nghĩ vậy nhưng sâu trong lòng Lãnh Hàn cảm thấy có một chút mất mát. Tối hôm đó Lãnh Hàn đến quán bar, uống rượu giải sầu cả đêm.

Sáng hôm sau

Trên chiếc xe roll royce màu đen sang chảnh đang lưu thông trên đường, trong xe ngoài tài xế ra thì có một nam, một nữ. Người con trai mặt không cảm xúc nhìn thẳng phía trước, còn cô gái hướng mắt ra phía cửa xe nhìn cảnh vật dần dần thay đổi, ánh mắt rũ xuống buồn bã. Bỗng nhiên người con trai cất tiếng nói khiêng cô gái thoát khỏi trạng thái thất thần.

-“Trở về rồi, sẽ có điều bất ngờ cho em!”

Tử Anh dương mắt ngạt nhiên quay sang Diệp Tử Kỳ.

-“anh! Có chuyện gì vậy!”

-“Về rồi sẽ biết!” Anh nhàn nhạt nói nhưng hàm xúc ẩn ý cười.

Tử Anh cảm thấy khó chịu, chắc chắn anh trai có gì đó giấu mình.

Tại sân bay

Dòng người đông đúc hỗn loạn, người nói chuyện, người thì ngồi chờ, có người thì chụp hình với người thân, còn có người vì chia xa mà khóc nức nở. Diệp Tử Kỳ quay lại gọi cô em gái đang đứng cách xa mình.

-“Còn làm gì vậy! mau đi thôi!”

-“vâng!” Cô nói vọng lại nhưng ánh mắt vẫn luôn hướng về phía cửa. Có lẽ cô đã quá mong đợi, cô đã buông bỏ nhưng vì sao trái tim vẫn không nghe lời, vẫn cứ mong ngóng hình bóng của ai đó, chắc có lẽ cô đã quá vọng tưởng.

Hạ quyết tâm, Diệp Tử Anh xoay người bước nhanh về phía Diệp Tử Kỳ, qua cửa soát vé và rồi đi vào bên trong. Trong khoang hạng nhất 6 ghế chỉ có Hai anh em rất thoải mái, nhưng sao cô lại cảm thấy rất nặng nề.

-“Mời các hành khách của chuyến bay DS274 từ Đài Loan đến Mỹ ổn định chỗ ngồi, thắt dây an toàn để chúng ta chuẩn bị cất cánh. xin nhắc lại....” Tiếng nói kinh điển của một tiếp viên nữ vang vọng....

Lại thấy em gái thất thần, Diệp Tử Kỳ nhướn người qua thắt dây an toàn cho Tử Anh.

-“Em bị sao vậy? không chú ý gì cả!”

Nghe anh trai hỏi, Tử Anh mới hoàn hồn.

-“Em không sao? tại hôm qua thức hơi muộn, nên có hơi mệt mỏi.”

-“Vậy em nằm xuống nghỉ ngơi đi!” Diệp Tử Kỳ dùng giọng điệu nhẹ nhàng, dịu dàng quan tâm em gái. Thấy Tử Anh đã nghỉ ngơi, đưa tay lấy tờ báo, chân dài bắt chéo, lưng hơi tựa vào ghế, anh nhàn nhã đọc.

Tử Anh, đầu tựa vào thành ghế, ánh mắt hướng ra phía cửa sổ, lúc máy bay từ từ cất cánh, và rời khỏi mặt đất, trái tim cô một lần nữa thất lại, nó lại đau nữa, rất đau..... Nếu anh đã không yêu cô, thì tội tình gì cô phải ở lại đó, anh rõ ràng thấy cô ở đó, nhưng anh không một chút đắn đo hay áy náy, anh vẫn say sưa cùng cô ta ân ái, bỏ mặc cô ngã quỵ vì đau khổ ở bên ngoài....., anh biết người ngoài cửa là cô, mà không do dự thốt ra lời nói khiến cô đau như vạn تیغ xuyên tim, sớm biết anh ta là người như thế, cô sẽ không để bản thân dính líu tới anh. Anh không cần cô thì cô sẽ ra đi!..... mãi mãi cũng không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa,.... từng giọt nước mắt lăn trên má, đây là lần thứ bao nhiêu cô khóc vì anh?..... không! đây là lần cuối cùng cô khóc vì anh!

Bàn tay Tử Anh xiết chặt ngăn không cho những giọt nước mắt tiếp tục rơi. Hôm nay, Diệp Tử Anh cô chỉ cho phép bản thân đau thêm một lần này nữa mà thôi!

Chiếc máy bay xé toạc bầu trời, bay trở về nhà cô, và rời xa cái nơi làm cô đau lòng....

++——

Tại công ty Lãnh thị

Lãnh Hàn đang ký hợp đồng, bỗng nhiên trái tim đau nhói, cảm giác rất lạ, anh đưa tay sờ lên lồng ngực, cảm giác ấy giống như mất mát thứ gì đó, cảm giác xa cách ập đến, mà anh cũng không hiểu rõ nguyên do. Anh sẽ không thể biết được, tại thời khắc vô tâm này của anh, sẽ làm anh đau khổ và tự dẫn vật như thế nào? Anh sẽ phải trả giá như thế nào với mọi việc anh đã gây ra cho Diệp Tử Anh.

.....hết.....

21. Chương 21: Bí Kịch Xem Mắt

Chiếc xe hơi chạy vào từ cổng, qua một dãy dài đình lãng, vòng qua đài phun nước, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà nguy nga tráng lệ. Diệp Tử Anh mở cửa xe bước xuống, người hầu đã chạy ra nhận hành lý mang lên phòng. Hai anh em cùng bước vào trong nhà.

-“Con đi đâu,làm gì,giờ này mới về?” Diệp cha đang ngồi trên sofa vẻ mặt nghiêm nghị hỏi.

-“Dạ!con đi....con đi....!”

-“Em đi thực tập sao lâu vậy!” tay anh kéo kéo cánh tay em gái. Diệp Tử Kỳ vội ngắt lời tránh để em gái nói sai sẽ mang đến đại họa,anh lại cứu cô một lần nữa.

-“Dạ!Tại lần này có nhiều việc cần nghiên cứu thưa cha!”Tử Anh biết anh đã nói dối giúp cô nên liền ăn nhập dồ.

Diệp cha không nghi ngờ gì,nhìn Tử Anh nói.

-“Được rồi lên phòng tắm rửa,tôi nay đi theo ta!”

-“Đi đâu vậy ạ!”

-“Lúc đó sẽ biết!”

Tử Anh không hỏi nhiều,liền hướng phòng đi thẳng.Diệp Tử Kỳ lúc này miệng đã rộng đến mang tai.

-“Con cười cái gì?nó xong rồi sẽ đến lượt con!”

Nụ cười trên mặt Diệp Tử Kỳ liền tắt ngúm.

-“Đã lớn như vậy rồi!còn chưa có ai?ta sinh con ra lại bất tài như vậy sao?”

-“Năm xưa không phải 30 tuổi cha mới quen mẹ sao?”Anh nhún vai,đôi mắt đảo qua đảo lại.

Diệp cha xấu hổ cùng tức giận,chỉ tay vào mặt Tử Kỳ.

-“con!.....”

-“Con có việc tới công ty đây!”miệng nở nụ cười, nói xong xoay người ra khỏi cửa, lên xe rồi đi.

———//———//

Tối

Sau khi được mẹ trang điểm nhẹ,Tử Anh theo cha mẹ lên xe rồi đi,cô không biết đi đâu nữa(kệ đi,chắc là đi dự tiệc như mấy lần trước thôi) cô hỏi quai mà Diệp mẹ không chịu nói.Với tính cách của Tử Anh,nếu nói ra chuyện họ bắt cô đi xem mắt,chắc chắn cô sẽ làm ầm ỹ lên, tìm cách bỏ trốn,nên cha mẹ cô đành ủy khuất cô vậy.

Trước cửa nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng sang trọng,cha mẹ Tử Anh đi trước còn cô đi sau.Khi cha mẹ cô thấy bóng lưng người đàn ông ngồi phía xa kia thì cha cô cất tiếng nói,đồng thời chỉ cho cô bằng cách liếc mắt.

-“Con thấy người đó không,đó là Dương Đình, người thừa kế tương lai của công ty tập đoàn Dương thị.Hãy đến đó và nói chuyện với anh ta đi!”

Tử Anh hoảng hốt ôm cánh tay Diệp cha.

-“Cha! không phải cha bắt con đi xem mắt đó chứ!”

-“Phải thì sao!”

-“Cha!con không thích,con trở về đây!”nói rồi định xoay lưng trở ra.

-“Nếu con bước ra khỏi đây,cha sẽ đóng băng hết các tài khoản của con,nhốt con trong nhà không cho ra ngoài!” Diệp cha thần thái nghiêm nghị lớn giọng.

Tử Anh quay sang Diệp mẹ,mặt mếu như sắp khóc.

-” Mẹ!”

-“Nghe lời cha con đi!”Diệp mẹ tỏ vẻ vô tội và nhân từ,nhưng thực chất việc này một nửa là do bà gây dựng nên.

-“Vào trong mau lên!”Diệp cha tức giận gằn từng tiếng.

Sau khi thấy con gái ngoan ngoãn từng bước đi vào,Diệp cha liếc mắt cùng Diệp mẹ rồi đi trở ra,tìm một nhà hàng cùng nhau ăn tối.

Bên trong

Tử Anh lê từng bước chân nhỏ bé như người không có sức lực trên con đường ngắn ngủn kia.Sau khi đã đến sau lưng người kia thì cô cảm thấy lạnh xương sống,người này tỏa ra khí chất lạnh thấu xương.(cha mẹ ôi!ngàn vạn lần đừng để anh ta nhìn trúng con nhaaaaa.).

Lấy hết can đảm,Tử Anh vòng từ phía sau đi ra đối diện người đàn ông.Đập vào mắt cô là hình ảnh một người đàn ông phong độ gần 30 tuổi dựa lưng vào ghế,đôi chân đan vào nhau,anh ta mặt tây trang màu đen thẳng thớm không một vết nhăn,mái tóc đen óng rũ xuống vàng trán cao cương nghị,đôi mắt sâu thẳm bị che khuất một nửa,sống mũi cao thẳng,làn da không trắng lấm nhưng vẫn gọi là trắng.(ôi mẹ ơi!!là mỹ nam nha!) cô nghĩ như vậy nhưng cô vẫn không hề thích hắn,cô cảm thấy cảm giác khá quen thuộc,bộ dạng này hình như cô đã từng gặp,nhưng không nhớ là gặp ở đâu.Bỗng âm thanh lạnh thấu xương vang lên.

-“Nhìn đủ chưa!” người đàn ông ngấn đầu nhìn cô,gương mặt thần thánh hiện lên trước mắt.

Tử Anh chợt dạ dờn tầm mắt

-“Xin chào,tôi là Diệp Tử Anh!” cô kéo ghế tự nhiên ngồi xuống không chút e ngại.Để anh ra không để ý cô,Tử Anh quyết định ra một hạ sách,đó là cô sẽ diễn một đứa con gái ăn chơi phóng túng,không biết lịch sự,cộc cằn thô lỗ...mà còn dâm loạn mê hoặc....

-“...” Người đàn ông ngồi đối diện nhìn cô nhú mày.

-“Anh thật là đẹp trai nha,tối nay có thể cùng tôi.....1 đêm.....không?”Tử Anh dùng giọng điệu mê hoặc hết cỡ,cổ uốn éo thân người,để làm cho giống loại con gái kia.

Gương mặt anh ta không cảm xúc nhìn cô,không nói gì.Trong mắt hiện lên tia khó hiểu.

-“Thế nào,sau khi qua đêm nay,liền cưới luôn có được không!”Tử Anh lại uốn éo như một con sâu trước mặt anh ta ,đôi mắt chớp liên hồi.

Người đó vẫn im lặng....

Tử Anh đã chịu không nổi anh ta...

-“Này Dương Dĩnh! anh bị câm sao???”

-“...”

-“Được rồi! tôi nói anh biết tôi chỉ là bị cha mẹ ép buộc mới đến đây mà thôi!anh đừng tưởng mình cao giá lắm! tôi đây không thích anh một chút nào,không thích một chút nào! anh nghe rõ chưa!”Tử Anh lớn tiếng nhìn thẳng vào anh ta mà chửi.

gương mặt người đàn ông thoáng ý cười, rồi nhìn cô.

-“Tôi không phải là Dương Dĩnh!” anh ta nói ngữ điệu trầm ổn vô cùng dễ nghe.

Tử Anh chết lặng một lúc.Đôi mắt liếc qua liếc lại,cô chợt nhớ ra,Dương Dĩnh mà cha nói còn rất trẻ,không già như vậy,mà trong lúc đi vào đây,cô đã thấy có tới 2 người đàn ông ngồi một mình,nhưng cô đã quyết định chọn người này.(trời ạ!cha thật là,không chịu chỉ cho rõ,làm hại cô!ây da! mất mặt chết đi được.) Tử Anh lấy tay che mặt nhìn lén qua kẽ tay xem biểu hiện người đàn ông.Chỉ thấy anh ta khẽ cười.

Bỗng nhiên có người đàn ông mặt tây trang màu đen bước đến.

-“xin lỗi Lâm tổng!tôi đến muộn!”

.....hết.....

22. Chương 22: Người Vợ Bất Đắc Dĩ

Tử Anh hốt hoảng ngăn đầu, gương mặt nhăn nhó vì xấu hổ, đang định nói xin lỗi và rời đi thì người đàn ông vừa tới lên tiếng.

-“Vị này là....”

Tử Anh định nhanh chóng nói qua loa là nhận lầm rồi định chuồn đi thì giọng nói Lâm tổng kia vang lên.

-“Đây là vị hôn thê của tôi!”

Tử Anh như chết ngồi, ngây ngốc trợn mắt khó hiểu nhìn anh. (Đây là trả thù hay sao? chết tiệt chết tiệt mà!)

Người đàn ông kia sững sốt một hồi lâu, lại hỏi.

-“Tôi chưa từng nghe nói Lâm Tổng có vị hôn thê này!”

-“Tôi có nhiệm vụ phải báo cho ngài biết sao?”

-”anh!....ông ta cứ hòng không nói lời nào. Ông ta là giám đốc Trương, định hôm nay đến đây bàn về chuyện ông muốn kết thân với Lâm tổng, muốn gả đứa con gái bảo bối cho anh ta.

Nói đến Lâm tổng kia, anh là người đàn ông độc thân 30 tuổi, gầy dựng công ty từ hai bàn tay trắng, hiện là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn đế quốc-Lâm Tuyên.

Tử Anh đã theo cha nhiều năm, nhìn thấy màn này không lấy gì làm lạ cả, nhìn qua cô đã biết người kia là muốn gì. Cô đã làm phiền Lâm Tuyên, thì cô sẽ giúp anh một tay vậy.

Lúc này giám đốc Trương lại cố lấy lại vẻ mặt hiền hòa, cười nói.

-“Xin hỏi, cô có thật là vị hôn thê của Lâm Tổng không?” Như ông ta được biết từ khi vợ Lâm Tuyên mất, anh chưa hề yêu ai, và cũng không thấy anh ta đi với ai, nên ông ta nghĩ có thể Lâm Tuyên dùng cô gái này để lừa ông.

Tử Anh liếc mắt về phía Lâm Tuyên, thấy anh vẻ mặt vẫn như vậy, không có gì làm lo lắng, cứ như cô nói phải cũng được, mà không phải cũng chẳng sao. Cô nghĩ (Nếu đã như vậy....)

Đôi môi tử Anh mở ra

Đối diện, Lâm Tuyên tuy vậy trong lòng cũng hơi thấp thỏm, nghe xem cô sẽ nói gì?

-“Chồng à! người này là ai vậy! em không thích ông ta một chút nào!” Tử Anh nhướn đôi mắt, giọng nói nũng nịu cố diễn y như thật.

Lâm tuyên “phụt”.....khóe môi anh giật giật, thật không nghĩ cô ta lại dám nói ra những lời này, anh đã chuẩn bị sẵn nếu cô nói không phải anh tự có cách đối phó, nhưng xem ra không cần nữa, khóe môi nhếch lên tạo một đường cong.

Trương giám đốc nổi giận chỉ tay vào Tử Anh.

-“Các người!.....” sau đó tức giận xoay lưng rời đi.

Lúc này chỉ còn lại hai người. Tử Anh nói.

-“Lâm tiên sinh, lúc này là tôi nhận nhầm người! tôi diễn một màn này giúp anh xem như xin lỗi, tôi xin phép đi trước!” Nói rồi đứng lên xoay lưng bước đi... chợt giọng nói Lâm Tuyên vang lên phía sau...

-“Cảm ơn cô!”

Tử Anh nghe thấy cũng không quay đầu lại, liền hướng phía cửa rời đi. Về phần Dương Đình anh ta chờ lâu nên đã rời đi từ sớm. Hẳn cha mẹ anh ta đã gọi cho cha mẹ cô từ lâu, về đến nhà cô không chết thì cũng bị thương.

Ra khỏi nhà hàng, cô cảm thấy thoải mái hơn, không khí thoáng đảng hơn, cô quyết định đi dạo phố một lúc.

Từ xa xa, Tử Anh nhìn thấy hai đứa nhỏ chừng 7-8 tuổi đang đứng đối diện một bé trai khoảng 6 tuổi, da trắng mịn màng, mắt to mũi ày thanh mi tú, ăn bận sạch sẽ, áo sơ my màu xanh sẫm lên một đoạn. Cô đi gần hơn thì nghe thấy một trong hai đứa con trai kia nói.

-“Mày đã không có mẹ, ban đêm đừng có đi ra ngoài, coi chừng bị người ta bắt thì khổ!”

nói xong hai đứa kia cười lớn. Còn đứa bé đó thần thái nghiêm nghị, hai tay ôm vai nói.

-“Ai nói tôi không có mẹ, mẹ tôi chỉ là đi xa mà thôi!”

-“Tôi nghiệp, đã không có mẹ còn bị cha bỏ rơi để đi lang thang một mình!...haha!”

-“Im đi! cha tôi không có bỏ mặc tôi!” bé trai kia nổi giận, đôi mày nhíu lại, gương mặt trắng như sữa xụ xuống trông rất buồn bã.

-“Nếu mày nói mày có mẹ, thì kêu mẹ mày đến đây đi! tao xem xem mẹ mày có đẹp bằng mẹ tao không?” đứa còn lại nói giọng giễu cợt, hai đứa nó vốn là hàng xóm gần nhà bé, thường hay thấy cha bé đi công tác bỏ nó một mình ở nhà với người giúp việc, lại không thấy mẹ bé, nên tỏ ra khinh thường.

Tử Anh thấy đứa bé đó thật kiên cường, còn nhỏ mà có thái độ y như người lớn, nhìn cách ăn mặc và lời nói thì đã biết là con trai nhà có tiền, cha mẹ bận công việc không có thời gian chăm sóc đây mà. Được rồi, hôm nay cô coi như làm việc thiện vậy! cô bước đến gần 3 đứa trẻ khẽ gọi.

-“Con trai! mẹ đã trở về rồi!” giọng nói ấm áp mà cực kì dịu dàng, gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười.

Đứa bé vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt mở to hết cỡ ngược lên nhìn Tử Anh. Hai đứa trẻ kia cũng vô cùng kinh ngạc, đối diện hai đứa nó là một cô gái trẻ cực kì xinh đẹp, cô bận váy voan màu xanh lục dài ngang gối, mái tóc xoắn nhẹ dài ngang lưng bay lật phất trong gió. Tử Anh khom người, véo má bé, nhẹ giọng trách mắng.

-“Tối rồi sao con không ở nhà, còn đi lung tung! tối nay về mẹ phải phạt con!” cô nở nụ cười như hoa mai mùa xuân.

Mùi hương hoa lan thoang thoảng trên người cô hòa vào làn gió xông vào mũi bé rất thơm, rất dễ chịu! sau đó Tử Anh quay sang nhìn hai đứa nhỏ.

-“Hai con lớn hơn em, lại đi bắt nạt em, mẹ các con là ai, cô phải nói với mẹ các con để dạy lại các con!” Tử Anh có ý tỏ ra giận dữ để lấy lại công bằng cho bé.

Hai đứa nhỏ thấy thế sợ hãi, vội vàng xin lỗi rồi chạy vụt đi, có lẽ từ đây, chúng không bao giờ dám ức hiếp bé nữa.

.....hết.....

23. Chương 23: Người Mẹ Bất Đắc Dĩ

Sau khi hai đứa trẻ kia chạy đi, Tử Anh quay sang bé nở một nụ cười, dơ tay chỉnh lại cổ áo cho bé, cử chỉ dịu dàng hết như người mẹ đang giúp con trai. Bé lại tròn xoe đôi mắt ngẩn lẹ, chăm chú nhìn người vừa nhận là mẹ nó, nó thầm nghĩ (là mẹ mình thật sao? không! mẹ đã chết, không thể nào sống lại được!) gương mặt lạnh lùng trở lại, bé gạt nước mắt.

-“Cảm ơn cô đã giúp cháu!” gương mặt ngây thơ đã không còn, thay vào đó là thần thái kiên định, lạnh lùng như một ông cụ non.

Tử Anh hết sức ngạc nhiên, vừa rồi nó vừa nhìn cô bằng ánh mắt thương nhớ vô cùng, giống như nhìn mẹ vậy, mà bây giờ lại thay đổi quá nhanh, cảm xúc này không nên có ở trên người một bé con 6 tuổi. Cô nhìn gương mặt cùng với thần thái này rất quen, dường như đã gặp qua, nhưng không nhớ rõ.

-“Không có gì! nhà con ở đâu, cô đưa con về!” Tử Anh cũng thắc mắc, không biết làm cha mẹ kiểu gì lại để con cái ra đường một mình giờ này.

Bé lại ngược lên nhìn Tử Anh bằng ánh mắt mà có lẽ trước đây bé chưa từng có. Bé vừa định nói gì đó thì.....

-“Lâm Thiên Hào!” một giọng nói đầy vẻ tức giận vang lên bên tai hai người. Cô nắm tay bé cùng quay sang, cô thấy tay bé bỗng nhiên trở nên rung rẩy.

Đối diện họ là một người đàn ông mặc tây trang màu đen vô cùng sạch sẽ, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, đôi mày nhiều chặt thể hiện rõ sự tức giận. Trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi....

Tử Anh nhìn thấy anh ta liền nhận ra, đó là Lâm Tuyên vừa gặp khi nãy. Anh ta gọi đứa bé này là Lâm Thiên Hào, trên trán đầy mồ hôi, sự tức giận kia, và hai gương mặt kia.... Tử Anh sâu chuỗi các sự kiện lại thì liền biết được.... đứa bé này tên là Lâm Thiên Hào, và là con trai của Lâm Tuyên kia.

Lâm Thiên Hào mặt xụ xuống, buông tay Tử Anh bước thẳng về phía Lâm Tuyên, đầu cúi thấp. Nó biết cha nó sẽ phạt nó vì lại làm cha lo lắng. Lâm Tuyên nhìn nó nhú mày rồi lại nhìn sang Tử Anh.

-“Cảm ơn cô đã giúp con trai tôi!” Anh ta nhìn thẳng vào cô lạnh lùng nói.

-“Không cần cảm ơn!” cô đáp lại sự lạnh lùng là sự lạnh lùng. Tử Anh lại nhìn sà Lâm Thiên Hào, cô nở một nụ cười rồi xoay người rời đi. Bỗng nhiên anh lại cất tiếng nói từ phía sau.

-“Tôi đưa cô về!”

Tử Anh quay mặt lại, anh một tay nắm tay Lâm Thiên Hào, một tay bỏ vào túi quần, hai cha con đẹp như thiên sứ, nhìn cảnh này cứ như đang đóng quảng cáo vậy. Cô nhẹ giọng nói.

-“Không cần đâu!”

-“Xem như cảm ơn cô! xe tôi ở đằng kia!” vừa nói vừa chỉ tay, xe anh cách đó không xa.

-“Vậy làm phiền anh!” cô đứng đó chờ anh mang xe tới.

.....

chiếc xe từ từ dừng lại, Tử Anh định mở cửa sau vào nhưng anh đã mở cửa sổ và nói

-“Cô ngồi đằng trước!”

Tử Anh ngạc nhiên nhìn vào trong liền thấy Lâm Thiên Hào ngồi ghế sau, mặt buồn thê thảm, cô nghĩ chắc nó sẽ bị cha nó la ột trận. Tử Anh nghe thế liền mở cửa trước ngồi vào trong, thắt dây an toàn. Lâm Tuyên nhìn một loạt các hành động của cô, rồi quay sang khởi động xe rồi đi. Xe băng băng trên đường, không ai nói với ai một câu, chỉ nghe thấy âm thanh động cơ xe mà thôi.

Tử Anh quay sang Lâm Tuyên đang chú tâm lái xe, nói một câu làm anh đơ một lúc...

-“Anh đừng đánh nó có được không!”

Câu nói này khiến Lâm Thiên Hào phía sau phải ngẩng đầu lên nhìn cô.

-“Cô nghĩ tôi là người cha hay đánh con sao!” Vẻ mặt anh có chút buồn cười nhìn cô.

-“Tôi!...tôi không có ý đó!”

-“Vậy là ý gì?” Lâm Tuyên ý cười đầy mặt, chốc chốc lại quay sang nhìn cô.

-“Khôngkhông có gì!” Tử Anh nhìn một loạt biểu hiện kia thì ngây người, nếu nhìn anh ta lâu chắc chết, vì biểu hiện kia quá đối đẹp đi! thật không thể dùng cách nào miêu tả.

Lâm Tuyên lại chú tâm lái xe, cả đoạn đường vẫn là sự im lặng ngưng ngịu.

Chiếc xe dừng trước cổng nhà Tử Anh, cô xuống xe không quên nói cảm ơn. Lâm Tuyên mở cửa kính xe, nhìn cô vào trong, trên mặt hiện rõ ý cười.

Sau đó, Lâm Tuyên lại cho xe chạy, trên xe chỉ còn lại anh và Lâm thiên Hào, nó vẫn không dám nói câu nào, chỉ biết cúi đầu. Nó biết nó sai rồi, nó không nên chạy đi tìm cha, nó biết cha nó có công việc, không thể suốt ngày ở bên nó. Nhưng cha suốt ngày bận công việc, cả tháng cha ở bên nó cũng chỉ được mấy ngày, nó cảm thấy rất buồn và cô đơn nên mới chạy đi tìm anh. Đột nhiên Lâm Tuyên lên tiếng làm Lâm Thiên Hào đầu đầy mồ hôi.

-“về nhà chép 10 lần từ điển Tiếng Anh, 2 ngày sau cha sẽ kiểm tra!”

-“Dạ!” Lâm Thiên Hào nhỏ giọng đáp. Nó biết nó không thể có ý kiến gì, bởi vì nó sai.

Lâm Tuyên cũng không ngạc nhiên vì sự chấp nhận của nó, vì anh không cho phép nó phản kháng anh. Lúc quản gia gọi cho anh nói Lâm Thiên Hào mất tích, anh đã rất lo lắng, từ trong nhà hàng anh lao ra như tên bắn, chạy bộ khắp nơi đi tìm, mồ hôi lấm tấm ướt trán. Sự tức giận lại tràn ngập trong lòng khi nghĩ đến Lâm Thiên Hào ban đêm chạy ra khỏi nhà, đi lung tung khắp nơi tìm anh.

Cuối cùng từ xa anh nhìn thấy nó bị hai đứa trẻ bắt nạt, anh định chạy tới thì cô đã nhanh chân hơn anh. Anh liền đứng một bên xem cô định làm gì, không ngờ thấy được cảnh tượng kia, khiến anh không khỏi cảm thấy vui vẻ.

.....hết.....

24. Chương 24: Sự Cố Bất Ngờ

Về đến nhà, chưa gì Tử Anh đã bị cha mẹ dân ột trận, lại dám để cho Dương đại thiếu gia leo cây, bắt quá Tử Anh có giải thích là làm người nhưng nào có ai chịu tin lời cô đâu. Về phần người anh trai tốt của cô, anh biết Dương Đình không phải loại người em gái mình thích nên sớm biết kết cục. Thế là Tử Anh bị cắt hết tiền bạc, thế đều đóng băng, cô giờ đây muốn mua gì cũng phải xòe tay xin, nếu muốn đi đâu e là còn không có tiền taxi để mà đi.

Sáng sớm Tử Anh rầu rĩ ngồi ở trong phòng.

-“Haiz! số mình thật là khổ!”

Ngoài cửa Diệp Tử Kỳ gõ cửa bước vào.

-“Chuyện gì mà rầu rĩ vậy em gái!” Diệp Tử Kỳ mặc quần thể thao màu đen với áo ba lỗ màu trắng để lộ bờ vai săn chắc quyến rũ, anh nhẹ nhàng bước đến bên chiếc ghế salon dài ngồi xuống, đôi chân thon dài đan vào nhau.

-“Cha cắt hết tiền của em, bây giờ em còn nghèo hơn ăn mày!”

-“phì.....” Diệp Tử Kỳ một tay chống khuỷu lên ghế bàn tay ôm đầu cười nắc nẻ.

-“Anh cười cái gì chứ!” Tử Anh tức giận ném cái gối vào mặt anh trai, do mãi cười không phòng bị, Diệp Tử Kỳ bị ấn nguyên cái gối vào mặt.

-“Dám ném gối vào anh này!!!” Diệp Tử Kỳ hai tay cầm gối đi thẳng đến bên giường đánh túi bụi vào đầu Diệp Tử Anh, khiến cô nằm ôm đầu kêu la, anh trai thật đáng ghét, cô vùng dậy cầm lấy cái gối ôm quất túi bụi vào anh, đánh nhau đưcj một lúc. Diệp Tử Kỳ dùng chiêu cuối cùng, anh lấy gối đánh cô nằm bẹp dí, lấy tay nhéo mũi cô, sau đó bỏ chạy thật nhanh ra cửa.

Bóng Diệp Tử Kỳ khuất xa mà trong phòng còn vang vọng tiếng Tử Anh.

-“Đồ đáng ghét, đứng lại đó! em sẽ cho anh biết tay!”

Cô chạy đuổi theo anh trai xuống lầu, hai anh em chạy vòng quanh bàn ăn, cuối cùng một giọng nói cắt ngang sự náo loạn.

-“Có thôi đi không! sáng sớm đã làm ầm cả lên!” Diệp lão gia ngồi trên sofa nói.

Hai anh em im lặng, sau đó đi vào phòng bếp kiểm cái gì ăn, lại nghe thấy trong bếp vắng vắng một loạt âm thanh.

-“Này! cái đó của em!”

-“Em ăn cái kia đi kia!”

.....

-“Này! đó là miếng cà chua cuối cùng rồi!”

-“Anh là con trai,ăn cà chua làm gì!”

-“Con nhỏ này!”

-“aaa!sao đánh em!”.....

.....

Diệp lão gia chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

.....//////////————-/////////————-.....

Buổi trưa,người bạn của Tử Anh hẹn đi ăn cơm,Tử Anh đã đồng ý,cô lại tìm anh trai xin tiền.Nói đến anh cô thật là keo,cũng chỉ cho tiền đi taxi mà thôi,không biết có đủ để về không nữa.Tử Anh mặc kệ,cô liền bắt taxi đi đến điểm hẹn.

Tại một nhà hàng khách sạn tây nổi tiếng,cô bước vào nhìn qua nhìn lại,đôi mắt cô dừng ở một cậu thanh niên tóc vàng,mắt xanh,mũi cao,đang thư thái ngồi ở đằng kia.Anh ta thấy cô liền vẫy tay gọi,Tử Anh đi đến ngồi xuống.

-“Biết mình chờ cậu bao lâu rồi không?” anh ta hỏi

-“Xin lỗi đi!kẹt xe!”

-“Lý do như vậy cũng nói được!” anh ta ngồi tựa vào ghế.

Tử Anh cười hề hề.

Món ăn được dọn lên,Tử anh và anh ta bắt tay vào vừa ăn vừa nói chuyện.

-“Cậu vẫn nhớ tôi thích ăn những món này sao?”Tử Anh hỏi.

-“Chúng ta chơi với nhau bao lâu chứ!cậu có người bạn như mình thật có phúc nha!” anh ta cười với cô.

Anh ấy là erick,bạn thân của Tử Anh bên Mỹ,hai đứa quen đã rất lâu,thường hay cùng ăn cơm,mua sắm,giữa hay người không có gì dấu diếm,thường tâm sự cùng nhau,tựa như tri âm tri kỷ vậy!lo thuốc dịch dung của cô là chính người này chế tạo ra.

Đang ăn ngon lành,đột nhiên nghe thấy tiếng“xoảng” thật lớn., hai người quay sang nhìn,chỉ thấy nguyên một đám người tụ ở đó,chen chúc nhau,khiến cô và erick chẳng thấy được gì.Hai người ch

25. Chương 25: Nụ Hôn Của Lâm Tuyên

Tại bệnh viện

Trong phòng vip,mọi thiết bị kĩ thuật đều tân tiến nhất,máy móc đều là mới nhất,tất cả đều là một màu trắng,màu trắng thuần khiết sạch sẽ,giường lớn bàn lớn,nhìn sang trọng như phòng tổng thống.Một người phụ nữ nằm im trên giường,mũi thở oxi,nhịp tim đều đặn,đôi mắt nhắm nghiền,trông bà ngủ rất thư thái.Một cô gái trẻ đang im lặng quan sát bác sĩ xấp xếp,cô nôn nóng hỏi.

-“Bác sĩ!bà ấy có sao không?”

-“Bây giờ không sao nữa rồi,nghĩ ngơi tắm rửa sẽ khỏe rất nhanh,cô đừng qua lo lắng,một chút theo y tá xuống quầy thu ngân đóng viện phí!” Nói xong,vị bác sĩ xoay người cùng hai cô y tá ra khỏi phòng.Đi được một đoạn,ông ta lại gặp một vị bác sĩ trẻ tuổi khác,ông kêu anh ta lại,hỏi.

-“Bác sĩ Tiền! bệnh nhân lúc nãy cậu đưa vào,là ai đã sơ cứu cho bà ta?”

-“Tôi nghe nói là một cô gái trẻ,không rõ lai lịch!có chuyện gì vậy ạ?”

-“Cô ta sơ cứu rất tốt,có lẽ là một vị cao nhân,từ trước tới nay chưa có ca nào xử lí tốt như vậy,nếu không có tay nghề cao, dù có làm đúng phương pháp bà ta cũng khó sống!”vị bác sĩ lớn tuổi tán thưởng hết mình.

-“Thật may mắn cho vị phu nhân kia!”

-“Cậu điều tra giúp tôi về cô gái này,có lẽ là một bác sĩ tài năng,nếu mời được cô ta,bệnh viện chúng ta chỉ có lợi không có hại!”

-“Tôi sẽ điều tra,thưa viện trưởng!”

-“Tốt!”Nói xong,ông đi lướt qua,bóng dáng khuất xa cuối hành lang.

Lúc này bên cạnh góc rẽ, cô gái đi đóng viện phí nghe được,cô thầm cảm ơn vị bác sĩ kia.

.....

Một người đàn ông bận tây trang màu đen mang theo đứa bé trai đi nhanh vào trong phòng -nơi vị phu nhân kia đang nằm,anh ta đến bên giường ngồi xuống,nhắc cánh tay bà ta đặt lên tay mình,bộ dáng đó không ai khác ngoài Lâm Tuyên.Đứa bé hỏi...

-“Cha!bà nội bị sao vậy ạ!”

-“Bà bị thương ở khách sạn do bóng đèn rơi trúng!”Lâm Tuyên lạnh nhạt kể.

-“Bà đã khỏe chưa ạ!”Lâm Thiên Hào nhìn bà nội rồi lại nhìn Lâm Tuyên.

-“Đã khỏe!”

Cô gái trẻ vừa đi đóng viện phí về,nhìn thấy Lâm Tuyên cùng Lâm Thiên Hào thì đôi mắt sáng rõ,cô chạy đến ôm cánh tay Lâm Tuyên.

-“Bác đã không sao rồi,anh đừng quá lo lắng!”

-“Không cần cô quan tâm!”Lâm Tuyên Lạnh nhạt gỡ bàn tay cô gái ra.

Cô gái thấy thế liền đi đến ôm Lâm Thiên Hào.

-“Con lo cho bà lắm phải không!không cần lo lắng nữa!”

Lâm Thiên Hào chán ghét vùng vẫy không cho cô ta ôm được.

Cô ta là Lý Gia Linh,con gái một người bạn của mẹ Lâm Tuyên,hai người thông đồng định tác hợp Lâm Tuyên và Gia Linh,Lâm Tuyên chẳng thèm để ý,đến nhìn cô anh cũng chưa hề nhìn tử tế một lần,nhưng Gia Linh cô ta thì khác,khi nhìn thấy Lâm Tuyên ngay lần đầu tiên đã yêu say đắm.Cô mặc kệ Lâm Tuyên từng có vợ và con trai,một người đàn ông tuấn mỹ đẹp trai lại giàu có và tài năng như thế ai thấy đều muốn có còn không kịp.Hai người họ không thích cô nên cô tìm cách tiếp cận mẹ Lâm Tuyên trước,rồi từ từ cô sẽ làm Lâm Tuyên yêu cô, Lâm Thiên Hào chấp nhận người mẹ là cô.Lý Gia Linh là cô gái thông minh,lại lương thiện, là con nhà giàu có nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn, rất được lòng mọi người.

Lâm Tuyên đã biết chuyện Tử Anh ra tay giúp đỡ mẹ anh,anh còn sai người điều tra,thì ra Diệp Tử Anh,tiểu thư tập đoàn Diệp thị là sinh viên ưu tú của Đại học Y khoa Harvard,thành tích rất xuất sắc.Với việc cô hết lần này đến lần khác giúp đỡ anh,trong lòng sớm hình thành hảo cảm,có lẽ anh đã tìm được người có thể lấp đầy khoảng trống trong tim mình.

Tối hôm đó Lâm Tuyên gọi điện cho Tử Anh mời cô cùng ăn tối để cảm ơn cô,anh còn lái xe đến tận nơi để đón cô.Tử Anh vui vẻ cùng đi ăn với anh,hai người nói chuyện rất vui vẻ.Cho đến lúc trở về,đột nhiên Lâm Tuyên dừng xe bên đường,quay sang nhìn Tử Anh.

Tử Anh cũng nhìn Lâm Tuyên,tâm trạng thấp thỏm nghĩ (chuyện gì đây!chuyện gì đây!) lúc này Lâm Tuyên càng nhìn chăm chú hơn,bầu không khí trong xe trở nên căng thẳng lạ lùng,Tử Anh không chịu nổi lên tiếng.

-“Anh nhìn tôi như vậy làm gì!sao không đi tiếp!” giọng nói có phần run rẩy.

-“Tôi thích em!” Lâm Tuyên nói ra chỉ vỏn vẹn 3 chữ, nhưng 3 chữ này làm Tử Anh ngây ra,cô không tin vào tai mình,một lúc sau lấy lại bình tĩnh,Tử Anh hỏi.

-“Sao cơ?” Tử Anh không tin được, cô như đang nằm mơ. Người đàn ông tuần mỹ trước mặt lại nói thích cô, một cổ quen thuộc gọi lên trong đầu, làm cô nhớ lại trước đây đã từng có một người đàn ông, cũng trong màn đêm tĩnh lặng, anh ôm cô ngồi trên đùi anh, bá đạo nói vào tai cô “Tôi cho phép em thích tôi!” tuy không phải là “Tôi thích em” nhưng lúc đó trái tim cô đập rất nhanh, vui như muốn nổ tung, cô cảm thấy rất hạnh phúc rất vui sướng. Nhưng bây giờ, tại giờ phút này, cảnh tượng ấy lại diễn ra lần nữa, cũng là một người đàn ông ấm áp đẹp trai, đang ở trước mặt cô bày tỏ, trái tim cô cũng đập rất nhanh, nhưng cảm giác vui sướng hạnh phúc dường như không tồn tại.

Lâm Tuyên thấy cô đơ một lúc, anh biết cô khó lòng chấp nhận nên nói.

-“Anh cho em thời gian!”

-“Được!” Cô nghe thấy Lâm Tuyên nói thế, trong lòng một cổ ấm áp dâng trào liền nở một nụ cười.

Lâm Tuyên thấy Tử Anh vui vẻ, anh biết cô cũng có tình cảm với anh, nên trong lòng cảm thấy rất thoải mái, anh tiếng sát lại gần cô, tim Tử Anh đập liên hồi, nhưng anh chỉ đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, nụ hôn của sự tin tưởng.

.....hết.....

26. Chương 26: Cuộc Sống Của Lãnh Hàn

Biệt thự Lãnh gia

Lãnh Hàn ngồi trên bàn ăn, xung quanh là những người đứng hầu, mặc dù nhìn qua rất đông đúc, nhưng trong lòng anh lúc nào cũng một nỗi cô đơn. Tay gấp vào một miếng thức ăn, nhưng rồi lại buông xuống, không có khẩu vị gì cả, anh cảm thấy nhớ người con gái kia, đôi mắt lại trở nên thâm trầm, anh nhớ nụ cười của cô, nhớ vẻ mặt xấu hổ thẹn thùng khi anh nằm trong lòng anh. Kể từ khi hay tin Diệp Tử Anh trở về Mỹ, lòng anh trở nên nặng trĩu, cảm thấy rất mất mát, giống như đã bỏ lỡ một thứ quan trọng nhất đời mình. Đã mấy tháng nay, kể từ khi Diệp Tử Anh rời đi, anh ăn không ngon, ngủ không yên, ăn thì không có khẩu vị, ngủ thì vừa nhắm mắt hình ảnh cô lại hiện lên trong tâm trí. Để không bị cô ảnh hưởng, mấy tháng nay anh điên cuồng lao đầu vào công việc, anh làm việc không kể thời gian, bản thân rất mệt mỏi nhưng vẫn cứ cố chấp. Đã nhiều lần anh có ý định sang Mỹ tìm cô nhưng khi nhớ đến hình ảnh đêm đó cô ở trong vòng tay của người đàn ông khác, nỗi hận trong lòng anh lại cứ thế dâng trào và ý nghĩ kia lập tức bị đánh bay, anh hận người con gái đó, hận người đã phản bội anh.

Tháng trước anh vừa hay tin cô thư kí mang thai, cô ta muốn anh lấy cô ta, anh làm sao có thể chấp nhận cô ta làm vợ, anh không hề yêu cô ta, bất quá hôm đó chỉ là anh quá nóng giận vì Tử Anh nên đã phát tiết lên người cô, nên đã không kịp phòng bị, để cô mang thai con của anh là điều quá đỗi sai lầm. Lãnh Hàn không nhẫn tâm giết con mình, nên anh đang phân vân, liệu anh chờ đợi cái gì???

đôi tay buông xuống bát đĩa, anh lên tiếng.

-“Dọn dẹp!”

nói xong đi lên phòng. Chỉ một lát sau, anh đi xuống với bộ tây trang màu trắng sạch sẽ, sang trọng, đi một mạch ra cửa, lên xe rời đi.

Chiếc xe của Lãnh Hàn dừng lại trước cửa một nhà hàng nổi tiếng, Lãnh Hàn xuống xe bước vào trong. Tiếng giày lộp cộp, đôi chân thon dài bước đi, hai tay để tự nhiên, mái tóc bị gió làm nhẹ bay lật phất, gương mặt không chút biểu cảm làm cả người anh toát lên cổ khí chất lạnh lùng giết người. Mọi người khi thấy anh bước vào không ai có thể rời mắt khỏi anh, cả người Lãnh Hàn như có ánh sáng bao quanh, cảm thấy vô cùng chói mắt. Lãnh Hàn đi đến chiếc bàn cạnh ửa kiến, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi đó, thấy Lãnh Hàn đến, đôi mắt cô ấy sáng rỡ, cô ta mặc bộ váy đen bó sát người làm lộ đường cong cơ thể quyến rũ, ai nhìn cũng mê, nhưng Lãnh Hàn thì ngoại lệ, anh nhìn cô không một chút cảm xúc. Cô ta là thư ký của Lãnh hàn-Tô Mộng Cẩm, vốn là con gái của một tập đoàn nhỏ, cũng có thể được coi là thiên kim tiểu thư đi, bởi vì bị hấp dẫn bởi sức hút của Lãnh Hàn nên đã đem lòng cảm mến, rồi yêu điên cuồng, cô nhờ cha giúp mình vào được tập đoàn Lãnh thị, làm thư kí cho Lãnh Hàn, cô nghĩ được làm thư kí cho anh cô đã đủ mãn nguyện rồi, nào

ngờ hôm đó Lãnh Hàn lại vì con nhỏ kia mà tức giận, rồi lại tìm cô phát tiết, có được cơ hội trời ban, cô liền tranh thủ muốn leo lên cao làm phượng hoàng.

Cô thư kí nhẹ giọng nói với Lãnh Hàn.

-“Hàn!em và con không đợi được nữa,bụng em đã càng ngày càng lớn!chúng ta mau làm đám cưới đi !”

Lãnh Hàn nhìn ra cửa,anh suy tư điều gì,không nghe thấy lời cô nói.

-“Hàn!anh có nghe em nói không,chúng ta kết hôn đi!” Mộng Cẩm lại lập lại,ngữ khí có phần nôn nóng,thấp thỏm.

Lãnh Hàn lúc này đã bình thường trở lại, lúc này anh lại nhớ tới ngày hôm đó,anh đi ăn bàn công việc với đối tác tại nhà hàng này,và cũng chính ngày hôm đó,anh tận mắt thấy cô đi ra quán bar cùng người đàn ông khác,nghe bên tai yêu cầu kết hôn của Mộng Cẩm,môi Lãnh Hàn hé mở...

-“Được!chúng ta kết hôn!”

Cô thư kí mừng như phát điên,cô đã không nghe lắm chứ,Lãnh Hàn đồng ý cưới cô! ý cười hiện rõ lên trên mặt,cả buổi tối cô ăn rất vui vẻ.Nhưng Lãnh Hàn thì ngược lại,nét mặt càng trở nên thâm trầm hơn.Anh sẽ kết hôn,sẽ không để Diệp Tử Anh vào trong lòng nữa,một người con gái như vậy không đáng để anh phải bận tâm.

Tô Mộng Cẩm rất phấn khích vì Lãnh Hàn đồng ý cưới cô,sáng hôm sau liền đem tin tức truyền ra,giới truyền thông báo chí không ngừng tìm kiếm tin tức,tác cả đều được Tô Mộng Cẩm trả lời, tất cả các trang báo đều đưa tin nóng,cô và Lãnh Hàn lên trang bìa,điều này làm Tô Mộng Cẩm cảm thấy rất vui,rất hạnh phúc.Lãnh Hàn cũng thấy các bài báo đưa tin,anh cảm thấy khó chịu,nhưng chuyện anh lấy vợ,không phải chuyện nhỏ nên đăng báo cũng là một chuyện bình thường,nhưng vì sao lại khó chịu như vậy?rất cuộc là vì sao?

Tô Mộng Cẩm ráo riết chuẩn bị váy cưới,cô muốn làm cô dâu xinh đẹp nhất của Lãnh Hàn,cô muốn Lãnh Hàn chở cô đi thử áo cưới,rồi chụp hình cưới,tất cả những thứ đó,anh đều chịu theo cô,vì sao?chỉ vì anh muốn người con gái kia phải hối hận,hối hận vì đã phản bội anh!

.....hết.....

27. Chương 27:kí Ức

Diệp Tử Anh,tay run run cầm tờ báo, đôi mắt buồn nhoe lệ,cô nhắm mắt rồi lại mở ra,một giọt nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt thanh tú.Lãnh Hàn đám cưới,tin tức này thật là một hung tin đối với trái tim cô,trái tim như có ai đó bóp nghẹt,rất khó thở.Càng khiến cô đau lòng hơn là người vợ của anh lại chính là chị thư kí đó,người ngày đó trước mặt cô anh đem cô ấy đặt dưới thân,cuồng nhiệt ân ái.Không quan tâm tới việc cô đang ở đó,đang nhìn hai người vui vẻ hạnh phúc,càng không nghĩ đến cảm nhận của cô,lại không cho cô biết lí do vì sao!

Lấy tay quẹt đi những giọt nước mắt,cô nở một nụ cười tự giễu,tay vo tròn tờ báo lại,cô ném vào thùng rác.

.///.....//////.....

Buổi tối tại biệt thự nhà họ Diệp

Diệp lão gia ung dung ngồi trên bàn ăn,ông nói.

-“Cả nhà chúng ta sẽ dọn về Đài Loan sống!”

Tất cả mọi người nhìn nhau đầy ngạc nhiên,rồi lại nhìn Diệp lão gia một cách khó hiểu, giống như không thể tin vào tai mình.

-“Có chuyện gì vậy cha!sao lại về đó sống?” Diệp Tử Kỳ tay gấp một miếng bông cải trắng xào thơm phức,hỏi.

-“Dù sao cũng là quê nhà, với công ty bên đó là công ty mẹ,con về đó dễ tiếp quản hơn!”

-“À,.....!”Diệp Tử Kỳ cảm thấy trở về cũng không có gì xấu,anh rất thích không khí ở đó,khỏe môi anh hiện lên ý cười.

Diệp Tử Anh lúc này ngơ ngẩn,cô đang suy nghĩ điều gì đó,đôi mày nhíu lại,tay dùng đôi đũa ghim ghim vào chén cơm,mặt thần thờ.Bỗng nhiên tiếng nói Diệp lão gia cắt ngang dòng suy nghĩ.

-“Tử Anh!con có ý kiến gì không!”

-“Nhất định phải về sao cha!ở đây không tốt hơn sao?” Tử Anh có nỗi khổ,khiến cô không muốn trở về nơi đó.

-“Cha đã nói rồi,chúng ta phải trở về!con có ý kiến hay không cũng không sao cả!”

Diệp Tử Kỳ phẩy ra cười,liếc thấy cha và Tử Anh nhìn mình,anh liền im bất,gương mặt lấy lại vẻ bình thường,thần nhiên gấp đồ ăn.Lúc này Diệp phu nhân mới lên tiếng.

-“vậy các con sớm dọn hành lý đi!2 ngày nữa chúng ta trở về!”

Cả nhà lại tập trung vào ăn cơm,sao khi ăn xong,ai về phòng nấy.

Gương mặt Tử Anh xụ như bánh bao chiều,xem ra phải trở về,cô hy vọng không gặp lại hân.

Đêm đến,ánh trăng từ trên cao dịu dịu chiếu rọi bầu trời,Diệp Tử Kỳ đứng trước tấm cửa kính lớn trong căn phòng của anh,ray bùng một ly cà phê nóng khói nghi ngút,tấm rèm cửa bay lất phất vì bị gió đẩy vào,từ nãy anh luôn để ý nét mặt em gái,theo anh biết,Tử Anh không phải rất thích ở Đài Loan sao! lần trước còn bỏ trốn về đó,còn ở hơn một tháng,nếu anh không bắt nó về không biết chừng nó ở luôn bên đó,vậy mà giờ đây,nhìn nét mặt và cử chỉ hành động của em gái,anh không khỏi cảm thấy có chút kì lạ.Nhớ lại ngày đó,lúc anh tìm thấy Tử Anh là đang ở quán bar,lúc đó Tử Anh đang uống rượu một mình,gương mặt còn đầm nước mắt,chắc chắn là có chuyện gì đó đã xảy ra với em,tại sao lúc đó anh không sớm nhận ra chứ!thở dài một hơi,Diệp Tử Kỳ nâng ly cà phê nóng uống một ngụm -“phụt.....!”nóng chết anh rồi.

Hai ngày sao,quả nhiên cả gia đình Diệp gia đã hạ cánh an toàn và đang đứng trước cổng một ngôi biệt thự rất lớn,rất lộng lẫy nguy nga.Cánh cổng từ từ mở ra,chiếc xe hơi chở cả 4 người chạy chậm chậm vào bên trong.Trong nhà kể từ ngoài cửa,toàn bộ người hầu xếp thành hai hàng ngay ngắn thẳng tắp,thấy 4 người đi vào,bọn họ đồng thanh cúi đầu,trăm lời như một.

-“Chào Lão gia,phu nhân,Thiếu gia,Tiểu Thư đã trở về!”

Trên mặt Diệp cha Diệp mẹ gật đầu,nở một nụ cười hiền từ với họ,ai nấy đều vui vẻ cười rất tươi,hai anh em cũng cảm thấy rất vui.Đi vào bên trong,căn nhà sạch sẽ thoáng mát,bao năm qua tuy gia đình họ không ở đây,nhưng thỉnh thoảng Diệp lão gia và Diệp phu nhân đi công tác cũng có ở lại vài ngày, tất cả người hầu đều giữ lại,đều trả lương đầy đủ,xem ra bọn người hầu này đều sống rất sung sướng nha!

Tử Anh mở cửa vào phòng,đã lâu lắm cô mới trở lại căn phòng này,tính ra cũng đã 12 năm rồi còn gì!Căn phòng giờ đây không còn nhiều đồ chơi nữa,cũng không có nhiều thú bông.Bọn họ đã dựa theo sở thích của cô mà trang trí lại căn phòng với màu trắng làm chủ đạo,màu trắng cho cô cảm giác sạch sẽ và thoải mái,tinh khiết như giọt sương ban mai,Tử Anh hít một hơi.

-“Thật thơm!”

Cô rất thích cách bày trí này,quả nhiên là có đào tạo.Môi nở nụ cười cô ngả người rơi tự do xuống chiếc giường nệm êm ái,đôi mắt mở to nhìn lên trần nhà.

-“Woa!vẫn còn sao?” Tử Anh ngạc nhiên ngắm những ngôi sao lấp lánh đủ màu được đính trên trần.Nó là những ngôi sao,mặt trăng,đám mây,....dạ quang mà lúc nhỏ cô rất thích,bọn chúng có thể phát sáng trong đêm.Đó là món quà của một người bạn nhỏ tặng cô,cô nhớ lúc đó mình cùng cha đến tham dự một buổi tiệc,cha mãi lo nói chuyện với khách,cô buồn bã chạy ra ngoài,đến bên một chiếc xích đu,cô công chúa nhỏ liền ngồi xuống,gương mặt buồn bã cúi đầu.Bầu trời lúc đó tối đen,xung quanh mọi người không ai để ý cô,mấy đứa trẻ khác cũng cùng chơi với nhau,bọn chúng chơi đuổi bắt rất vui.Bỗng nhiên trong đêm tối,trước mặt cô bé lóe lên một ánh sáng màu xanh,nhìn kĩ lại là một ngôi sao nhỏ,bay qua bay lại.

-“Này!sao em buồn thế!sao không ra chơi cùng bọn họ!”vừa nói cậu thiếu gia khoảng chừng 13-14 tuổi chỉ tay về phía đám trẻ đang chơi đùa đằng kia.Dựa vào ánh đèn mờ nhạt đằng xa chiếu vào,có thể thấy cậu ta bận bộ tây trang màu trắng tinh tể sang trọng,mặc dù còn nhỏ nhưng những đường nét tinh tể tuấn mỹ đã hiện rõ trên khuôn mặt,cô bé nhìn ngơ ngát,thầm nghĩ sau này cậu ta lớn lên chắc chắn sẽ giết chết bao cô gái.Cô bé nhìn người đối diện chầm chầm,đôi mắt to long lanh khẽ chớp,môi hé mở.

-“Em không thích chơi!”

Cậu thiếu gia kia,chìa tay đến trước mặt bé,trong bóng tối,một đốm sáng lóe lên,trong lòng bàn tay vị thiếu gia ấy có rất nhiều vật thể nhỏ phát sáng lấp lánh,ngôi sao này,đám mây này,mặt trăng này,mặt trời này,cả trái tim nữa,bất giác trái tim ai đó đập thành thịch mất rồi.

-“Cho em!” vị thiếu gia chìa tay trước mặt cô bé,đôi mắt cậu nhìn thẳng vào cô bé,môi nở nụ cười dịu dàng.Cô bé đưa tay nhận lấy,không quên nói.

-“Cảm ơn anh!”

-“Anh phải đi rồi!tạm biệt em!hẹn gặp lại!” sau đó xoay người rời đi theo một người đàn ông đứng cách đó không xa.Có lẽ cô bé sẽ mãi không quên được cảm giác này!

.....hết.....

28. Chương 28: Một Vụ Cá Cược

Giác mình tỉnh giấc đã là giữa trưa,Tử Anh xuống nhà không thấy ai cả,đi đến nhà bếp,một người hầu nữ trẻ tuổi thấy cô liền nói.

-“Tiểu thư! em dọn bữa trưa cho cô nhé!”

Tử Anh đến bên bàn ăn,ngồi xuống,cô hầu gái bưng thức ăn lên,nguyên một bàn toàn những món ngon thơm phức,nghi ngút khói.

-“cảm ơn!....à!cha mẹ tôi đâu rồi?”

-“Dạ Lão gia và phu nhân sáng sớm đã đi thăm nhà một người bạn!”

-“À!” nói xong Tử Anh cầm cuối ăn.

Sau bữa trưa là cuộc hẹn đi chơi với Nhã Tịnh,con nhỏ đó biết cô về thì rất vui,lại rủ cô đi mua sắm,dạo phố.

Vì tiện đường nên Nhã Tịnh ghé ngang rước Tử Anh cùng đi.Đến trung tâm thương mại,hai cô gái đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác,vui đùa rất vui vẻ.Tay xách vài đồ đồ mới mua,Tử Anh tung tăng đi lùi nói chuyện với Nhã Tịnh,trong trung tâm thương mại mà đi lùi thì sớm niết hậu quả gì,bỗng nhiên....

-“A!....xin lỗi!xin lỗi.”

Tử Anh va vào một cô gái khá xinh đẹp,nhưng nét mặt có phần chững chạc,cô sững sốt vì nhìn rõ cô gái này,Tử Anh nhớ rõ,cô ta chính là cô thư ký của Lãnh Hàn,nhìn kĩ lại bụng cô ta hơi nhô ra,phải quan sát kĩ mới thấy được.Tử Anh thầm nghĩ(lẽ nào!.....lẽ nào.....!!!!!!) chợt giọng nói chanh chua của cô thư kí vang lên.

-“Con nhỏ đáng chết!mày không có mắt hay sao?” vừa nói cô ta vừa quan sát Tử Anh,thoảng nhận ra Tử Anh, mặt cô ta hiện nhiều vẻ,có một chút khinh thường,một chút chán ghét,và đặc biệt là lo sợ.Mộng Cầm lo sợ Tử Anh trở về rồi sẽ gây ảnh hưởng địa vị của cô,ảnh hưởng Lãnh Hàn,ảnh hưởng đến đám cưới của cô.

Tử Anh lại vội vàng xin lỗi,Nhã Tịnh thấy Tử Anh xin lỗi,mà lại nhìn nét mặt cô gái kia đầy nét khinh thường Tử Anh.Nhã Tịnh biết cô ta là vợ sắp cưới của cậu,một con người như vậy mà cậu cũng lấy được,cô không khỏi xem thường mất thẩm mỹ của cậu cô,bất bình lên tiếng.

-“Này cô kia!người ta lỡ trúng cô,người ta đã xin lỗi rồi,sao cô ăn nói thiếu lễ giáo vậy!”

-“Liên quan gì đến cô!nếu làm ảnh hưởng đứa bé trong bụng tôi,các cô có mười cái mạng cũng không đền được!”Mộng cầm một tay xoa bụng,miệng nhếch lên,sau đó tay đặt trên bụng bước đi chầm chệe hiên ngang về phía trước.

Mặt Tử Anh càng thêm trắng bệc,cô có nghe lầm không?(cô ta có thai ư?cái thai đó là của Lãnh Hàn sao?) trong đầu hiện lên vô số câu hỏi,đầu cô ong ong câu nói kia.Nhã Tịnh thấy nét mặt Tử Anh đại biến,không khỏi lo lắng.

-“Tử Anh!.....Tử Anh! cậu sao vậy? mặc kệ cô ta,hạng người này không đáng để tâm.”

-“Mình không sao? chúng ta đi thôi!”

Hai cô gái đi ra phía cửa chính,Tử Anh thất thần đi như người mất hồn,đôi chân đi về phía trước nhưng hồn thì đang lơ đãng chốn nào.Mãi nghĩ đến cô gái kia,nghĩ đến đứa bé trong bụng cô ta,nghĩ đến Lãnh Hàn sắp cưới cô ta làm vợ,cả người Tử Anh bất giác run bần bật.Nụ cười tự giấu lại hiện trên môi,môi mấp máy.(hết rồi!.....hết thật rồi!!!.....)

...../////...../////...../////

Buổi tối

Tử Anh vô cùng buồn chán,cô lại đi dạo phố một mình,ánh đèn màu vàng nhạt dịu dịu hắt lên mặt đường,in trên đó là cái bóng mảnh khảnh gầy yếu của người con gái.Cô gái mang đầy nỗi cô đơn,nỗi tuyệt vọng.

Điện thoại trên tay vang lên tiếng chuông báo tin nhắn,Tử Anh mở điện thoại,là Lâm Tuyên.

[Em đang ở đâu?]

Nỗi cô đơn lại ập đến,cảm thấy ảm áp vì tin nhắn này,đôi tay thon dài lướt trên màn hình,cô gửi đi một tin nhắn.

[Ở một nơi anh không bao giờ tìm thấy!]

hầu như ngay lập tức,tiếng chuông báo lại reo vang.(ting!)

[Nếu anh có thể tìm thấy thì sao?]

[Anh sẽ không bao giờ tìm thấy em!]

Lâm Tuyên nhướn mày,ngón tay linh hoạt ần ần,tin nhắn được gửi đi,bất giác khóe môi xuất hiện nụ cười gian tà.

[Chúng ta cá cược đi!nếu bây giờ anh xuất hiện trước mặt em!em sẽ thua cái gì?]

Tử Anh đọc tin nhắn,đôi mắt mở to,môi nhếch lên khinh thường,cô nghĩ(Anh nghĩ đây là đâu?ở Mỹ xa như vậy!tôi mới không sợ anh!)

Lâm Tuyên nhìn chằm chằm vào màn hình,bỗng nó sáng lóe,anh trượt mở.Đọc xong môi anh giật giật.

[Em sẽ hôn anh 100 cái!]

[Đừng hối hận!]

Tử Anh mỉm cười định nhắn đi tin nhắn mang nội dung[không hối.....] chưa kịp gửi,ở phía sau đã vang lên giọng nói ôn nhu.

-“Em đã thua!”

Tử Anh quay lại phía sau,đập thẳng vào mắt cô,Lâm Tuyên đứng đó,tay cầm điện thoại giơ lên vẫy gọi cô.Mái tóc đen rũ xuống thỉnh thoảng bị gió thổi phất lên làm lộ đôi mắt đen xâu không thấy đáy,gương mặt tuấn mỹ với nụ cười dịu dàng,từng bước từng bước đi về phía Tử Anh.

-“Thế nào!hối hận rồi sao?” Lâm Tuyên đứng sát Tử Anh,cúi thấp đầu vào mặt cô hỏi.

Tử Anh vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Tuyên,(không thể nào!làm sao anh ta có thể xuất hiện ở đây được,..... không thể nào?)

Lúc này gương mặt hai người rất gần, Tử Anh thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh, dần lấy lại bình tĩnh, cơ thể từ từ lui ra, cô lắp bắp nói:

-“Sao....anh....lại có thể ở đây!”

Lâm Tuyên tiến lên một bước gần cô, môi mấp máy.

-“Sao anh lại không thể ở đây! bất kể em ở nơi nào, anh đều có thể tìm thấy!” sau đó nở một nụ cười ôn nhu như nước. Dồn dĩ anh đang đi dùng bữa bàn công việc với đối tác, vừa xong, anh bước ra cửa, định gọi xe đến thì thấy bóng dáng người con gái từ phía xa, anh nhận ra ngay là cô, trong lòng rạo rực một cảm giác khó tả. Tử Anh đứng hình, anh lại nói.

-“Nào, thực hiện đi!” vẻ mặt hiện lên nét gian tà.

-“Thực...thực hiện gì chứ?”

-“Em định nuốt lời sao?” Lâm Tuyên đứng thẳng, hai tay cho vào túi quần, khẽ nhú mày nhìn cô.

-“Anh sẽ cho em đổi 100 nụ hôn kia thành 1! nhưng phải thật cuồng nhiệt! thế nào? nhanh lên!” Lâm Tuyên lại tới gần hơn, đứng ngay trước mặt Tử Anh, cô cao thua anh một cái đầu. Thấy Tử Anh vẫn không có hành động, Lâm Tuyên chán nản lại nói.

-“Không ngờ em lại nói không giữ lời! được, không cần nữa!” Lâm Tuyên lùi ra hai bước nhìn Tử Anh.

Tử Anh thấy vẻ mặt Lâm Tuyên thất vọng về mình thì lo lắng, cô hùng hổ nói.

-“Một nụ hôn thôi mà, có gì to tát đâu!”

vừa nói Tử Anh từ từ bước đến gần Lâm Tuyên, đến khi hai cơ thể không còn khoảng cách, hai tay cô vòng qua cổ Lâm Tuyên, cô ngại ngần nhón chân đặt môi mình vào môi anh, cô không có kinh nghiệm hôn nên rất vụng về, đây là 1 đối 100 nên cô cố gắng làm cho tốt, cô sợ làm không tốt anh ta sẽ đổi ý, 99 cái thì cô chết đi cho xong, nhẹ nhàng dùng môi mình lướt qua đôi môi anh, lưỡi cô từ từ tiến vào trong mà quần lấy lưỡi anh. Lâm Tuyên như tê dại, chỉ đứng yên, để cho cô tự chủ động tác cả. Cảm giác thật tuyệt, người con gái vụng về hôn, không một chút kĩ thuật nhưng lại mang đến cho anh khoái cảm, anh rất thích, cực kì thích cảm giác này.

Cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe hơi màu đen đang chờ đèn đỏ, một người đàn ông chống khuỷu, tay trên cửa kính, ngón tay đặt trên môi hướng nhìn ra cửa sổ, đôi mắt đột nhiên dừng lại trên trên người đôi nam nữ ôm hôn bên vệ đường, ánh sáng đèn đường hắt vào làm anh có thể nhìn thấy rõ ràng hai con người kia. Bất giác cơ thể run lên, anh cắn sâu vào ngón trỏ của mình, làm rướm máu một vùng.

không biết qua bao lâu. Đèn xanh đã bật, nhưng anh vẫn ngồi đó, không hề động đậy, anh chỉ nhìn vào nơi đó, nhìn vào khoảng không vô tận, đôi nam nữ kia đã đi tự lúc nào, để lại nỗi đau trong tim anh, nỗi đau xé rách cả tâm hồn.

.....hết.....

29. Chương 29: Lãnh Hàn Thật Vô Tình

Nụ hôn tối hôm đó đối với Tử Anh chỉ là thua một vụ cá cược mà thôi, nhưng đối với Lâm Tuyên là sự ấm áp, là hy vọng, là nụ hôn ngọt ngào tuyệt vời nhất, đối với Lãnh Hàn là sự đau đớn, tuyệt vọng xé nát cõi lòng anh.

Đến bây giờ Lãnh Hàn đã thật sự xác định trong lòng Tử Anh vốn không có anh. Cô chỉ là đùa dòn với anh, cô bây giờ không phải có Lâm Tuyên rồi sao, cô luôn câu dẫn được những người đàn ông giàu có và ưu tú nhất, anh không khỏi khinh thường cô.

Lâm Tuyên ngoài mặt lạnh lùng nhưng bên trong lại rất ấm áp, anh rất dịu dàng, đặc biệt với người con gái mà anh yêu, anh cảm thấy được trong lòng Tử Anh có người khác, nhưng người đó dường như mang đến đau khổ cho cô, nên anh quyết định sẽ quan tâm cô nhiều hơn, để bản thân có thể thay thế hình bóng người kia, che chở cho cô, bảo vệ cô.

vào một buổi tối

Tử Anh cùng anh trai Diệp Tử Kỳ đến dự buổi tiệc của bạn anh. Dồn dĩ cô không định đi, nhưng anh trai năn nỉ quá với lại có thù lao nên cô mới đi, dù gì anh trai cũng không có ai để đi cùng.

Nhà hàng khách sạn đó quả thật rất sang trọng, cũng phải thôi, bạn bè anh trai cô nào có ai không giàu có cơ chứ. Tử Anh thì chẳng lạ lẫm gì với mấy thứ này, đi bên cạnh Diệp Tử Kỳ vào bên trong. Khi cánh cửa mở ra, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về hai người họ, Diệp Tử Kỳ mỉm cười dịu dàng nhìn em gái đang cau có, miệng lẩm bẩm chỉ một mình Tử Anh nghe.

-“Em có thôi cái bộ mặt đó đi không!”

-“Em là bị anh bắt đến đây!”

-“Xem như giúp anh đi, được không tiểu công chúa!”

-“Tại sao phải giúp anh, không!”

-“Vậy từ nay đừng hòng có một đồng nào tiêu vật nữa!” Diệp Tử Kỳ buồn tay Tử Anh ra.

Aaa, giám đem chuyện tiền bạc ra hăm dọa cô, anh đúng là chán sống mà, nếu không phải tiền bạc đều bị cha cắt hết cô cũng không phải đi xin xỏ anh trai.

-“Được rồi được rồi!” cô mỉm cười gượng gạo rồi vòng tay qua khuỷu tay Diệp Tử Kỳ, lại nói.

-“Anh trai đáng ghét!”

-“Dám mắng anh, tiền giảm đi một nửa!” Diệp Tử Kỳ ghé vào tai Tử Anh nói.

-“...”

Mọi người nhìn thấy một màn ân ái kia thì biết rõ hết. Các cô gái căng đôi mắt thù hằn nhìn Tử Anh, giống như muốn dùng ánh mắt đâm chết cô, bởi vì dám câu dẫn Diệp Tử Kỳ của bọn họ.

Vừa đi vào, đã có mấy người đi đến đối diện Diệp Tử Kỳ cười nói.

-“Đã lâu không gặp, đã có bạn gái rồi à! haha!” một anh chàng khá điển trai liếc qua Tử Anh nói.

-“Diệp Tử Kỳ nhà ta cuối cùng có bạn gái rồi!” lại một anh chàng có vẻ ngoài thư sinh nói.

Thấy anh trai cần nói chuyện với bạn, lại nhìn thấy ai đó bên kia, trái tim cô giật thót, vội vã nói.

-“Anh à! em có bạn ở đây, em đi chút nha!”

-“Được rồi, em đi đi!” nói xong Diệp Tử Kỳ cùng đám bạn cùng đến quầy bar uống rượu.

Tử Anh rời đi đến một chỗ góc tối, ngồi bên bàn ăn, lựa vài cái bánh ngọt ăn ngấu nghiến, cô đói cùng sắp chết rồi.

Lãnh Hàn ngồi ở đó, từ khi Diệp Tử Anh đi vào, anh đã nhận ra, nhưng nhìn thấy người đàn ông bên cạnh lại không phải là Lâm Tuyên, mà lại là người buổi tối hôm đó ở quán bar, trong lòng càng thêm lửa hận (Diệp Tử Anh! rốt cuộc cô có bao nhiêu người đàn ông).

Không biết qua bao lâu, Lãnh Hàn uống bao nhiêu rượu, anh đã không thể kiềm chế được nữa, anh phải hỏi cho ra lẽ, vừa nhìn thấy Tử Anh bước về hướng nhà vệ sinh, Lãnh Hàn liền đi theo cô.

Trên hành lang dài ngoằn ngoèo, Tử Anh cảm thấy lạnh sống lưng, vẫn đi về phía trước, cô là định đi rửa mặt cho tỉnh táo. Chợt ai đó ôm cô từ phía sau, làm Tử Anh vô cùng sợ hãi. Hơi thở Ấm nóng truyền vào bên tai.

-“Đã lâu không gặp, không ngờ cô cao tay như vậy!” Lãnh Hàn ghì sát vào khuôn mặt nhỏ bé của Tử Anh.

Tử Anh nhận ra ngay giọng nói này, giọng nói mãi in sâu trong lòng cô. Giọng điệu run rẩy nói.

-“Anh làm gì vậy hả? buông tôi ra!” nói xong còn vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay kia.

-“Buông? hôm nay tôi sẽ cho cô nếm mùi vì đã phản bội tôi!” Lãnh Hàn nhất bồng Tử Anh, ôm cô trong lòng, mở một phòng trên hành lang bước vào trong.

Tử Anh nằm trong lòng Lãnh Hàn nghe thấy tiếng đập của con tim anh vô cùng mãnh liệt, dồi dào sức sống, một phen hoảng sợ ập đến, cô biết anh định làm gì.

Lãnh Hàn một phát ném Tử Anh lên chiếc giường lớn, cơ thể to lớn đè lên người cô, nhanh chóng chiếm đoạt bờ môi cô, không để cô nói một lời, anh cuồng dã xâm chiếm, bá đạo vô cùng, anh chỉ biết hôn rồi lại hôn làm Tử Anh xém không thở được nữa, đôi môi sưng lên đỏ mọng. Tử Anh vùng vẫy kịch liệt, tay không ngừng đánh lên ngực Lãnh Hàn. Lúc này Lãnh Hàn dừng lại, nhìn thấy cô nước mắt lưng tròng, lại thấy cô thật dã tạo. Anh một tay xé toạc chiếc váy của cô, cảnh xuân đào dạt hiện lên trước mắt, cơ thể trắng như Tuyết của Tử Anh nằm trước mặt anh không ngừng vùng vẫy mắng chửi.

“Lãnh Hàn, buông tôi ra, anh định làm gì!....Lãnh Hàn!!!”

“Cô không biết qua bao nhiêu lần ông rồi! còn không biết tôi định làm gì sao?” nói xong Lãnh Hàn nhanh chóng cởi đồ. Cơ thể nam giới rắn chắc tỏa ra trước mặt Tử Anh, cô không khỏi đỏ mặt tía tai. Định vùng dậy chạy ra khỏi cửa, nhưng làm sao trốn được đây, anh mạnh bạo như vậy, ngay lập tức đã đè cô xuống giường. Lãnh Hàn đang rất tức giận, vô cùng tức giận, lửa nóng trong người bùng bùng cháy lại nghe cô nói.

“Lãnh Hàn! anh sẽ hối hận!”

“Hối hận ư! hạng như cô không có tư cách” vừa nói anh không chút thương tình, không chút dịu dàng, không màn đạo đức, ngược lại mạnh bạo, điên cuồng động thân một cái tiến sâu vào bên trong. Đột nhiên hoảng hốt, (vừa rồi có vật cản, không lẽ....không lẽ....) lửa trong người bùng bùng cháy, anh không suy nghĩ nhiều điên cuồng động thân.

Một cổ đau đón ập đến, thân dưới đau đến chết người, Tử Anh quần quạy, nước mắt tuôn như mưa. Không ngờ lần đầu tiên của cô lại bị người mà cô yêu nhất dùng bạo lực mà tước đoạt, không một chút thương tiếc, nước mắt không ngừng rơi, Tử Anh ngất đi trong sự tuyệt vọng.

Lãnh Hàn điên cuồng hành hạ Tử Anh suốt một đêm, không biết cô ngất đi rồi tỉnh lại bao nhiêu lần, vẫn còn nhìn thấy anh cuồng dã mà động thân, như muốn giết chết cô.

Cho đến gần sáng, Lãnh Hàn mới thỏa mãn dừng lại nhìn ấn kí màu hồng trên tấm ra giường, thì thảo bên tai cô.

“Đó là sự trừng phạt!” nói xong anh xoay người đứng lên mặc quần áo, rồi nhanh chóng rời đi.

Tử Anh nằm trên giường, cơ thể đau đớn tột độ, cả người đau nhứt âm ỉ, suốt một đêm, anh ta làm suốt một đêm, vậy mà đến sáng vẫn dồi dào sức sống, còn cô, cô nằm bẹp trên giường, khó khăn động dậy, ngồi dậy thấy trên bàn có bộ quần áo, cô không chút do dự đem vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ thay bộ quần áo, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Diệp Tử Kỳ tìm cô suốt một đêm, hỏi hết người này đến người khác, lo lắng vô cùng chạy đi khắp nơi, anh còn ngủ gục trên ghế sofa đợi cô về. Tử Anh nhìn thấy anh trai khổ sở ngủ gục, nhẹ nhàng đến gần.

“Em đã đi đâu?” nhận biết có người đến gần, Diệp Tử Kỳ lập tức mở mắt.

“Em....em đến nhà một người bạn!” Tử Anh lo lắng ấp úng trả lời.

“Tại sao không nói anh một tiếng, biết anh lo lắng lắm hay không!” Diệp Tử Kỳ bật ngồi dậy, lo lắng mà trách mắng cô.

“Em xin lỗi, lần sau không dám nữa!”

“Được rồi! lên phòng đi!” Nói xong lại mệt mỏi nằm xuống ngủ luôn khiến Tử Anh không khỏi buồn cười.

.....hết.....

30. Chương 30: Bắt Cóc

Sự việc xảy ra vào đêm hôm đó, có người mách với Mộng Cầm là nhìn thấy Lãnh Hàn ở cùng một cô gái, Mộng Cầm rất tức giận liền cho người điều tra, sau khi biết đó là Diệp Tử Anh, Mộng Cầm hận không thể đánh

chết cô ta. Mộng Cầm tìm cách thuê bọn người xã hội đen hành động, hồng loại Diệp Tử Anh ra khỏi cuộc chơi.

Thế là trong lúc Tử Anh trên đường đến trường để chuẩn bị nhập học, cô đã bị bọn người áo đen bắt lên một chiếc xe. Suốt con đường đi, Diệp Tử Anh luôn vùng vẫy, bị bọn chúng tát mấy cái, gương mặt cô đỏ lên, khóe môi chảy ra dòng máu tươi, cô bị trói hai tay, bịt mắt và miệng bị dán băng keo, cô chỉ có thể nghe những âm thanh rầm rầm như tiếng xe cẩu mức đá, xe chạy rất sốc, cô nghĩ đang chạy lên đường núi, không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Khi chiếc xe dừng lại trước một căn nhà gỗ đơn sơ bị bỏ hoang đã lâu, bọn người áo đen đem cô ném vào bên trong, làm cả người cô đau ê ẩm, một muốn rã rời. Một tên đầu trọc mặt mũi bặm trợn ra ngoài rút điện thoại gọi cho Mộng Cầm.

-“Alo...tôi đã bắt cô ta, bây giờ cô muốn thế nào?”

bên kia truyền đến âm thanh ma mị, vui vẻ của Mộng Cầm.

-“Muốn làm gì tùy ông? chỉ cần đừng để nó sống sót trở về!”

-“Tôi hiểu rồi, cô hãy gửi tiền cho tôi đi!”

-“Chuyện đó ông không cần lo!”

Sau khi cuộc gọi kết thúc, tên đầu sỏ đó vào đóng cửa nhà kho, cùng mấy tên đàn em ra ngoài ngồi hút thuốc bàn việc nên xử lý thế nào.

Lúc này bên trong chỉ còn lại một mình Diệp Tử Anh, cô rất hoảng sợ và lo lắng, hai mắt tối sầm, hai tay bị trói chặt, cơ thể mềm nhũn không sức lực. Nghe thấy tiếng bàn tán rôm rã phía trước, cô càng trở nên hoảng sợ. Bọn chúng định làm vầy với cô sao? sao đó còn giết cô nữa. Nỗi sợ ập đến, Tử Anh cả người run rẩy, không ngừng vùng vẫy muốn thoát khỏi giây trói nhưng không được. Cô sức nhớ ra chiếc điện thoại nằm trong túi áo khoác, cảm thấy vẫn còn có tia hy vọng, dùng bàn tay bị trói chặt cố gấn thò vào túi áo khoác, rất khó khăn, nhưng cuối cùng cô cũng lấy được. Đôi mắt bị bịt kín không thể nào nhìn thấy gì, Tử Anh chỉ có thể gọi đại một số, cuộc gọi gửi đi, người bắt máy là Nhà Tĩnh, nhưng không nghe thấy Tử Anh nói gì, cô nghĩ chắc ẩn nhầm nên gác máy. Tử Anh không khỏi thất vọng, cố gấn ẩn loạn xạ trên danh bạ, rốt cuộc một cuộc gọi được gửi đi....

Lãnh Hàn đang tham dự một cuộc họp rất quan trọng, mọi người đang rất chú tâm nghe anh nói, bỗng nhiên điện thoại reo vang, Lãnh Hàn không nghe, điện thoại reo một lúc thì tắt, lần thứ hai điện thoại lại reo, Lãnh Hàn cảm thấy trong người hơi khó chịu, có cảm giác rất lạ mà anh không thể lý giải, anh nhíu mày dứt tay vào túi quần.... Nhìn thấy người gọi là Diệp Tử Anh, anh cảm thấy rất lạ, Tử Anh sao lại gọi cho anh, giờ tay xin phép ra ngoài, anh nhắc máy.

-“Gọi tôi có chuyện gì?”

-“...”

-“Sao không nói gì?” lãnh Hàn tức giận nhíu mày.

-“ư ưm.....!” Tử Anh cố gấn phát ra âm thanh, nhưng rất nhỏ, cô biết đó là Lãnh Hàn, cô rất vui, hy vọng anh cứu cô.

-” Diệp Tử Anh!tôi không có thời gian!” Lãnh Hàn nổi giận gờ tay định tắt máy, Tử Anh vô cùng thất vọng buông tay. Cuối cùng, anh đã không cần cô.

“Ầm” một tiếng

-“Con nhỏ chết tiệt!giám gọi điện thoại,ông ày biết tay!” .

.sau đó điện thoại kêu tút...tút....tút....

Tên đầu sỏ đã nhìn thấy Tử Anh cầm điện thoại, liền ném cái ghế bên cạnh xuống đất, chạy đến dứt điện thoại ném mạnh lên nền nhà, đồng thời nắm tóc Tử Anh để cô ngước mặt lên. Sau đó tát vào mặt cô, làm gương mặt sưng đỏ rớm máu.

Trời tối đen

Tên đầu trượt sau khi ăn uống no say, liền nói với đám đàn em.

-“Bây giờ tao xử nó trước, xong thì cho tụi bây tha hồ chơi!”

-“Hoan hô đại ca!” cả đám đàn em tung hô, miệng nhể nhại nước miếng.

Cánh cửa mở toang, tên đầu sỏ trượt đầu từ từ đi vào. Tử Anh không biết đó là ai cả, chỉ biết bản thân đang rất nguy hiểm, ông ta đi đến, chỉ mở trối hai tay cho Tử Anh, mở cả miếng băng keo dán trên miệng. Ông ta điên cuồng ôm lấy cô, Tử Anh sợ hãi cùng ghê tởm, vùng vẫy, đôi tay nhỏ đánh về phía hắn, nhưng sức lực chỉ đủ để gãi ngứa, trong lòng không ngừng lặp lại một câu (Lãnh Hàn! Cứu em!....Lãnh Hàn!), rồi vì quá mệt mỏi nên đã ngất đi.

-“Ngoan nào! anh sẽ làm em thích!” vừa nói hắn ta vươn tay mở cúc áo của Tử Anh, mở một cúc, rồi cúc thứ 2....“Rầm” một cái ghế quất thẳng vào lưng hắn ta làm hắn la rú lên, hắn quay phắt lại, thấy một người đàn ông cao lớn, bận tây trang trắng thơm sạch sẽ, trên nét mặt hiện lên sát khí như muốn đem hắn ra nghiền nát, Lãnh Hàn lại đánh hắn mấy cái té xuống đất, anh đến bên Tử Anh đang nằm đó, ôm cô vào lòng, vỗ về.

-“Không sao rồi! đừng sợ! anh ở đây!”

tên đầu dỏ lại chạy đến, hô bọn đàn em nằm la liệt trên sân, tấn công Lãnh Hàn, Anh đặt Tử Anh xuống. Hơn 30 người trên tay cầm dao, gậy, có cả côn sắt....cùng bao vây Lãnh Hàn, một mình anh đứng trong dòng người, đôi tay nắm chặt vì tức giận, có vài tên nhào đến cầm gậy sắt đánh anh, nhanh chóng Lãnh Hàn đã né được và đánh mấy tên đó nằm bẹp. Tên đầu sỏ mang cái lưng ê ẩm hô gọi tặc cả cùng xông lên, Lãnh Hàn tuy mạnh, nhưng để đấu cùng lúc nhiều như vậy, làm sao chống chọi nổi. Nhưng anh đã cố gắng, đánh được bao nhiêu thì đánh, đánh đến khi không đánh được nữa, cả người mệt mỏi rơm rớm máu ngã quỵ xuống đất. Tên đầu sỏ cầm lấy cây gậy sắt, miệng cười nhếch tiến đến gần Lãnh Hàn đang gục dưới đất.

-“Đám đánh tao! mày chết đi!” nói xong cầm cây gậy giơ lên cao nhắm thẳng đầu Lãnh Hàn đánh xuống.

“đùng!” mọi người cùng lúc nhìn qua tên đầu sỏ, thấy hắn vẫn nụ cười nhếch đó, nhưng trên trán xuất hiện một lỗ trống, máu chảy xối xả. Hơn 30 tên xã hội đen bị người của Tề Lăng bao vây, đều giơ tay đầu hàng, Tề Lăng chạy đến bên Lãnh Hàn, ôm lấy anh, chủ nghe thấy tiếng anh thì thào.

-“Diệp Tử Anh ở bên trong! mau cứu cô ấy!” nói xong anh ngất đi vì quá mệt mỏi.

Tề Lăng tức giận đánh túi bụi mấy tên đàn em, rồi chạy vào ôm lấy Tử Anh đang ngất xỉu, đưa lên xe cùng Lãnh Hàn rồi lái xe rời đi, phía sau không ngừng nghe tiếng súng nổ, anh biết bọn thuộc hạ đã xử trí xong.

Ở ghế sau, Lãnh Hàn mơ màng tỉnh, anh quay sang thấy Tử Anh cả người máu me trầy xước, giơ tay gỡ miếng băng mắt của cô xuống, cô vẫn mê mang. Anh hôn lên trán cô thì thầm nói bên tai cô.

-“Không sao rồi! em đã không sao rồi!”

Tề Lăng thông qua kính thấy được cảnh này không khỏi khâm phục Lãnh Hàn, xem ra anh còn bị thương nặng hơn cô rất nhiều. Nhanh chóng đưa cả hai đến bệnh viện.

.....hết.....

31. Chương 31: Hiểu Lâm Nói Tiếp Hiểu Lâm

Khi Diệp Tử Anh tỉnh lại vào một buổi sáng, gió lùa từ cửa sổ vào trong hòa với ánh sáng sớm trong lành làm cả căng phòng bừng bừng sinh khí. Cô mở mắt đón nhận luồng ánh sáng dịu thơm mát, hít sâu một hơi, cảm giác thật thoải mái. Thật ra cô tỉnh cách đây đã hai ngày, nhưng phải nằm viện điều dưỡng, Có tiếng gõ cửa, sau đó một người đàn ông bước vào, mang theo giỏ trái cây.

-“Sao rồi! đã đỡ hơn chưa!” Lâm Tuyên vừa nói vừa đặt giỏ trái cây xuống đến bên giường đưa đôi tay đặt trên vai cô.

-“Không sao rồi! em khỏe lắm!” Tử Anh giơ hai tay lên giống như người rất khỏe mạnh.

-“Vậy thì tốt!” Lâm Tuyên giơ tay véo mũi cô.

-“Anh gọt trái cây cho em ăn!”

Lâm Tuyên đi đến bên bàn, chọn lấy quả táo, lấy con dao nhỏ, anh gọt hình xoắn rất điêu luyện, trong lúc gọt anh rất tập trung, mái tóc lay động trong gió, toát ra vẻ dịu dàng hiếm có, chẳng mấy chốc là gọt xong, Tử Anh nhìn đến thất thần, không biết anh đã xong từ bao giờ.

-“Nhìn gì thế! anh đẹp trai lắm sao?” Lâm Tuyên hất khuôn mặt.

-“Phải đó! rất đẹp trai!”

Lâm Tuyên ngượng ngịu cắt quả táo đưa cho cô.

-“Ăn đi! nói nhiều quá!”

Tử Anh cười lớn rất sảng khoái, Lâm Tuyên lấy một miếng đưa tới trên miệng Tử Anh, cô cũng không ngần ngại há miệng cắn một cái, nở nụ cười vui vẻ. Cùng lúc đó cánh cửa bật mở, Lãnh Hàn bước vào trên tay cầm bịch bánh ốc chó mà lúc trước cô thích ăn, anh luôn ghi nhớ nó, vì cô ăn nó sẽ rất vui vẻ.

Đập vào mắt anh là cảnh Lâm Tuyên đút cho Tử Anh ăn táo, rất hạnh phúc, Lâm Tuyên rất dịu dàng, còn Tử Anh thì cười vui vẻ. Bọn họ mãi vui đùa không biết ngoài cửa có người vào, Lãnh Hàn xiết chặt gói bánh trong tay khiến nó trở nên bàu nhàu, anh xoay người trở ra, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều so với lúc đi vào, anh ném gói bánh vào thùng rác. Nhớ lại lúc trước anh cũng đã từng ném một hộp bánh vào thùng rác, đó là hộp bánh của cô cho anh, giờ đây anh cũng ném một gói bánh vào thùng rác nhưng nó là của anh cho cô.....

Lãnh Hàn rất tức giận, tại sao cô bên người khác thì cười vui vẻ, còn ở bên anh cô luôn sợ hãi và chán ghét, cô cười với hắn nhưng chưa bao giờ cười với anh. Anh định sẽ bỏ qua, dù cô ấy có bao nhiêu người đàn ông, anh sẽ tự tay cướp cô ấy về, nhưng bây giờ anh sẽ không! cô ấy ở bên Lâm Tuyên rất vui vẻ mà. Lãnh Hàn ngồi trên xe không ngừng suy nghĩ, anh đưa tay xoa thái dương đau nhức. Hôm đó anh bị thương rất nặng, bị trúng rất nhiều đòn, tổn thương nội tạng, phải trải qua cuộc phẫu thuật kéo dài 2 tiếng, đến hai ngày mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại anh đã vội vã đến tìm cô, còn mua món ăn cô thích nhất nhưng kết quả lại không như anh mong muốn, nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng Lãnh Hàn trở nên lạnh buốt tay lại đưa lên vết phẫu thuật đang đau âm ỉcó lẽ trái tim cô vốn không thuộc về anh.....

Về phần Tử Anh, cô nghĩ rằng người cứu cô tối hôm đó là Lâm Tuyên, bởi vì ngày cô mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Lâm Tuyên, anh lo lắng quan tâm cô, chăm sóc rất ân cần chu đáo. Nhớ lại ngày đó, Lãnh Hàn vô tình với cô, bỏ mặt lời cầu cứu của cô, bỏ mặt cô gặp nguy hiểm khiến cô rất đau lòng, cô lại không hỏi đến chuyện tối hôm đó, nên vốn không biết được người hy sinh cứu cô không phải Lâm Tuyên, mà là Lãnh Hàn.

....

Lãnh Hàn trước khi định tắt máy đã nghe được tiếng động và câu nói kia, biết được Tử Anh xảy ra chuyện, trong lòng xuất hiện nỗi lo lắng, lửa nóng trong lòng không ngừng bốc hỏa, anh nôn nóng sợ Tử Anh gặp nguy hiểm, liền dặn dò nhân viên hủy bỏ cuộc họp. Lãnh Hàn lại lấy điện thoại gọi cho thư kí bảo điều tra hành động hôm nay của Diệp Tử Anh, nhằm tìm kiếm manh mối. Cuối cùng đã điều tra ra cô bị một chiếc xe bắt đi gần cổng trường đại học, Lãnh Hàn cho người điều tra dấu vết, đến tối anh mới biết được vị trí chính xác của Tử Anh, cảm thấy bản thân thật vô dụng, lập tức lần theo, ngồi trên xe, tâm trạng anh vô cùng thấp thỏm, anh sợ mất cô, sợ không thể gặp lại cô, lúc này đây lại cảm thấy rất nhớ, rất nhớ cô. Chiếc xe chạy trên đường núi không ngừng sóc nảy, xung quanh là những đống núi đá với những chiếc xe cần cẩu, càng đi sâu vào càng hoang tàn và âm u, anh giờ đây càng thêm lo lắng. (Diệp Tử Anh! em nhất định phải đợi anh! không được xảy ra chuyện, phải đợi anh!!!) trong lòng mãi lặp đi lặp lại một câu nói. Và rồi Lãnh Hàn đã tìm thấy cô, anh đã rất vui vì cô vẫn chưa bị làm sao, lúc đánh với bọn cô đồ kia, đôi mắt không ngừng hướng về phía cô, trái tim cũng đặt trên người cô, chỉ có người anh là không ngừng phải hoạt động, tránh né đòn tấn công, cuối cùng anh không chống cự nổi, bị trúng quá nhiều gậy sắt, tổn thương nội tạng. Cũng may trước khi đến đây anh đã liên lạc với Tề Lăng và anh ta đã kịp thời tới ứng cứu, nếu không.....nếu không có lẽ anh đã chết. Lãnh Hàn mãi suy nghĩ. (Nhưng tại sao? tại sao cô tỉnh rồi lại không quan tâm anh lấy nữa câu, sức khỏe cô không tốt, anh không cần cô tới thăm anh, nhưng cô không hỏi một chút về tình trạng của

anh ư! cô không lo lắng cho anh sao! chắc là không! vừa rồi cô cười rất vui vẻ mà.) Lãnh Hàn buồn bã đến quán bar uống rượu cả đêm.

Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là cô không biết người cứu cô là anh, và anh cũng sẽ không biết rằng cô không hề hay biết.

.....hết.....

32. Chương 32: Rời Đi Cùng Bảo Bối!

Chuyện Tử Anh bị bắt cóc ba mẹ cô không hề hay biết, bởi vì có anh trai cô che giấu cho cô. Diệp Tử Kỳ đã cho người điều tra người hại Tử Anh, nhưng anh tìm mãi vẫn không có đáp án, những tên côn đồ kia đã khai ra là một người phụ nữ nhưng chúng cũng không biết là ai vì đại ca chúng đã chết. Diệp Tử Kỳ vô cùng đau đầu, xem ra anh phải theo sát cô em gái này, không để cô gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Còn về cô ả Mộng Cầm, ả điên tiết lên khi biết Diệp Tử Anh được Lãnh Hàn cứu thoát, Lãnh Hàn còn liệu mình cứu cô ta, vị trí cô ta trong lòng anh xem ra đã rất lớn rồi chỉ là cô ta không biết mà thôi. Đã vậy thì (tôi sẽ cho cô biết thế nào là đau khổ!) Mộng Cầm lại nghĩ ra kế sách gì để hại Tử Anh nữa đây.....

Hôm đó là một ngày đẹp trời, bầu trời trong xanh thoáng đửng. Diệp Tử Anh lại đi trung tâm mua sắm, nhưng lần này cô đi với Lâm Tuyên. Lâm Tuyên nhờ cô chọn quà sinh nhật cho Lâm Thiên Hào, cô liền giúp anh, bởi vì cô rất thích đứa bé đó, cô sẽ chọn cho nó thứ mà nó thích nhất. Tử Anh nghĩ Tiểu Hào còn nhỏ lại có tính người lớn, nó sẽ không thích chơi đồ chơi, vậy nó thích gì đây, nghĩ một hồi, cô cũng nghĩ ra.... cô nói với Lâm Tuyên.

–“Anh đi đặt một chiếc bánh kem lớn đi! tối nay em sẽ đến nhà anh làm bữa cơm gia đình cho Tiểu Hào!” Tử Anh nghĩ nó thiếu đi mẹ, chắc chắn không có cảm giác gia đình bên nhau nên cô đã nghĩ ra cách này.

Lâm Tuyên ngạc nhiên và vô cùng vui mừng, anh vịn vai cô nói.

–“Cảm ơn em! vậy mà anh không nghĩ ra!”

–“Người cha như anh! nếu em là Tiểu Hào, sớm đã bỏ rơi anh rồi!”

–“....”

Lâm Tuyên đi gọi điện cho Lâm Thiên Hào, bảo nó tối nay ở nhà chờ anh, đồng thời gọi điện bảo thư kí đặt bánh.

Tử Anh một mình đứng cầu thang cuốn, Mộng Cầm nhìn thấy, ý nghĩ hãm hại Tử Anh liền kéo tới, cô bước gót gần, nhìn xung quanh, sau đó dùng chân ngăn chân Tử Anh, ý đồ xô cô té xuống cầu thang cuốn, nhưng không may, Tử Anh nhanh chóng bám lấy gấu áo ả ta, kéo theo ả cùng lăn xuống dưới. Lâm Tuyên nghe mọi người truy hô, liền bỏ điện thoại quay sang, nhìn thấy Tử Anh ngã cầu thang, nằm bên dưới, anh lập tức chạy xuống ôm lấy cô gọi.

–“Tử Anh!Tử Anh! tỉnh dậy đi !”

Tử Anh từ từ mở mắt, thấy bụng đau nhói.

–“Em đau!”

–“Anh đưa em đến bệnh viện!” nói xong anh bế cô ra xe, chạy thẳng đến bệnh viện.

Còn ả Mộng Cầm, hại người rồi cuộc lại hại bản thân, thân dưới chảy ra một dòng máu, ả thấy không ổn, rồi xe cấp cứu cũng đến đưa ả đi.

Lãnh Hàn hay tin Mộng Cầm nằm viện thì nhanh chóng chạy đến, anh lo cho đứa bé, nó là con của anh. Nhưng khi đến nơi, bác sĩ nói với anh cú va chạm quá mạnh, đứa bé không giữ được, Lãnh Hàn rất tức giận, lửa cháy phừng phừng, tông cửa vào trong phòng bệnh của Mộng Cầm.

–“Tại sao? ngay cả đứa bé cô cũng không giữ được!”

–“Hàn! nghe em nói!Hàn!” Cô khóc nức nở bám vào cánh tay anh.

-“Cô đã giết con của tôi!”

-“Không phải em!.....là con Diệp Tử Anh! nó đã xô em ngã xuống,nó muốn giết con của chúng ta!Hàn ...anh phải tin em!” vừa nói vừa khóc đến thương tâm.Mộng Cẩm tuy buồn vì mất con,nhưng sẵn đây hại được Tử Anh cô cảm thấy không uổng phí.

Nghe những lời kia,Lãnh Hàn như chết đứng,anh không tin vào tai mình, đôi tay nắm lại thành quyền (Diệp tử Anh! cô hại chết con tôi! tôi sẽ không tha cho cô!)

.....

Lãnh Hàn tìm đến phòng bệnh Diệp Tử anh, đi vào bên trong, anh thấy cô ngồi đó, cuộn người ôm đầu gối một mình đang suy nghĩ gì đó.Anh bước nhanh đến trong sự tức giận,Tử Anh thấy có người liền ngược lên nhìn,ngay lập tức một bạt tay giáng xuống trên mặt.

-“Cô hại chết con tôi! người phụ nữ như cô, sớm nên chết mới phải!”

Tử Anh ôm mặt nóng rát,nước mắt không ngừng rơi.

-“Tôi không có giết con của anh! là cô ta hại tôi! cô ta định xô tôi xuống!”

-” Hừ! đến giờ phút này cô còn định đổ lỗi cho ai! chẳng lẽ Mộng Cẩm lại hại chính con của mình! tôi nói cô biết!tốt nhất cô hãy rút khỏi mắt tôi, đi càng xa càng tốt, nếu không, tôi không biết sẽ làm gì cô!” nói xong,anh đi thẳng một mạch ra khỏi phòng.

Trong phòng giờ đây chỉ còn lại một mình Tử Anh,cô ôm lấy khuôn mặt, người cuộn tròn lại (Anh lo lắng cho cô ta, lo cho con cô ta! trong khi cô ta định hại tôi, còn tôi thì sao? còn đứa con này thì sao?) cô lấy tay ôm bụng,nước mắt chảy như suối.

Lúc bác sĩ nói cô mang thai, cô thật sự rất sợ hãi, cô vô cùng hoảng sợ và lo lắng.Lâm Tuyên hỏi cô đứa bé là của ai, cô chỉ lắc đầu không nói gì,giờ đây anh đến đánh cô vì ả Mộng Cẩm kia, vì đứa con của ả, nhưng anh lại không biết đứa con của anh và cô suýt mất mạng vì âm mưu của cô ta.Tử anh lại gục xuống khóc trong sự đau đớn,khóc trong sự tuyệt vọng, cô tự nhủ (Con à! cha con không cần con,mẹ cần con,mẹ sẽ bảo vệ con) cô lại khóc vì cái bạt tay kia.

Sau khi xuất viện đã là 3 ngày sau, Tử Anh muốn rời khỏi đây, cô sẽ ra đi, anh không cần cô, không cần con, anh đuổi cô đi! được! cô sẽ đi.

Thế là cô đã ra đi,một phần cô không muốn nhìn thấy Lãnh Hàn, một phần cô muốn thay đổi không khí,Lâm Tuyên đưa Tử Anh sang Pháp, sắp xếp cho cô một căn nhà, anh vẫn dịu dàng quan tâm cô như vậy, khiến cô rất cảm động.Lâm Tuyên không ở đó với cô, bởi vì anh phải bận việc công ty,thỉnh thoảng anh anh bay sang thăm cô, mua rất nhiều sữa bột và đồ ăn tẩm bổ.Cô là một bác sĩ tương lai,nên đương nhiên có dự khả năng chăm sóc bản thân và con.

Thấm thoát năm tháng trôi qua,thai cô lớn dần, đã siêu âm và biết được nó là con gái, rất khỏe mạnh.Lâm Tuyên cũng yêu nó, nó còn chưa ra đời, anh đã mua đủ thứ đồ dùng, đủ thứ váy áo xinh đẹp cho nó, anh mua toàn đồ hàng hiệu rất đắt tiền,Tử Anh nhiều lần ngăn cản nhưng anh không hề nghe.

Về phần gia đình cô,Tử Anh nói cô đi thực tập ở Pháp, có lẽ ở đó vài năm.Cha mẹ cô liên tin,nhưng Tử Kỳ làm sao tin, anh điều tra và biết được mọi chuyện,Diệp tử Kỳ tức tốc bay sang Pháp tìm cô.

.....hết.....

33. Chương 33: Diệp Nhật Hạ

Tử Anh ngày ngày đi lại khó khăn với cái bụng to, cô vẫn sinh hoạt như vậy, hay đọc sách cho bảo bối nhỏ của cô nghe, hôm nay cũng vậy, Tử Anh ngồi trên ghế salon với đĩa táo gọt sẵn, cô vừa ăn vừa đọc sách.Nghe thấy tiếng nhấn chuông cổng, cô đi từ từ ra ngoài, vừa mở cửa cô liền hốt hoảng suýt té ngã, cũng may Diệp Tử Kỳ nhanh tay đỡ lấy, anh cũng rất kinh ngạc, không ngờ bụng cô đã to như vậy, anh giả giọng trách mắng.

-” Sao? em định trốn anh đến khi nào! định giấu anh đến khi nó lớn luôn sao?”

-“Em....em! không phải định giấu anh! em định tìm cách nói với anh!”

-“Vào nhà! anh cho em biết tay!” Diệp Tử Kỳ dìu cô vào trong nhà, để cô từ từ ngồi xuống ghế salon.

-“Em ở một mình sao? làm sao có thể ở một mình được!” vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn khắp căn nhà.

-“Anh à! em là bác sĩ ! là bác sĩ đó! cần ai nữa chứ!”

-“Dù là vậy cũng không thể ở một mình! anh sẽ tìm cách đưa gì Diễm sang chăm sóc em!”

-“Không cần đâu! em ở một mình không sao mà! bác sĩ hàng tháng vẫn đến đây kiểm tra định kì cho em!”

-“Em có tin anh nói chuyện này với cha mẹ không!” Diệp Tử Kỳ quay phắt sang lườm cô

-“Được rồi! ” mặt cô xụ xuống trông rất đáng yêu.

Diệp Tử kỳ đi đến bên ghế ngồi cạnh cô.

-“Nói cho anh biết! cha đứa bé là ai?”

-“...!”

-“Mau nói cho anh biết! tại sao hắn không quan tâm em mà bỏ em một mình!”

-“Em..... em không thể nói cho anh biết được!”

Diệp Tử kỳ nổi giận

-”Được lắm! em không nói, rồi anh cũng sẽ điều tra ra! hãy nghĩ ngơi cho tốt vào, đừng để ảnh hưởng sức khỏe...anh về đây.

Diệp Tử Kỳ đi rồi, Tử Anh lại sờ lên bụng (Bảo bối nhỏ của mẹ! mẹ phải làm sao đây!)

.....////////////////////

Quả nhiên hôm sau gì Diễm đã bay sang Pháp, Diệp Tử Kỳ nói rằng Tử Anh làm việc mệt mỏi nên cần người chăm sóc, cha mẹ cô đã cho phép gì Diễm sang đó, anh lại bị gán thêm một tội danh che giấu, bao năm qua anh bị bao nhiêu tội vì cô rồi.

Cuộc sống của Tử Anh cũng đỡ hơn, có người chăm sóc tốt, sức khỏe đều rất tốt.

.....////////////

Rồi ngày kia, bảo bối nhỏ cũng ra đời, nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ nó cười khanh khách. Lâm Tuyên cũng có mặt ở đó, anh bế nó lên, hôn lên gương mặt nhỏ bé trắng nõn kia, anh khẽ nói.

-“Con rất giống mẹ!”

Đứa bé không hiểu gì, chỉ nhoẻn miệng cười rất đáng yêu.

-“Em định đặt nó tên gì?”

-“Em không biết cái tên gì hay! hay anh đặt cho nó một cái tên thật ý nghĩa đi!”

-“bảo bối! con sinh vào ngày hè! hay làNhật Hạ đi! Diệp Nhật Hạ!”

Tử Anh nhìn Lâm Tuyên đang bế con bé, miệng nở nụ cười.

-“Diệp Nhật Hạ! tên thật đẹp! ”

Không lâu sau đó Diệp Tử Kỳ cũng bay sang thăm cháu, anh mua một đồng hồ, rồi tổ yến, rồi nhân sâm, rồi bình sữa đủ thứ màu sắc, bế đứa bé trong lòng, rồi anh nâng lên cao xoay một vòng.

-“Nhật Hạ! tên của con thật đẹp!”

Đứa bé cười khúc khích rất vui thích cảm giác này.

-“Anh không cần mua nhiều vậy đâu! có hết cả rồi! chất đầy một nhà mát!” Tử Anh lục đồng đồ trên sàn nhà, miệng lẩm bẩm.

Diệp Tử Kỳ quay sang

-“Anh thích mua cho tiểu Hạ Hạ không được sao?” nói xong còn hôn lên má tiểu Hạ Hạ.

-“Được rồi! mặc kệ anh!”

suốt cả ngày hôm đó Diệp Tử Kỳ chơi với con bé, cười rất vui vẻ, nhưng anh không được ở lâu, lại phải về lo việc công ty.

Tử Anh ngày ngày có Tiểu Hạ Hạ bên cạnh, thi thoảng Lâm Tuyên và anh trai đến chơi với Con bé, cô đã cảm thấy rất vui vẻ rồi, cô không cầu gì hơn.

————//——-/////——-/////————

Từ hôm đánh Tử Anh và đuổi cô đi, tâm trạng Lãnh Hàn cũng có chút áy náy, không ngờ cô thật sự rời đi, không để lại một chút dấu vết. Anh cũng không nghĩ nữa, bây giờ anh hận cô còn không kịp, cô hại anh mất đi đứa con, anh làm sao có thể nghĩ đến cô nữa.

Thấm thoát đã Sáu năm trôi qua, công ty Lãnh Hàn ngày càng lớn mạnh, vươn xa ra khắp thế giới. Lãnh Hàn vẫn là người đàn ông độc thân ngoài 30, vẫn phong độ và đẹp trai như xưa, nhưng nét lạnh lùng đã vượt xa hơn so với trước, từ vụ đó Lãnh Hàn càng trở nên âm trầm, chỉ là công việc công việc và công việc. Chị anh là Từ phu nhân không ngừng thúc anh lấy vợ, nhưng vết thương lòng kia mãi ăn sâu trong lòng khó rút ra được, thôi thì anh cứ như vậy, cái gì đến thì sẽ đến thôi.

.....hết...

34. Chương 34: Cha Con Đụng Độ

Trên chuyến bay Từ Pháp về Đài Loan, trong khoang hạng nhất 6 ghế có hai người, một cô gái trẻ ăn bận sang trọng đang tựa đầu vào ghế ngủ say, một người phụ nữ trung niên nằm bên phải một ghế trống, cô gái mơ màng tỉnh giấc, mắt còn chưa mở.

-” Hạ Hạ! đưa ẹ lon nước trái cây đi!”

....

-“Hạ Hạ!”

Kêu mãi không thấy động tĩnh, cô mở mắt nhìn sang ghế bên cạnh.....trống trơn. Diệp Tử Anh thở dài một hơi.

-“Cái con bé này!”

Gì Điem cũng tỉnh lại, bà biết cô chủ nhỏ đang ở đâu, chỉ biết lắc đầu.

.....

Cùng lúc đó, trong buồng dành cho các nhân viên, một nhóm tiếp viên hàng không cả nam lẫn nữ đang vây quanh một cô bé con 6 tuổi, tóc dài xoăn màu nâu hạt dẻ, làn da trắng mịn như ngọc, bé mặc váy yếm jean hàng hiệu màu xanh dương, mang giày convert màu trắng, tay đeo chiếc lắc ngọc thủy tinh lấp lánh số lượng có hạn trên thế giới, đôi mắt to long lanh ngập nước, sống mũi cao, đôi môi nhỏ chu ra, nét mặt vô cùng tinh nghịch, bé ngồi trên bàn đung đưa đôi chân nhỏ.

-“Lại một lần nữa được không! cô muốn nghe thêm một lần nữa!” tiếng nói của một nữ tiếp viên.

-“Phải phải! thêm một lần đi!” một nữ tiếp viên khác lên tiếng.

Đứa bé nhoe nhệ miệng cười, đôi mắt nhìn qua một lượt, đôi tay chống xuống bàn.

-“Cháu đã hát nhiều lần rồi, không hát nữa đâu!”

Đám tiếp viên vẻ mặt xụ xuống trông rất buồn, đáng lẽ họ đang rất chán, có đứa bé này lại làm họ bừng bừng sinh khí, ở bên nó có cảm giác vui vẻ.

Đứa bé nhìn ra bầu trời một lúc nói.

-“Cháu phải tới chỗ mẹ ! sắp hạ cánh rồi! Chào các cô chú!!!”

Vừa nói xong, bé nhảy xuống đất, chạy thẳng ra bên ngoài.

Đám nhân viên trong phòng vô cùng kinh ngạc, sao nó biết là sắp hạ cánh vậy, vừa rồi nó nhìn ra bầu trời rồi suy nghĩ cái gì.Không lẽ....nó!

Diệp Nhật Hạ chạy tới chỗ mẹ bé, vừa ngồi xuống đã nghe mẹ bé nói.

-“Con lại làm phiền các cô chú làm việc sao?”

-“Con không có! Các cô chú muốn con hát cho họ nghe!” Diệp Nhật Hạ ngược nhìn Tử Anh, nói với vẻ bình tĩnh đáng yêu.

-“Ngồi yên ẹ! sắp tới rồi!”

-“Dạ!” Bé ngửa người ra ghế, bóc một gói bánh ra ăn, đôi chân nết na nhìn như một tiểu thư sang chảnh.

Tại sân bay

Tử Anh và gì Diễm đẩy gương hành lý, Diệp Nhật Hạ theo sát cô, bé mang kính đen sang trọng vào, bước đi làm ai cũng phải ngoái nhìn.Cách đó không xa, Lâm Tuyên vẫy tay với Tử Anh, Diệp Nhật Hạ cười tươi như hoa chạy đến ôm cổ Lâm Tuyên, anh bế Nhật Hạ lên hôn một cái.

-“Về rồi! Hạ Hạ có thích không?”

Diệp Nhật Hạ lại cười tươi, cái miệng nhỏ chu ra.

-” Hạ Hạ thích lắm!”

Tử Anh bước đến, cô nhìn anh cười, Lâm Tuyên cũng nhìn cô cười.

-“Đi thôi!” Lâm Tuyên bế Diệp Nhật Hạ đặt lên ghế trước, anh biết tính con bé, nó thích ngồi ở đó.Tử Anh và gì Diễm cũng yên vị trên ghế sau, chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi sân bay.

Lâm Tuyên đưa hai mẹ con đến khách sạn, bởi vì bây giờ cô chưa thể đưa con bé về nhà, cô sẽ nghĩ cách nói với cha mẹ về chuyện cô có Nhật Hạ.

Diệp Tử Kỳ biết Lâm Tuyên đối với em gái anh rất tốt, nhưng em gái anh dường như chỉ coi Lâm Tuyên là anh trai mà thôi, anh không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho Lâm Tuyên.Bao năm qua Lâm Tuyên chăm sóc cô và Nhật Hạ thế nào chắc cô đều biết rõ, dù bận bịu công việc, anh vẫn đứng ngay đến thăm cô và con,anh chuẩn bị chu đáo tất cả mọi thứ, ngay cả trường học của con bé, hay gia sư của nó anh cũng đều sắp xếp ổn thỏa.Một người đàn ông như vậy đáng để bao cô gái mơ ước,nhưng em gái anh lại không yêu, rốt cuộc cha đứa bé là người như thế nào, điều này làm Diệp Tử Kỳ rất đau đầu.

Khách sạn mà Tử Anh đang ở là thuộc tập đoàn Lãnh Thị mà cô không hề hay biết, nếu biết chắc cô sẽ không chọn ở đây.Đưa con bé lên phòng, tắm rửa nghỉ ngơi xong đã vừa chập tối.Tử Anh có việc phải đến bệnh viện một chút, cô giao Nhật Hạ cho gì Diễm trông nom.

Trong căn phòng tổng thống rộng lớn, lại một căn phòng trong căn phòng ấy, cô bé con bạn chiếc váy hồng mềm mại nằm trên giường, cảm thấy vô cùng buồn chán.Bỗng nhiên bé bật ngồi dậy, sờ đôi dép thú bông rồi mở cửa phòng, bé thò đầu ra ngoài nhìn tới nhìn lui ngó qua ngó lại, thấy gì Diễm ngồi đó coi tivi, bé rón rén bước qua,đến chỗ ghế sofa, bé cúi người thấp xuống, tới được cửa chính, bé quay lại nhìn một lần, nở một nụ cười nghịch ngợm, mở cửa lén ra ngoài chơi.

Trên hành lang dài sáng rực, có vài nhân viên phục vụ lướt qua bé, họ đều quay lại nhìn một lần, hai cô nhân viên bàn tán rôm rả.

-“Đứa bé kia thật đáng yêu!”

-“Phải đó! không biết mẹ nó là ai mà khéo sinh thế! tôi cũng muốn có một đứa!”

hai cô nhân viên cười rộ lên rồi mắt hút phía ngã rẽ.

Bé đi gần tới quầy tiếp tân thì nghe thấy tiếng một người Pháp đang nói gì đó với cô nhân viên,

ông ta đang nổi nóng với cô ta, cô ta cũng có thái độ rất thất lễ.

Cảm thấy bất bình cho vị khách kia, bé nhẹ nhàng lại gần họ, bé ngược lên nói với ông ta bằng tiếng pháp, ông ta nghe xong cười hiền hậu đưa tay nựng mặt bé, quay sang lườm cô nhân viên một cái rồi rời đi. Cô nhân viên vô cùng kinh ngạc, cô vừa nghe thấy bé giảng hòa giúp cô, còn nhỏ như vậy, lại nói lưu loát tiếng Pháp, không khỏi sinh lòng yêu mến bé. Bé lại quay sang nhìn cô nhân viên kia nói.

-“Là một nhân viên chuyên nghiệp, cô không nên thất lễ với khách hàng!” hai tay ôm vai, đôi mắt to long lanh chớp động.

Cô nhân viên lần nữa đứng hình, cô biết cô sai, cô rất xấu hổ vì mình lớn thế này lại để một đứa con nít giáo huấn thì rất mất mặt, cô nhìn bé nói.

-“Nhóc con còn nhỏ, biết cái gì mà bày đặt dạy đời người khác!”

-“Tôi đang nói về thái độ của nhân viên đối với khách hàng, không liên quan đến nhỏ hay lớn gì cả!” Bé thấy thái độ cô ta như vậy là không tốt, nên nhìn thẳng vào cô ta mà nói, nét lạnh lùng tỏa ra làm maya nhân viên ngây người.

-“Ranh con, tôi có thái độ như thế nào, không đến lượt cháu nói!” cô nhân viên trừng mắt nhìn Nhật Hạ như cảnh cáo.

-“Tôi cũng là một khách hàng ở đây! vì sao không thể bình luận về thái độ của cô? xem ra nên gọi quản lí của cô tới rồi!” Nhật Hạ hất mặt sang một bên làm mái tóc lay động.

Mọi người bàn tán thì thào to nhỏ, chỉ trở về hai người, bỗng nhiên xung quanh im bật chỉ vì một câu nói.

-“Tôi ở đây!”

Đám đông tản ra xuất hiện một lối rẽ, Lãnh Hàn bước tới trước mặt Nhật Hạ, anh bận tây trang màu trắng sang trọng thẳng thớm, đôi mắt đen xâu thẳm nhìn thẳng vào bé, cúi người thấp xuống anh nói.

-” Tôi là quản lí ở đây!”

-” Được! tôi nói chú biết, cô nhân viên kia rất không chuyên nghiệp, nên sớm sa thải cô ta!” Nhật Hạ chỉ tay về cô nhân viên nói, vừa nói vừa nhìn Lãnh Hàn từ trên xuống dưới thẳm đánh giá anh rất có khí chất lãnh đạo.

.....hết.....

35. Chương 35: Sự Thật

Lãnh Hàn nhìn xoáy sâu vào cô bé, miệng nở một nụ cười, anh quay sang cô nhân viên nói.

-“Cô! tự viết đơn đơn đi!”

-“Lãnh Tổng!.....tôi....., Lãnh Tổng, ngài không thể một con nhóc mà sa thải tôi!” cô nhân viên vừa nói vừa chạy lại níu lấy cánh tay Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn nhúu mày tỏ vẻ khó chịu, anh hất tay một cái đẩy cô ra xa.

-” Cô đã làm gì thì cô tự biết, mau rút khỏi đây!” Lãnh Hàn vô tình nói một câu làm đám nhân viên biên ai nấy đều chột dạ, họ sau này sẽ không dám lơ là nữa.

Nhật Hạ hài lòng nhìn Lãnh Hàn cười, nụ cười trong sáng, ngây thơ, Lãnh Hàn nhìn đến thất thần (nó,.....nó rất giống.....).Lãnh Hàn nửa quỳ xuống nói với bé.

-“Cha mẹ cháu đâu, sao lại ở đây một mình?”

-“Cháu không có cha! mẹ cháu bận công việc rồi!” Nhật Hạ nói mà trong ánh mắt hiện lên nỗi buồn sâu xa.

Lãnh Hàn nghe đến đây thì nét mặt anh trở nên âm trầm, anh đã từng có một đứa con, nếu như nó còn sống, chắc là cũng lớn cỡ này rồi, nghĩ đến đó, anh lại thấy hận người phụ nữ đã hại con anh, nếu anh gặp lại cô ta, anh sẽ không để yên cho cô ta đâu.

-“Đừng buồn! cuộc đời không phải cái gì cũng như mình mong muốn, cái được cái mất, chú cũng từng mất đi rất nhiều thứ!” Lãnh Hàn nói mà trong lòng quặn thắt, Nhật Hạ nhìn anh thật lâu, nó phát hiện anh có rất nhiều tâm sự, nó thấy anh thật đáng thương.Đang suy nghĩ, ở phía sau có tiếng gọi.

-“Cô chủ của tôi ơi! sao cô lại bỏ ra đây mà không nói một lời, làm tôi lo lắng chết đi được, mau trở về thôi!” tiếng của gì Diễm đang đi đến gần, Nhật Hạ giật thót tim, bị phát hiện rồi, bé quay sang cười với Lãnh Hàn.

-“Thưa Lãnh Tổng, tôi phải đi rồi! cảm ơn ngài đã giúp tôi! tạm biệt!” Nhật hạ cúi người cung kính nói, miệng cười gian xảo, rồi chạy về phía gì Diễm,Lãnh Hàn nhận thấy con bé đang đùa giỡn anh, không khỏi cảm thấy vui vẻ, nhìn theo bóng hai người xa dần xa dần cho đến khi không còn thấy họ nữa.

.....///.....///.....///.....///.....

Một buổi sáng trong lành, Tử Anh đã đến nhận việc ở bệnh viện, hiện tại cô là một bác sĩ rất có tiếng, họ biết cô trở về ngay lập tức đã liên hệ mời cô về bệnh viện họ làm việc.

Bây giờ Nhật Hạ đã có thể thoải mái đi khắp nơi trong khách sạn, Tử Anh không mấy lo lắng vì cô biết con bé rất thông minh, không gây hại cho ai, ngược lại ai gặp đều yêu mến.Nhật Hạ hôm nay được đi ăn KFC với Lâm Tuyên và Lâm Thiên Hào, bé rất vui, bé cũng rất thích anh Lâm Thiên Hào, anh ấy rất dịu dàng, mà còn rất đẹp trai nữa.Lâm Tuyên còn đưa hai đứa đi công viên chơi trò chơi, Lâm Thiên Hào đã 12 tuổi, nó đã lớn và cứng chặc rất nhiều, cũng không thích chơi chò trôi cho lắm, những thứ mà nó thích chỉ là những trò cảm giác mạnh mà thôi, nhưng vì Nhật Hạ thích, nó cũng chịu theo.

——-///——-///——-///——-——-

Tô Mộng Cầm mấy năm nay tuy Lãnh Hàn khá lạnh nhạt với cô, nhưng anh vẫn quan tâm cô vì anh còn nghĩ đến việc cô mất đi đứa bé, nên vẫn qua lại với cô.Việc hôn lễ bị hủy khiến Mộng Cầm vô cùng hận Tử Anh, cô sẽ không tha thứ cho Tử Anh.Cô ta vẫn là thư kí của Lãnh Hàn, vẫn không ngừng ve vãn anh, thì thoảng anh cũng cùng cô ân ái, nhưng anh quyết không để giọt máu của anh rơi trên người cô.

Hôm nay Mộng cầm đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, vì mấy bữa nay cô hay đau đầu, bước vào căn phòng kia, ngay lập tức cô ta sững sốt, nét mặt thay đổi nghiêm trọng vì nhìn thấy Tử Anh.Tử Anh cười nửa miệng khi thấy trên mặt cô hốt hoảng.

-“Sao? chột dạ khi nhìn thấy tôi sao?”

Mộng Cầm không phải chột dạ gì cả, cô ta không hề sợ Tử Anh, chỉ là lần này Tử Anh trở về ả sợ Lãnh Hàn lại không quên được,bước đến gần hơn, cô ta nói với vẻ khinh thường.

-“Bị Lãnh Hàn bỏ rơi, bị đuổi đi, lại còn có mặt mũi trở về sao?”

.....

Lãnh Hàn ngồi trong văn phòng, tay lật tờ báo mới được đưa tới, anh hoảng hốt khi nhìn trên bìa báo đưa tin: Diệp tử kỳ doanh nhân trẻ thành đạt vừa thành công đưa công ty lên một tầm ới, tài giỏi đẹp trai và đặc biệt còn chưa có vợ,bên dưới còn có nói thêm về gia đình anh, khi đọc đến đoạn: Cô em gái Diệp tử Anh hiện là bác sĩ nổi tiếng, từ Pháp vừa trở về đài loan.Lãnh Hàn giật mình,mồ hôi lạnh toát ra trên trán,anh thất thần suy nghĩ (thì ra, người tối hôm đó ở trước cửa quán bar là anh trai cô, người tối hôm đó trong bữa tiệc kia cũng là anh trai cô....cô là Tiểu thư của tập đoàn Diệp Thị- Diệp Tử Anh!)

Cả con người cứng đờ, anh hiểu lầm cô, (tối hôm đó vì sao cô lại đến quán bar uốn rũ? còn khóc nữa, rốt cuộc là vì sao? chẳng lẽ là vì anh đã hủy đi bữa cơm cùng cô hay sao?) Lãnh Hàn vô cùng khó chịu, anh đã hiểu lầm cô, lại còn ở trước mặt cô ân ái với người phụ nữ khác, anh sai rồi sao? khi thấy cô đi bên người đàn ông khác trong bữa tiệc, mà anh không hề hay biết đó là anh trai cô, anh đã nhẫn tâm cướp đi đêm đầu tiên của cô, cướp đi sự trong trắng của cô mà không hề có một chút dịu dàng nào, anh đã sai rồi sao?

cô còn có thể tha thứ cho anh hay không? Vút tồ báo qua một bên, anh đứng dậy gài lại nút áo ở ngực, đi thật nhanh ra cửa, anh sẽ tìm đến bệnh viện đó, hỏi cô, tối hôm đó vì sao lại....?

Ngồi trên xe mà lòng anh thấp thỏm không yên, muốn thật nhanh thật nhanh đến đó, Lãnh Hàn tăng tốc, xe chạy rất nhanh. Cuối cùng cũng tới nơi, anh hỏi văn phòng bác sĩ Diệp, bước chân nhanh về phía văn phòng của cô, từ xa thấy phòng anh cần tìm, trái tim anh bỗng chốc đập nhanh hơn, dừng chân trước một cánh cửa khép hờ anh định mở gõ cửa liền nghe thấy tiếng Tử Anh ở bên trong vọng ra.

-“Năm đó, là cô xô tôi xuống cầu thang, vì sao? tôi chẳng làm gì cô cả? vì sao lại muốn tôi chết!”

Trái tim Lãnh Hàn như ngừng đập, anh vừa nghe thấy gì? anh nhìn qua khe hở thấy tấm lưng của Mộng Cầm, lúc này anh mới ngộ ra, thì ra năm đó....

-“Bởi vì tôi không muốn cô sống, cô sẽ cướp đi Hàn của tôi! chúng tôi sắp kết hôn, cô dựa vào cái gì xen giữa chúng tôi!” Mộng Cầm nói mà miệng méo đi.

-” Cô vì muốn hại tôi, không quan tâm đến đứa bé hay sao! nó là con của cô!”

-“Nó là con của tôi sao? nó chỉ là một ngiệt chủng, nó chỉ là một thứ con hoang mà tôi không hề hay biết, nó vốn không phải của Hàn!” Mộng Cầm nói đầy giấu cợt bản thân, ả còn cười lớn.

-“Sao cô lại nói điều này với tôi! cô không sợ tôi sẽ nói với anh ta sao?”

-“Nếu Hàn tin cô! thì 6 năm trước đã tin cô rồi! haha....”

Câu nói này làm Lãnh Hàn ngoài cửa như chết lặng, đúng! anh đã không tin tưởng Tử Anh, anh đã đánh cô, còn đuổi cô đi, nói lời khiến cô đau lòng.

-“Tôi nói cô biết, tốt nhất tránh xa Hàn của tôi! nếu không cô sẽ ném hậu quả!”

-“Đủ rồi!” Giọng nói âm lãnh vang lên, Lãnh Hàn đẩy cửa bước vào, khiến cả hai cô gái đều kinh ngạc. Anh bước tới trước mặt Mộng Cầm, giờ tay tát vào cô ta một cái thật mạnh.

-“Lừa tôi! còn hại cả cô ấy!” nét giận giữ hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ, anh lại nghe thấy Tử Anh nói.

-“Tôi và anh ta đã không còn quan hệ, cô cứ yên tâm ở bên Hàn của cô!” Tử Anh vô tình, lạnh lùng nói một câu khiến tim Lãnh Hàn như ngừng đập rồi cô bước ra hướng cửa, Lãnh Hàn thất thần vì câu nói kia(em sẽ không tha thứ cho anh sao?).

.....hết.....

36. Chương 36: Đi Công Viên Trò Chơi

Lãnh Hàn cho Mộng Cầm một cái liếc lạnh thấu xương kèm theo một câu nói.

-“Từ nay hãy cắt khỏi mắt tôi! nếu để tôi nhìn thấy, cô sẽ chết không được đẹp mắt!” sau đó đuổi theo Tử Anh chạy ra ngoài hành lang, anh đi nhanh đến trước mặt cô.

-“Tử Anh! anh xin lỗi! là anh hiểu lầm em!” Lãnh Hàn vừa nói, ánh mắt anh nhìn vào Tử Anh đầy vẻ hối hận.

Đổi lại sự thành khẩn kia, chỉ là sự lạnh lùng tàn nhẫn, Tử Anh ngược lên nhìn Lãnh Hàn, cô cười nói.

-“Hiểu lầm! tôi đã từng giải thích hết lời, tại sao không tin tôi!”

-“Anh.....!”

-“Mẹ!”

Nhật Hạ từ xa đã thấy cô đứng đó, bé chạy thật nhanh đến, bé thấy chú đứng cạnh mẹ nói gì đó mà trông chú buồn buồn, mẹ cũng không vui, không khỏi hoài nghi.

Tử Anh hốt hoảng khi thấy con gái chạy đến, lòng đầy lo âu (không thể để hần biết con bé là con hần!), Tử Anh nửa quỳ xuống dịu dàng nói.

-“Bảo bối! sao con lại tới đây! gì Điem đâu?”

-“Con đi taxi tới!” bé nhìn sang Lãnh Hàn đang đứng thất thần gọi.

-“Chú! sao chú lại ở đây! chú biết mẹ cháu sao?”

Lãnh Hàn lúc này mới tỉnh người, anh khom người xuống cười trả lời bé.

-“Chú quen mẹ cháu từ rất lâu rồi!”

Nghe thấy Nhật Hạ nói thế, Tử Anh liền thủ sững nhược kinh,(con bé biết anh ta sao? nó gặp anh ta khi nào sao mình lại không biết?).

Lãnh Hàn cảm thấy có thứ gì đó len lỏi trong lòng, thôi thúc anh hỏi một câu.

-“Tử Anh! nó có phải là.....?”

-“Nó không phải là con của anh!”

Tử Anh biết Lãnh Hàn định hỏi gì, ngay lập tức ngắt lời anh.Điều này khiến Lãnh Hàn có chút thất vọng, nhưng thấy thái độ của cô,suy nghĩ lại quãng thời gian đó, nó đúng là con của anh mà.

Nhật Hạ nhìn mẹ rồi lại nhìn chú, cô bé nghe thấy thế liền hiểu ra, bé rất thông minh đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa bọn họ.Bé cũng biết cha bé là ai rồi! nhưng dường như mẹ đang giận cha, bé sẽ giúp cha chinh phục mẹ! Nhật Hạ bụm miệng cười gian xảo khiến Tử Anh ngớ người, Lãnh Hàn lại thấy vui vui.

-“A! con quên mất, con vẫn chưa trả tiền taxi, chú! chú trả tiền taxi cho cháu đi!” Nhật Hạ ngược nhìn Lãnh Hàn, đôi mắt long lanh vô tội.

Lãnh Hàn cười nhìn Nhật Hạ đáng yêu trước mắt,(nó nhất định là con của mình! nó chắc chắn là con của mình!), anh nắm lấy đôi tay bé nhỏ kia, đôi mắt lại hướng phía Tử Anh đang ngăn người.

-“Đi thôi, chúng ta đi trả tiền taxi!”

Tử Anh vô cùng đau đầu, đứa nhỏ này nó định làm gì đây? cô lắc đầu rồi đưa tay lên xoa huyệt thái dương cô lại đi vào làm việc.

Đang này Nhật Hạ nắm tay Lãnh Hàn đi đến chỗ một chiếc taxi đang đỗ dưới tàn cây.Người tài xế cũng hay thật, dám tin tưởng một đứa bé 6 tuổi.Lãnh Hàn bước đến, lấy trong túi ra một cái bóp, anh không hỏi gì liền đưa cho anh tài xế

-“Không cần thôi!”

Anh tài xế vui mừng cảm ơn Lãnh Hàn, quay sang nhìn bé một cái đầy tin tưởng rồi lên xe rời đi, Nhật Hạ cười tít mắt nhìn Lãnh Hàn, anh khom người bế bé lên, hôn lên má bé một cái đầy yêu thương.

-” Cháu muốn đi công viên chơi không?”

Thật ra anh rất muốn như những người cha khác, đưa con của mình đi chơi công viên, đặc biệt anh lại càng mong muốn cả gia đình đi chơi công viên, nghĩa là có cả cha mẹ và con.Nhật Hạ ngạc nhiên nhìn Lãnh Hàn, bé nở nụ cười nói.

-“Hạ Hạ muốn đi công viên!”

-“Được! chúng ta đi công viên!” Lãnh Hàn đưa tay vuốt mấy sợi tóc ra sau tai cho Nhật Hạ, một cơn gió thổi qua, vài chiếc lá vàng rơi xuống, hình ảnh trước mắt, nhu tình như nước, đẹp như một bức họa, anh bế bé đi về hướng chiếc xe của anh đậu cách đó không xa, khởi động xe về đi hướng công viên trò chơi.

Cả một buổi sáng, anh đưa Nhật Hạ đi chơi đủ thứ trò chơi, bé chơi hết trò này đến trò kia, đặc biệt là cái trò gì mà cứ xoay tròn tròn, làm anh chóng mặt muốn chết, còn trò gì mà đưa người ta lên tuốt trên cao, anh rất là sợ độ cao nha, anh bảo Nhật Hạ đừng chơi được không? nhưng nó cứ nằng nặc đòi chơi, anh cũng liều mạng chiều theo nó.Đến khi Nhật Hạ mệt không muốn chơi nữa cũng là lúc Lãnh Hàn đuối sức ngồi tựa lưng trên cái ghế dài thở hổn hển, một dòng nước nóng ập đến trong cổ họng, đó chính là dấu hiệu anh.....sắp.....

Lãnh Hàn vịn tay vào một cái cây mà nôn, anh nôn thốc nôn tháo, đến xanh cả mặt. Nhật Hạ thấy thế chạy đến vỗ vỗ lưng anh.

-“Cháu xin lỗi, là cháu không tốt, nếu biết như vậy cháu sẽ không bắt chú chơi trò này!” Cái mặt nhỏ đáng yêu xụ xuống với vẻ hối lỗi vô cùng.

Lãnh Hàn đứng dậy, vịn lấy vai Nhật Hạ, nở một nụ cười, bế Nhật Hạ lên đi đến bên ghế đặt bé xuống rồi dịu dàng nói.

-“Ngồi yên ở đây! chú đi mua nước cho cháu!”

-“Dạ!” Nhật Hạ nhìn chú dịu dàng đến ngây người. Lãnh Hàn đi, Nhật Hạ ngồi yên đó, hai chân đung đưa rất vui vẻ.

Một lúc sau Lãnh Hàn quay lại trên tay xách hai chai nước suối, tay còn lại cầm một cây kẹo bông gòn to.

-“Cho cháu!” Lãnh Hàn chìa cây kẹo bông gòn về phía con bé.

Nhật Hạ vui sướng nhận lấy còn không quên cảm ơn anh, anh ngồi xuống, lấy ra chai nước suối mở nắp đưa cho Nhật Hạ.

-“Uống từ từ thôi!” vẻ mặt ân cần không thể tưởng tượng nổi. Sau đó anh cũng lấy một chai uống. Mồ hôi trên trán lăn xuống trên má cùng mái tóc ẩm ướt bết dính vì mồ hôi, anh rất mệt, nhưng lại rất vui vẻ.

.....Hết.....

37. Chương 37: Nghàn Cân Treo Sợi Tóc

Nhật Hạ bóc cây kẹo bông gòn màu trắng ra cắn một cái.

-“Ôi! nó ngọt quá!” bé liếm liếm môi rất đáng yêu.

-“Chú muốn ăn một miếng không!” Bé chìa cây kẹo về trước mặt Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn nhìn bé con trước mắt, nó đúng là một kiệt tác nghệ thuật được tạo ra giữa anh và cô, anh há miệng cắn một miếng, đúng! nó rất ngọt, ngọt đến tận trong tim anh.

.....///.....///.....///.....///.....

Khi ăn trưa xong anh đưa Nhật Hạ về khách sạn, Lãnh Hàn thấy Tử Anh đã đứng ở đó, là buổi trưa rồi, cô không ăn trưa sao lại chạy về đây? anh dắt Nhật Hạ đến thì ngay lập tức Tử Anh bắt lấy con bé kéo về phía cô, giận dữ nói.

-“Ai cho phép anh đưa nó đi mà không có sự đồng ý của tôi?”

-“Anh chỉ là đưa Hạ Hạ đi chơi một chút!”

-“Mẹ! đừng trách chú, con đi chơi rất vui!”

-“Hạ Hạ con vào trong đi!” Tử Anh quay sang Nhật Hạ nói.

Nhật Hạ nhìn qua nhìn lại thấy mẹ đang nổi giận nên cho Lãnh Hàn một cái nháy mắt rồi ngoan ngoãn đi vào trong. Lãnh Hàn hiểu ra cái nháy mắt kia, anh thấy con bé thật hiểu chuyện.

-“Từ nay cấm anh không được tới gần con bé!” Tử Anh cay cú nhìn Lãnh Hàn nói.

-“Vì sao? nó là con của anh!” Lãnh Hàn nhíu mày, tay đút vào túi quần, nhìn cô nói.

-“Tôi nhắc lại lần nữa! nó....không phải là con của anh!” Tử Anh hơi lớn giọng vì tức giận. Anh nghĩ cô là cái gì khi không thích thì đuổi đi, khi cần thì giữ lại.

-“Nếu nó không phải con anh, em nói đi nó là con của ai?” Lãnh Hàn nói giọng chất vấn.

-“Nó!.....là con của Lâm Tuyên!” Tử Anh nói mà lòng quặn thắt.(Lâm Tuyên! xin lỗi anh, em không nên lấy anh ra để làm hấn bỏ cuộc.)

Lãnh Hàn như chết lặng, con tim anh như đóng băng rồi vỡ ra thành từng mảnh vụn. Cô vừa nói gì? Nhật Hạ là con gái của Lâm Tuyên ư! Anh yêu con bé như vậy, thích nó như vậy, cô không biết anh đã vui như thế nào khi nghĩ rằng nó là con của anh. Nhưng không! anh sai rồi, anh đã sai thật rồi. Tay Lãnh Hàn nắm thành quyền, anh cúi đầu, cô không tài nào thấy sắc mặt của anh lúc đó. Lãnh Hàn quay lưng đi về hướng chiếc xe, anh đạp gas phóng nhanh trên đường lớn.

Tử Anh đứng ngây ra đó khi thấy biểu hiện của anh. Cô đã làm quá rồi sao? sao anh lại chạy nhanh như vậy, nhưng cô vẫn chưa thể tha thứ cho tất cả những gì anh gây ra cho cô. Tử Anh gọi taxi trở lại bệnh viện tiếp tục làm việc, hôm nay cô không có ăn trưa.

Lãnh Hàn trên xe không ngừng suy nghĩ, câu nói ấy cứ vang vọng bên tai “Nó!....là con của Lâm Tuyên!” “Nó!....là con của Lâm Tuyên!”

Đôi mắt lãnh Hàn chuyển sang màu đỏ, anh đạp mạnh chân gas, xe lại phóng nhanh hơn, nhanh đến nỗi mọi người chỉ kịp nhìn thấy một vật thể bay ngang mà thôi. Anh vừa phóng gas vừa nhớ lại những hình ảnh của Nhật Hạ, nó rất đáng yêu, anh rất thích nó, rất yêu nó. Nhưng một bảo bối đáng yêu như vậy lại là của Lâm Tuyên, mà không phải là của anh....mãi suy nghĩ, Một chiếc xe tải chạy ngược chiều đã gần sát trước mặt “Ầm” anh tông trực diện vào chiếc xe tải kia mặc dù đã cô gắng thắng nhanh lại, nhưng hậu quả

Tiếng xe cứu thương hú vang vọng khắp đường, tiếng con người truy hô, tiếng xầm xì bàn tán, khói bốc nghi ngút, mùi khói nồng nặc.

tại bệnh viện

“y tá Dương! mau gọi bác sĩ Diệp sang phòng phẫu thuật gấp, có một ca cực kì nguy hiểm!” tiếng nói khẩn trương của một vị bác sĩ nam trẻ tuổi.

Lãnh Hàn được đưa vào phòng phẫu thuật, trên người bê vết máu, hơi thở anh mỗi lúc một khó khăn, dần dần anh mất đi ý thức.

Tử Anh bước vào, y tá đeo khẩu trang cho cô, cô thông thả đến bên bàn phẫu thuật, cô đã được thuật lại tình trạng của bệnh nhân này, rất nguy kịch, tỉ lệ sống sót là 50/50. Khi đến gần, gương mặt quen thuộc dần dần hiện lên, Tử Anh đứng yên bất động, cô không tin vào mắt mình, tim coi đập nhanh loạn xạ, tay chân run rẩy. (Là anh! sao lại như vậy! sao lại....là tại em, tất cả đều do em hại anh, nếu em không nói những điều đó, anh sẽ không xảy ra chuyện!là tại em....)

“Bác sĩ, nếu không nhanh chóng xử lý, bệnh nhân sẽ nguy hiểm tính mạng!” một bác sĩ phụ ca lên tiếng đánh thức cô.

Tử Anh lấy lại tinh thần (Lãnh Hàn! anh không được chết, anh phải sống, anh còn có em và Hạ Hạ!” Lãnh Hàn! anh nhất định phải sống cho em!) thần thái dần trở lại bình tĩnh, cô hướng y tá ra lệnh.

–“Dao!”

y tá nhanh chóng đưa con dao phẫu thuật, Tử Anh thành thạo cầm dao kéo một đường trên lồng ngực, cô kinh ngạc khi phát hiện ở đó có một vết thương cũ. Nhưng không để ý nữa.

–“Kẹp mạch máu!”

–“Artery!”

–”tút TUT TUT TUT.....

–“Bác sĩ, máu không ngừng chảy! huyết áp giảm nhanh chóng!”

.Tử Anh vô cùng khẩn trương, nhưng vẫn cố lấy lại bình tĩnh, một tay đè lại mạch máu vừa vỡ, nói.

–“kẹp mạch máu!”

sau đó cô nhanh chóng khâu lại mạch máu bị vỡ kia.

–“Huyết áp đã trở lại bình thường!”

Tiếp tục cuộc phẫu thuật.

-“Kéo!”

.

.

.

-“Banh tim!”

-“Cố định!”

Một loạt âm thanh của Tử Anh vang lên, cả căn phòng nín thở, chỉ biết rầm rập nghe theo cô.

Sau 4 tiếng đồng hồ làm việc không ngừng nghỉ.

“Thành công!”

Tử Anh cô đã thành công cứu sống Lãnh Hàn, cô đang thực hiện những đường khâu cuối cùng.

-“Bác sĩ! Bệnh nhân thiếu máu nghiêm trọng cần truyền máu gấp nhưng máu anh ta thuộc dạng hiếm, trong kho không hề có!”

-“Là máu gì?”

-“làRh- !”

Tử Anh chờ người một lúc, cô quyết định.

-” lấy điện thoại cho tôi!”

Tử Anh bấm số dì Diễm, bên kia lập tức có người nhắc máy.

-“Dì Diễm! mau đưa Hạ Hạ tới bệnh viện gấp! ngay lập tức!”

Dì Diễm hốt hoảng không biết chuyện gì, nhưng nghe giọng điệu khẩn trương kia, lời tiểu thư nói bà không thể thối thác nhiều, nhanh chóng bế Nhật Hạ đang ngủ trong phòng gọi taxi tới bệnh viện.

.....hết.....

38. Chương 38: Bí Mật 6 Năm Trước

Tử Anh bảo y tá ra đón bé Nhật Hạ vào trong, Lãnh Hàn sớm được chuyển qua phòng hồi sức, khi Nhật Hạ được đưa đến bên cạnh cha, bé thấy được cảnh tượng kia thì vô cùng kinh hãi, chú ấy nằm bất động, gương mặt có chút trắng bệch, đầu quấn băng trắng, mặc đồ bệnh nhân, từ cửa đi vào Tử Anh nhìn bé nói.

-” Chú ấy bị thương nặng, cần máu của con, con có thể không?”

-“Mẹ! chú ấy có phải hay không là cha con!” Bé rất muốn cứu chú, nhưng bé muốn chính miệng mẹ nói ra.

Tử Anh hơi do dự, nhưng tình thế cấp bách, cô mím môi.

-“Phải! đó là cha của con!”

Nhật Hạ nhìn mẹ, rồi quay sang Lãnh Hàn nở một nụ cười, bé dơ hai cánh tay nhỏ trắng nõn ra trước mặt các cô y tá.

-“Hãy lấy máu của tôi! chỉ cần cha tôi sống, có lấy cạn sạch máu tôi cũng được!”

Các cô y tá kinh ngạc nhìn Nhật Hạ, thầm cảm phục sự hiếu thảo của bé. Tử Anh bước đến khom người vịn vai bé.

-“Con sẵn sàng chưa? sẽ rất đau!”

-“uhm.mẹ bắt đầu đi!”

Tử Anh bế con bé đặt lên chiếc giường bên cạnh Lãnh Hàn, ghim kim lên tay bé chỉ thấy bé mím chặt môi nhưng không hề phát ra âm thanh nào, gắn ống dẫn vào và mở khóa....ngay lập tức dòng máu đỏ tươi chuyển từ người Nhật Hạ sang Lãnh Hàn, tình trạng anh dần tốt hơn, qua một lúc bé nhìn gương mặt của cha, nở một nụ cười rồi ngủ thiếp đi.Các y tá thấy bé ngất đi liền khẩn trương, trên trán đều toát mồ hôi,một y tá quay sang hỏi.

-“Bác sĩ! bé còn rất nhỏ, chỉ sợ không chịu được!”

Tử Anh mím môi, hai tay cô chấp ra phía sau.

-“Thực hiện trao đổi tuần hoàn!”

-“Bác sĩ! biện pháp này rất nguy hiểm!” một y tá lên tiếng khuyên ngăn.

-“Ngay lập tức thực hiện!”

Nghe khẩu khí của cô, các y tá đều rầm rập nghe theo, họ lấy ống dẫn ghim vào Lãnh Hàn truyền ngược lại cho Nhật Hạ, đây là cách cuối cùng cô có thể nghĩ ra, là cứ làm như thế cho đến khi cơ thể Lãnh Hàn từ từ hồi phục.Tử Anh bước đến bên giường Nhật Hạ, cô đưa tay nắm lấy bàn tay bé, dịu dàng nói.

-“Mẹ tin con có thể làm được!”

Cùng lúc đó bàn tay Nhật Hạ khẽ nhúc nhít, rồi nắm chặt lấy tay Tử Anh như muốn nói với mẹ rằng bé sẽ làm được! bé sẽ thuận lợi cứu được cha!

Thời gian cứ thế trôi đi, thoáng chốc đã qua 3 ngày, Lãnh Hàn giờ đây đã dần hồi phục, các cô y tá cũng rút hết các ống dẫn truyền máu.Tử Anh đi đến bên giường Nhật Hạ, cô đưa tay vuốt trên mặt bé.

-“Con làm tốt lắm!”

Đôi mi khẽ động, Nhật Hạ từ từ mở mắt ra, thấy mẹ, bé nôn nóng hỏi.

-“Mẹ! cha đã tỉnh chưa, cha khỏe chứ! Hạ Hạ cứu được cha rồi phải không?”

-“Hạ Hạ giỏi lắm, cứu được cha rồi! nhìn xem cha rất khỏe!” Tử Anh ân cần nói với bé, còn chỉ tay về hướng Lãnh Hàn bên cạnh vẫn chưa tỉnh.

-“Mẹ! Hạ Hạ rất vui! Hạ Hạ có cha rồi!” Bé nằm đó giương đôi mắt to tròn nhìn cô đầy vẻ nũng nịu.

-“Phải! Hạ Hạ có cha!” Tử Anh hôn lên trán bé một cái.“Ngủ đi để mau khỏe lại!”

-“Dạ!” nói xong bé lại ngủ thiếp đi, khóe môi còn nở nụ cười.

Tử Anh đứng dậy bước đến bên giường Lãnh Hàn, cô cầm lấy tay anh, hốc mắt vương đầy lệ.Cô nhớ lại hôm qua lúc Tề Lăng đến đây.

[Tử Anh từ cửa bước vào liền thấy một người đàn ông ngồi trên ghế đang nhìn Lãnh Hàn trên giường, thấy cô anh ta liền đứng lên hướng phía cô đi đến nói.

-“Tử Anh, cô cứu Hàn sao?”

-“Sao anh lại biết tên tôi?” cô ngạc nhiên hỏi.

-“Cô là cô gái mà Hàn bắt chấp tất cả liều mạng bảo vệ!”

-“Anh có ý gì?” Tử Anh cảm thấy khó hiểu.

Tề Lăng ngạc nhiên hỏi.

-“Sáu năm trước, cô bị bắt cóc, Hàn đã liều chết cứu cô, cô quên hết rồi sao?”

-“Anh nói sao? năm đó người cứu tôi là Lãnh Hàn?” Tử Anh bị đưa đến hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.(thì ra vết sẹo trên ngực kia là do năm đó anh cứu cô....mà có.)

-“Cô không biết hay là giả bộ quên, chính vì cứu cô,anh ta đã suýt mất mạng, cũng may tôi tới kịp, nhưng anh ta bị thương rất nặng, phải trải qua ca phẫu thuật dài mấy tiếng, về sau do di chứng thính thảo anh ta hay bị đau!” nhìn nét mặt Tử Anh dường như không hề hay biết, anh lại nói.

-“Xem ra cô đúng là không hề hay biết, Hàn vì cô liều chết, vậy mà khi tỉnh lại, cô không hề có một câu hỏi thăm!” Tề Lăng nhìn Tử Anh cười khinh bỉ.

Những lời nói của Tề Lăng như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt cô, vào tim cô, khiến cô đau như chết đi sống lại, cô đứng vô tâm, vì sao lúc đó lại thất vọng về anh, lại nghĩ anh không đến cứu mình, nhưng anh đã đến, còn vì cô suýt mất đi tính mạng...lúc tỉnh lại còn ngồi vui vẻ bên Lâm Tuyên, bỏ mặt anh bị cơn đau hành hạ, tại sao? cô tự trách bản thân vì sao không ai cho cô biết sớm hơn người cứu cô là anh!...]

Trở về thực tại, nước mắt cô không ngừng rơi, rơi trên cánh tay Lãnh Hàn. Tử Anh đưa tay sờ lên mặt anh rồi đặt một nụ hôn lên trán anh, cô khẽ nói bên tai anh.

- “Lãnh Hàn! anh phải tỉnh lại, em chờ anh! không phải anh rất yêu Hạ Hạ sao! nói cho anh biết, nó đúng 100% là con gái anh, anh phải nhanh tỉnh để gặp nó, gọi nó một tiếng con gái!”

sau đó xoay người bước ra khỏi phòng mà nước mắt vẫn đầm hàng mi.

.....Hết.....

39. Chương 39: Ngọt Ngào

đã 2 tuần trôi qua mà Lãnh Hàn vẫn nằm đó, anh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, điều này khiến Tử Anh vô cùng đau đầu. Nhật Hạ thì đã xuất viện từ sớm, ngày ngày Tử Anh luôn tự mình chăm sóc Lãnh Hàn, trải qua bao nhiêu chuyện cô mới nhận ra được tình cảm của mình, cô vui vì ai, buồn vì ai, lo lắng cho ai. Rốt cuộc Lãnh Hàn anh cũng có được vị trí quan trọng trong trái tim cô, ngày nào Tử Anh cũng nói chuyện với anh mặc dù không biết anh có nghe thấy hay không.

Tối hôm đó

Tử Anh lại đến xem anh, cô mở cửa ngoài ban công, ánh trăng ngoài cửa chiếu vào lấp ló sau tấm rèm màu xanh nhạt, từng đợt ánh sáng dịu dịu hắt vào gương mặt tuấn mỹ của anh, đôi mắt nhắm nghiền thư thái như đang ngủ rất say. Tử Anh lại đưa đôi tay trắng nõn thon dài sờ lên mặt anh.

-“Lãnh Hàn! đã lâu như vậy, sao anh còn chưa tỉnh lại, em thật nhớ anh!” giọng điệu dịu dàng, thập phần nhu tình của cô tựa thể từng chút từng chút một rót vào trong tai anh.

-“Lãnh Hàn! anh có nghe thấy không? không phải anh muốn em tha thứ cho anh sao? được! chỉ cần anh tỉnh lại, em đều tha thứ cho anh!”

câu nói này khiến ngón tay út của Lãnh Hàn khẽ cử động.

Có tiếng chuông điện thoại, Tử Anh bắt máy, bên kia là giọng nói Lâm Tuyên ân cần.

-“Em còn ở bệnh viện sao? muộn rồi, nên nghỉ đi thôi, anh đến đón em!”

-“Không cần phiền anh đâu, em đón taxi về cũng được!” cô vừa nói vừa quay lưng về phía Lãnh Hàn đang nằm đó.

Không biết trong điện thoại Lâm Tuyên kia đã nói gì, mà bên này Tử Anh cười khúc khích. Hành động này làm đôi mày người đàn ông nằm im lìm kia nhíu chặt.

-“Anh đến đón em nhé?”

-”Vây.....tút TUT TUT.....

Điện thoại bị ai đó cướp lấy ném ra ngoài ban công rơi tự do xuống đất vỡ tan tành. Tử Anh kinh hãi quay lại, tay liền bị ai đó bắt lấy, đối diện với ai đó.

Lãnh Hàn đã tỉnh từ sớm, dồn dĩ anh muốn nghe cô nói thêm vài câu ngọt ngào với anh, nhưng nào ngờ, tên Lâm Tuyên kia lại phá hỏng mọi chuyện. Nghe thấy cô cười khi nói chuyện với hắn, đôi tay anh nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng đã sớm không còn kiên nhẫn, vì vậy anh đã ném điện thoại cô xuống dưới.

Lúc này hai gương mặt đối diện nhau, đối diện với đôi mắt thâm sâu đang nổi đầy lửa giận, Tử Anh chỉ biết lắp bắp nói.

-“Anh.....đã tỉnh!”

-“Hắn sẽ tới đây đón em? em định bỏ mặt anh?” Lãnh Hàn nói mà khí thế như bức người khác vào nơi lạnh nhất của thế giới.

-”Em.....

Chưa kịp nói môi đã bị ai đó cướp lấy, Lãnh Hàn một tay nâng cằm cô lên, đôi môi mạnh mẽ thăm dò, anh bá đạo quần lấy môi cô như giải tỏa cơn thèm muốn bấy lâu, anh hôn nhanh, mạnh, cuồng dã như một loài quái thú vồ lấy con mồi.Lúc anh luyến tuyệt buồn ra vì thấy cô không thở được nữa, nụ hôn kéo dài gần 5 phút đồng hồ.Tử Anh cũng có dùng một chút sức lực để đẩy anh ra, lí trí thì muốn đẩy nhưng con tim lại không nghe lời, nó còn muốn đáp lại anh nữa kia.Nụ hôn kết thúc, mặt Tử Anh đã nóng ran, đỏ lên trông rất đáng yêu, Lãnh Hàn nhìn chằm chằm vào cô, anh đưa tay vuốt lấy mái tóc của cô, nói.

-“Sau này, không cho phép em rời xa anh!”

-“Anh dựa vào cái gì mà bá đạo như vậy? tôi không nghe anh thì sao?” nghe Lãnh Hàn nói, Tử Anh có phần tức giận, cái gì mà không cho phép, anh nghĩ anh là ai?

-“Em nói lại một lần nữa xem?”

-“Tôi...sẽ không nghe theo anh!” Tử Anh cô làm sao mà chịu thua anh chứ, dùng hết sức bình sinh hướng anh nói một câu.

-“Dám cãi lại anh, em là người đầu tiên!” nói xong, Lãnh Hàn dùng cái nhìn dịu dàng để nhìn cô, đôi mày giãn ra, anh biết cô rất cứng đầu bà ngang bướng.Anh ngồi dậy bước xuống giường, sức khỏe anh đã rất tốt, gần như khôi phục rồi, anh đi đến bên ban công, cô cũng đi theo phía sau, anh nhìn lên bầu trời, cất giọng nhàn nhạt đượm buồn.

-“Anh biết mình sai rất nhiều, anh không tin tưởng em, anh mang đến nhiều đau khổ cho em khiến em và con phải khổ rồi!”

Bỗng nhiên, một vòng tay ấm áp ôm ngang eo Lãnh Hàn, anh kinh ngạc đặt tay lên bàn tay nhỏ nhắn kia.Tử Anh từ đằng sau ôm anh, cái ôm thật ấm áp và chứa đựng nhiều yêu thương.Lãnh Hàn trong lòng thầm vui mừng (cô ấy tha thứ ỉnh sao?) anh từ từ quay lại đối diện cô, cô chỉ đứng ngang vai anh.

-“Tha thứ cho anh được không?”

Tử Anh không nói gì, vòng tay ôm anh xiết chặt hơn, kèm theo cái gật đầu nữa.Lãnh Hàn lại càng vui vẻ hơn, anh cũng vòng tay ôm lấy cô, dưới ánh trăng hai con người ôm nhau, sau bao biến cố xảy ra, giờ đây họ đã xóa hết hiểu lầm và tha thứ cho nhau.Đột nhiên Lãnh Hàn có chuyện thắc mắc muốn hỏi cô.

-“Tối hôm đó, vì sao trước cửa quán bar em lại khóc, vì sao anh trai em lại ở đó?”

Tử Anh nghe đến đây đã tức lên.

-“Anh còn nói, hôm đó anh hủy buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta là để đi ăn tối với chị xinh đẹp quyền rũ kia sao? em đã thấy anh và cô ta ăn uống rất vui vẻ!”

Lãnh Hàn giờ mới ngộ ra (thì ra cô ấy hiểu lầm chuyện này)

-“Em hiểu lầm rồi, cô ta là thư kí của một ông chủ lớn, anh và cô ta bàn chuyện hợp đồng, nhưng hôm đó anh đã hủy hợp đồng, định quay về đón em đi ăn, nhưng.....anh thấy em trong vòng tay của người khác, nên...”

Tử Anh cắt lời...

-”Nên hôm sau, anh và cô thư ký của anh....uhm.....ừm.

bị Lãnh Hàn lấy tay che miệng lại.

-“Đừng nói nữa, tất cả là tại anh!”

-“Không! là do em hiểu lầm anh mới đúng!”

Lãnh Hàn khẽ cười, rồi một lần nữa vòng tay ôm lấy Tử Anh.

Ngoài cánh cửa phòng bệnh, một người đàn ông đứng đó thần thờ, anh nhìn chăm chăm vào tấm rèm kia, thấp thoáng hình ảnh hai con người ôm nhau, lúc điện thoại đột nhiên tắt, Lâm Tuyên anh đã rất lo lắng, anh lo sợ cô sẽ ra chuyện, ngay lập tức chạy đến đây, nào ngờ, lại để anh thấy được cảnh tượng này, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, anh bước đi như một người mất hồn.

.....hết.....

40. Chương 40: Cái Kết Viên Mãn (Hết)

Lâm Tuyên lên xe, anh phóng nhanh trên đường mang theo tâm trạng đau đớn, anh biết trong lòng cô không có anh, nhưng anh vẫn kiên trì, anh hy vọng một ngày nào đó cô nhận ra tình cảm của anh và mở lòng với anh, nhưng anh tính sai rồi, trái tim cô chỉ có một, chỉ có một người mà thôi. Anh buồn bã vào quán bar uống rượu, anh uống đến khi bản thân say khướt, bước đi loạng choạng ra phía cửa, đôi chân không vững nên anh suýt té ngã, cũng may một bàn tay của con gái đỡ ngang eo anh.

–“Sao lại uống đến mức này chứ? về thôi! em đưa anh về!” Lý Gia Linh dịu dàng ôm anh lên xe, lái về hướng biệt thự Lâm gia.

Đưa Lâm Tuyên lên phòng, Lý Gia Linh nói lỏng cà vạt của anh, cởi ra hai nút áo, bên tai cô lại nghe thấy anh mơ màng gọi.

–“Tử Anh!Tử Anh!.....”

Trái tim cô lại đau, cô biết người con gái anh yêu là Diệp Tử Anh, nhưng cô vì yêu anh, vẫn kiên trì, hy vọng anh có một ngày anh quên đi cô ta và đến bên cô. Tối hôm đó Lâm Tuyên sốt cao, Lý Gia Linh lo lắng chăm sóc anh suốt một đêm, đến gần sáng thấy anh hạ sốt, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi đầu tựa bên giường anh.

Lâm Tuyên mở mắt, mơ hồ ngó lại đêm qua, dường như có ai đó chăm sóc anh, quay sang anh thấy Lý Gia Linh mệt mỏi ngồi xổm ở đó, đôi mắt nhắm nghiền. Trong lòng liền áy náy, anh bước xuống giường, ôm cô đặt lên giường, đắp chăn cho cô. (Em đã cực khổ rồi! cảm ơn em!) anh quay lưng định bước đi thì tay bị ai đó nắm lại.

–“Tuyên! em rất nhớ anh!”

Lâm Tuyên quay lại ngồi xuống bên giường, lấy tay cốc lên đầu cô.

–“Sao lại khổ tâm theo đuổi anh lâu như vậy! em nghĩ em có thể quyến rũ được anh sao?”

–“Hừ, dù anh không để ý em, em vẫn bám theo anh không buông, đến khi anh phiền chết thì thôi!” Lý Gia Linh nũng nịu nói rất đáng yêu.

Lâm Tuyên bắt lấy tay Lý Gia Linh, dịu dàng nói.

–“Anh không chắc mình sẽ quên được cô ấy, em có thể chờ không?”

Lý Gia Linh nghe thấy liền gạt đầu lia lịa.

–“Em sẽ Chờ! chỉ cần anh cho em cơ hội, em sẽ chờ, chờ đến khi già nua chỉ cần anh yêu em!”

Lâm Tuyên nở nụ cười (vì sao trước đây mình không nhận thấy cô ấy đáng yêu như vậy!)

–“Anh sẽ cố quên đi, sẽ không lâu lắm đâu! ráng chờ anh nhé! bây giờ anh phải đi làm rồi!” Lâm Tuyên cười với cô, sau đó lấy đồ đi vào nhà tắm.

Ở bên ngoài Lý Gia Linh vui mừng nhảy cẫng trên chiếc giường kia, mấy năm nay cô dùng tình cảm thật lòng đối đãi với cha con anh, làm Lâm Thiên Hào dần thay đổi cách nhìn về cô, thằng bé đã không còn ác cảm với cô, ngược lại nó cũng hay bám lấy cô, điều này khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc. Lâm Tuyên nghe thấy tiếng động liền biết cô đang rất vui, khóe môi anh cũng nở một nụ cười (có lẽ, cô ấy mới là dành

ình.....Tử Anh! chúc em hạnh phúc nhé! nếu anh đã không dành được tình yêu của em, vậy hãy để con trai anh dành lấy con gái em.....!).Thật ra là Anh định hứa hôn cho Lâm Thiên Hào và lãnh Nhật Hạ.

Lãnh Hàn cả ngày trong phòng một mình rất buồn chán, anh vứt bản hợp đồng đang xem xuống đất, kéo theo cái giá treo chai nước biển ra ngoài, anh quyết định đi tìm Tử Anh, anh rất nhớ cô.Lãnh Hàn bận bộ đồ bệnh nhân trông anh rất hiền và đáng yêu, mấy cô y tá nhìn không chớp mắt, anh đi tới đâu ở đâu dấy lên một trận bàn tán sôi nổi.

Từ đằng xa anh nhìn thấy một vị bác sĩ nam trẻ tuổi đang nói gì đó với cô, tay anh ta còn vịn trên vai cô, tay cô thì dút trong túi, hai người cười rất vui vẻ, máu ghen trong người lại nổi lên, anh rút lun cây kim đang ghim trong người, đi nhanh đến bắt lấy tay cô kéo đi.Vị bác sĩ nam kia kinh ngạc nhưng liền hiểu ra, anh ta nhìn cảnh tượng trước mắt mà cười nghiêng ngả.

Tử Anh bị lôi đến một góc hành lang vắng người.

-"Anh ta là ai? vì sao em lại cười với anh ta?"

Tử Anh lúc đầu rất tức giận, nhưng khi nghe anh nói liền hiểu, cô cười châm chọc nói.

-"Anh đang ghen sao?"

Lãnh Hàn chớp chớp mắt trông xấu hổ.

-"Anh.....trả lời đi, sao lại cười với anh ta?"

-"Đó là đồng nghiệp của em, nói chuyện bình thường thôi!"

-"Từ nay, cấm không được cười với nam đồng nghiệp! nghe rõ chưa!"

-"Anh thật quá đáng, anh là cái gì chứ? có quyền gì quản em!" Tử Anh hất mặt nói.

-"Em vừa nói gì?" Lãnh Hàn đưa đôi mắt chết chóc nhìn cô.

-"Em....nói anh là ai mà giám quản em?" Tử anh hướng Lãnh Hàn nói.

-"anhlà chồng em!"Lãnh Hàn áp sát người cô, gần từng chữ vào tai cô.

Tử Anh như lú lỏi không biết nói gì, trong lòng dâng lên niềm vui bất tận, câu này cô chờ bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng được nghe chính miệng anh nói ra.Cô ôm chầm lấy anh khóc,cô rất vui rất vui, anh cũng đưa tay ôm cô vào lòng.

Thời gian trôi qua, hôm nay Lãnh Hàn xuất viện.

Cả ngày anh đều bận xử lý chuyện công ty, rất may buổi tối được rảnh, liền hẹn Tử Anh và Nhật Hạ đi ăn tối.

Tử Anh hôm nay đã chuẩn bị kĩ càng,cô ăn bận thật xinh đẹp, bé Nhật Hạ cũng háo hức vì hôm nay là ngày đầu tiên được đi ăn cùng cha và mẹ.Tử Anh cùng nhật Hạ sớm đã tới điểm hẹn, cô rất nôn nóng nên đã tới sớm một chút.

Nhìn đồng hồ sắp tới giờ, Lãnh Hàn lấy áo khoác mặc vào, đi nhanh vào thang máy.Có tiếng chuông điện thoại, Lãnh Hàn bắt máy,.....qua một lúc anh nhíu mày nói câu gì đó rồi tắt máy.Lãnh Hàn lại lấy máy ấn số gọi cho Tử Anh, không biết anh nói gì, cô lại nhìn Nhật Hạ rồi buồn bã tắt máy, cô quay sang nói với con bé.

-"Cha con không đến được!"

-"Sao vậy mẹ?" Nhật Hạ cũng ỉu xiu thất vọng.

-"Cha con bận chuyện với đối tác!" cô lại nghĩ đến sáu năm trước, cũng vì chuyện này mà cô và anh hiểu lầm nhau, rồi bao nhiêu chuyện xảy đến khiến cô không kịp trở tay.Đang lúc buồn bã cái đầu cô gục xuống bàn thì....

-"Sẽ không có chuyện xảy ra lần 2, em đừng lo!" giọng nói Lãnh Hàn vang lên bên tai, quả thật lúc nghe cuộc gọi trong thang máy, là bảo anh lập tức đi bàn lại chuyện hợp đồng xảy ra sự cố, đó là công ty lớn bắt

buộc anh phải đi, nhưng anh đã bỏ qua một lần cơ hội, lần này anh thà hủy đi hợp đồng kia cũng không để Tử Anh đau lòng, nên anh đã quyết định...

Tử Anh không tin vào tai mình ngược lên nhìn, cô thấy anh bận tây trang màu trắng sạch sẽ, tóc hôm nay còn vuốt keo trông rất bảnh, cầm một bó hoa hồng thật lớn chìa ngang trước mặt cô (anh biết mình nghĩ gì sao?), Tử Anh then thùng nhận lấy bó hoa hồng, cùng lúc đó, Lãnh Hàn lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, anh quỳ xuống mở nó ra.

-“Đồng ý làm vợ anh?”

Mọi người xung quanh sớm đã dừng hết mọi việc để thưởng thức màn cầu hôn lãng mạn kia, các cô gái thêm thường khen ngợi, cùng ganh tỵ với cô. Gia đình bọn họ xem ra làm náo loạn cả cái nhà hàng người ta rồi!

Tử Anh mắc cỡ, cúi đầu. xung quanh mọi người đồng loạt hô to.

-“Đồng ý đi!đồng ý đi!”

Sau một hồi, lại nghe thấy Lãnh Hàn nói .

-“Em định để anh quỳ đến chết sao?”

Tử Anh liền mỉm cười e thẹn gật đầu, Lãnh Hàn lấy ra chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, sau đó đứng lên, tiếng vỗ tay vang vọng vô vùng lớn.

-“Hôn đi....hôn đi....hôn đi!”

xem ra bọn họ đến xem còn không an phận, khiến Tử Anh vô cùng xấu hổ, mặt đã đỏ như quả gấc chín. Cô quay sang nhìn Nhật Hạ, thấy con bé bụm mặt lại, nhưng nó chưa lại hai kẻ tay lớn vừa hai con mắt. Lãnh Hàn nhìn Nhật Hạ mỉm cười, rồi anh quay sang tiến đến gần hơn, đặt lên môi cô nụ hôn ngọt ngào, đầy vẻ dịu dàng ôn nhu. Nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, anh đúng là một tên sảo quyệt, lúc không có ai anh hôn cô như dã thú vậy, có người thì lại dịu dàng, làm Tử Anh nghĩ anh đúng là đồ hai mặt.

Sau khi cả gia đình 3 người yên vị trên bàn ăn, mọi người đã tản đi. Nhật Hạ vẫn còn cười mãi không thôi, Tử Anh thấy thế lườm con bé nói.

-“Còn cười! có tin mẹ đánh con không!”

Lãnh Hàn nhìn Nhật Hạ cười nói.

-“Con không nên chọc giận mẹ, sẽ gây họa lớn đấy!”

Nhật Hạ im bặt, bé quay sang nhìn Lãnh Hàn gọi một tiếng.

-“Cha! cuối cùng con cũng có cha rồi! chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau chứ?”

Lãnh Hàn dịu dàng nhìn con gái.

-“Sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau!”

Tử Anh cảm thấy rất thích cảm giác này, nó khiến cô có được không khí hạnh phúc, ấm áp của gia đình.

Tiếng nói cười vui vẻ của cả ba người từ trong nhà hàng, thể hiện rõ niềm vui sướng, hạnh phúc trong mỗi người. Bỗng nhiên cô thấy bóng giáng hai người lướt ngang cửa kính, cô chạy đến áp sát mặt vào cửa kính nhìn cho rõ.

Đập thẳng vào mắt cô, Diệp tử Kỳ -anh trai cô đang tay trong tay với một cô gái, cô ấy rất xinh đẹp nhưng trông rất quen, nhìn kĩ hơn cô mới kinh ngạc (đó không phải là Nhã Tịnh sao? trời ạ! họ quen nhau khi nào?trời ơi! ôi thần linh ơi!!!!).Đột nhiên ai đó gõ lên đầu cô.

-“Ngốc! họ quen nhau lâu rồi!”

Tử Anh quay sang, chỉ thấy Lãnh Hàn nhìn cô say đắm, nở một nụ cười, nụ cười tỏa nắng, có thể chiếu sáng ban đêm thành ban ngày, nụ cười hồi sinh cả sự chết chóc, nụ cười dành cho cô, và mãi mãi của riêng một mình cô mà thôi. Hai người quay đầu lại liền thấy cảnh đứa con gái cưng của họ đang ăn một cái bánh kem thật lớn, miệng còn dính đầy kem trông đáng yêu vô cùng, bất giác hai người đều cười lớn.

.....kết thúc.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-tinh-cua-tong-tai>